

John Bevere

ŞEYTAN'IN YEMİ

Şeytan'ın
Öldürücü Tuzağından
Özgür Yaşamak

Dünya genelinde 1 milyondan fazla basılı kopya

Sevgili Dostum,

Bu mesaj muhtemelen hayatınız boyunca karşılaştığınız en önemli gerçekle yüzleşme fırsatıdır. Bunu mesajın yazarı olduğum için değil, ana fikri nedeniyle güvenle söyleyebilirim. Bu mesaj gökten geldi; inanıyorum ki, kitabın üzerinde benim adımın olmasının tek nedeni onu ilk okuyan olmamdır. *Şeytan'ın Yemi*'nin ana teması olan gücenme sorunu sıklıkla yüzleşmemiz ve aşmamız gereken en zorlu tuzaklardan biridir.

Bu kitabın ilk basımı üzerinden on yıl geçti ve şimdiye kadar dünya genelinde birçok dilde bir milyonun üzerinde basıldı. Bu mesajın Tanrı'nın isteğiyle hayatlara nasıl dokunduğuna, tutsakları nasıl özgür bıraktığına ve düşmanın etkisinden kurtulmak için onları nasıl güçlendirdiğine dair dünyanın dört bir yanından sayısız tanıklık elimize ulaştı.

Tanrı şimdi bu kitabın bir kopyasını sevgimin bir nişanesi ve başkalarının da özgür olmasına yardım edebilecekleri bir araç olarak dünyanın her yanındaki önderlere ve yetişen hizmetkârlara sunma isteğini yüreğime koydu.

Dostum, Tanrı bu mesajı ruhuma indirdiğinde kökten bir değişim geçirdim. Bu kitaptaki gerçekleri araştırıp keşfettikçe sizin de hayatınızın değişmesi için dua ediyorum. Bu mesajın hayatınızı ve hizmetiniz altındaki kişileri nasıl etkilediği hakkında sizden haber almaktan sevinç duyuyorum.

Mesih'te kardeşiniz,

John Bevere

JohnBevere@ymail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

John Bevere

**ŞEYTAN'IN
YEMİ**

Şeytan'ın
Öldürücü Tuzağından
Özgür Yaşamak

The Bait of Satan by John P. Bevere, Turkish
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as The Bait of Satan

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere
are available for free download and video streaming at
MessengerX.com and on the **MessengerX** App
To contact the Author: JohnBeverer@gmail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Şeytan'ın Yemi. Yazar John Bevere, Türkçe
© 2023 Messenger International
MessengerInternational.org
İngilizce'deki özgün adı The Bait of Satan

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını
MessengerX.com sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz
indirebilir ve online seyredebilirsiniz.
Yazarla iletişim kurmak için: JohnBeverer@gmail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store бул АКШда жана башка өлкөлөрдө катталган Apple Inc компаниясынын соода белгиси.
Google Play жана Google Play логотиби Google LLCтин соода белгилери.”

AŞAĞIDA ADI GEÇENLERE EN DERİN SAYGI VE ŐÜKRANLARIMI SUNARIM

Eşim Lisa, Rab'den sonra en çok sevdiğim arkadaşımdır. Sen gerçekten erdemli bir kadınsın. Rab'be bizi erkek ve kadın olarak birleőtirdiđi için sonsuza dek minnettar olacağım. Kendini düşünmeden bu kitabın düzeltmelerini yaptığın için teşekkür ederim.

Bu projenin tamamlanması için babalarıyla olan zamanlarından fedakârlıkta bulunan oğullarım Addison, Austin, Alexander ve Arden'e en derin sevgilerimi sunuyorum. Siz çocuklar, yüreğimin sevincisiniz.

Bu kitabın mesajına inanıp basılması için beni cesaretlendiren John Mason'a, yetenekleri ve düzeltmeye verdiği destek için Deborah Poulalion'a ve bu projede bizimle birlikte çalışan Charisma House Kitapevi'nin bütün çalışanlarına özel bir teşekkür borçluyum.

Ama en önemlisi, bu proje boyunca bana verdiği anlatılmaz armağanı için göklerdeki Babamız'a, lütfu, gerçeği ve sevgisi için Rab İsa'ya ve güvenilir rehberliği için de Kutsal Ruh'a en içten őükranlarımı sunuyorum.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	5
GİRİŞ	9
1. BEN Mİ GÜCENİĞİM?	13
2. BÜYÜK GÜCENME	23
3. BÖYLE BİR ŞEY NASIL BAŞIMA GELEBİLİR?	35
4. BABAM, BABAM!	47
5. RUHSAL YÖNDEN AYLAK AYLAK DOLAŞAN KİŞİLER NASIL DOĞAR?	63
6. GERÇEKLİKTE GİZLENME	79
7. SAĞLAM TEMEL	89
8. SARSILABİLEN HERŞEY SARSILACAKTIR	105
9. TÖKEZLEME KAYASI	123
10. AMA ONLARI GÜCENDİRMEYELİM	141
11. BAĞIŞLAMA: VERMEZSENİZ — ALAMAZSINIZ	153
12. ÖÇ ALMAK: TUZAK	169
13. TUZAKTAN KAÇINMAK	181
14. AMAÇ: BARIŞMA	191
SONSÖZ: EYLEME GEÇME	203

ÖNSÖZ

Elinizde tutmakta olduğunuz kitap, büyük olasılıkla tüm yaşantınız boyunca karşılaştığınız en önemli gerçekle yüzleşmedir. Kitabı yazmış olmamdan dolayı değil, ama ele aldığı konu bakımından bunu güvenle söyleyebiliyorum. Gücenme konusu – yani *Şeytan'ın Yemi* kitabının özü – çoğunlukla bir bireyin karşı karşıya kalıp üstesinden gelmesi gereken en zor engeldir.

İsa'nın öğrencileri birçok büyük ve olağanüstü mucizelere tanık oldular. Kör adamın gözlerinin açıldığını ve ölü adamın dirildiğini hayretle izlediler. İsa'nın insanların yaşamlarını tehdit eden korkunç bir fırtınaya dinmesini buyurduğunu duydular. Binlerce insanın çoğaltma mucizesi sonucunda birkaç ekmek ve balıkla doyduğunu gördüler. İsa'nın yaptığı mucize ve kudretli işlerin listesi öylesine uzundu ki, Kutsal Kitap'a göre dünyanın kitaplarına sığmazdı.

İnsanlık daha önce Tanrı'nın mucizeler yapan eline böylesine görkemli ve dokunulabilir bir biçimde asla tanık olmamıştı. Öğrenciler hayret ve şaşkınlık içindeyken, onları kuşku uçurumunun kenarına iten mucizeler değildi. Hayır, meydan okuma, İsa'nın yeryüzündeki hizmetinin sonuna doğru ortaya çıkacaktı. İsa, "Kardeşiniz günah işlerse... günde yedi kez size karşı günah işler ve yedi kez size gelip, 'Tövbe ediyorum' derse, onu bağışlayın" diye onlara öğretmişti. Onların buna verdiği ilk karşılık, "İmanımızı artır" olmuştu (Luka 17:3-5). Daha büyük iman için haykırışlarına mucizeler, ölünün dirilmesi veya denizin süt liman olması değil, size karşı günah işleyen kardeşinizi bağışlamaya yönelik basit bir buyruk esin kaynağı olmuştu!

İsa öğrencilerine şöyle dedi: "İnsanı günaha düşüren tuzakların olması kaçınılmazdır..." (Luka 17:1). Asıl soru, günaha düşüren tuzakların veya güvenmenin olup olmayacağı değil, ama ona vereceğiniz karşılığın ne olacağıdır. Maalesef şu bir gerçek ki, yalnızca bazıları değil, ama birçok kişi güvenmiş durumda olup tutsak tutulmaktadır.

Bu kitabın piyasaya sürülmesinin üzerinden on yıl geçti. Bu zaman dilimi içinde bu kitapta bulunan ve Tanrı'nın Sözü'nden alınan gerçekler sayesinde bireysel yaşamları, aileleri ve hizmetleri iyileşen ve değişen kişilerden sayısız mektup ve tanıklıklar aldık. Teşvik almanız için bu tanıklıklardan örnekleri her bölümün girişine ekledik. Tüm bunlar için seviniyor ve tüm yüceliği Tanrı'ya sunuyoruz!

Bir kilise önderi benimle şunları paylaştı, "Kilisemiz büyük bir bölünmenin tam ortasındaydı. Durum umutsuz görünüyordu. Her bir kilise ihtiyarı ve önderine *Şeytan'ın Yemi'nin* bir kopyasını verdim. Kilisemiz bölünmenin eşiğinden döndü ve bugün hep birlikteyiz!"

Birçok evlilik son bulmaktan kurtuldu. Geçenlerde Nebraska'da konuşmamı bitirdikten sonra, bir çift yanıma yaklaştı. Kadın, "On yıl önce kilisenin ihtiyarları tarafından incinip gücendim. Sürekli olarak kendimi ve bulunduğum konumumu savunarak içimde kin ve kuşku duymaya başladım. Evliliğim duyduğum şiddetli acıdan yara aldı ve kocam beni boşamak için işlemlerle uğraşıyordu. İsa'ya iman ederek kurtulmuş biri değildi ve kiliseyle hiçbir alışverişte bulunmak istemi-

yordu. Biri elime *Şeytan'ın Yemi* kitabını tutuşturdu. Onu okudum ve kısa bir süre içinde, tümüyle gücenklikten özgür kıldım. Kocam yaşamımdaki değişiklikleri gördükten sonra, yaşamını İsa Mesih'in yönetimine teslim etti ve boşanma işlemlerini durdurdu." Kocasını eşinin yanında gülümseyerek duruyordu. Kadın söylediklerini bitirdikten sonra, adam yaşamı ve evinde meydana gelen harika değişimleri onayladı!

Yüreğime en çok dokunan tanıklık, ben Florida'nın Naples kentindeyken oldu. Konuşmama başlamadan hemen önce iri yarı, orta yaşlı bir bey kilisede bulunan herkesin önünde ayağa kalkıp gözyaşlarıyla şu acıklı öyküyü anlattı: "Tüm yaşantım boyunca Tanrıyla aramda sanki bir duvar varmış gibi hissedip durdum. Başkaları Tanrı'nın varlığını hissederken, ben ayrı ve duygusuz bir biçimde olup bitenleri izlediğim kilise toplantılarına katıldım. Hatta dua ederken bile, rahatlama veya Tanrı'nın varlığı yoktu. Birkaç hafta önce elime *Şeytan'ın Yemi* geçti. Hepsini okudum. Yıllar önce Şeytan'ın yemini yuttuğumu anladım. Altı aylıkken beni terk edip giden annemden nefret ediyordum. Kitabı okuduktan sonra ona gidip onu bağışlamam gerektiğinin farkına vardım. Otuz altı yıllık ömrüm boyunca ikinci kez onu arayıp onunla konuştum. Ağlayarak, 'Anne, beni terk edip başkalarına verdiğin için tüm yaşamım boyunca seni bağışlamadım.' Annem de ağlamaya başladı ve bana, 'Oğlum, seni terk ettiğim için otuz altı yıldır kendimden nefret ediyorum' dedi."

Sonra sözlerine şöyle devam etti, "Ben annemi annem de kendisini bağışladı; şimdi barıştık ve çok iyi bir ilişkimiz var."

Ardından heyecanlı kısım geldi. "Şimdi beni Tanrı'nın varlığından ayıran duvar yıkılıp yok oldu!"

O noktada, biz tümüyle kendimizden geçtik ve ağladık. Şu son sözleri söylemeye çabaladı, "Şimdi Tanrı'nın varlığında bir bebek gibi ağlıyorum."

Tutsaklığın gücünün ne kadar gerçek olduğunu biliyorum. Yıllarca onun uyuşturan işkencesine tutsak tutulmuştum. Bu kitap bir teori kitabı değil, Tanrı'nın beden almış Sözü'dür. Kişisel olarak dene-

yim ettiğim gerçeklerle ağzına kadar doludur. Sizi gulendireceğine inanıyorum. Kitabı okurken, Efendi'den imanınızı arttırmasını dileyin! Siz imanda arttıkaa, O yuceltilecek ve siz de sevinçle dolacaksınız! Tanrı sizi bolca kutsasın!

— JOHN BEVERE

GİRİŞ

Hayvanları tuzakla avlayanlar, avda başarılı olmak için Ő iki Şeyden birine mutlaka ihtiyaç duyarlar: Avlanılmak istenen hayvanın tuzaĒa basacaĒı umuduyla tuzak gizlenmeli ve hayvanı tuzaĒın öldürücü diŐlerine çekmek amacıyla tuzaĒa yem konulmalıdır.

Canlarımızın dŐŐmanı olan Şeytan, en aldaticı ve öldürücü tuzaklarını kurarken bu her iki stratejiye de başvurur. Tuzakları hem gizli hem de yemlidir.

Şeytan, kendisine hizmet eden ruhsal ordusuyla birlikte, birçok imanlının yaptĒı gibi pek gürültü çıkarmaz. Kurnazdır ve aldatmaktan zevk alır. Faaliyetlerini kurnazca yürütür. Hileyle ve sinsice hareket eder. Bir ışık meleĒi kılıĒına girebileceĒini unutmayın. EĒer iyi ile kötüyü doĒru bir biçimde ayırt etmek için Tanrı'nın Sözü'yle eğitil-

ŞEYTAN'IN YEMİ

mediyse, Şeytan'ın tuzaklarının neler olduğunu ayırt edemeyiz. O'nun en aldatici ve sinsi yemi, her Hristiyanın karşı karşıya kaldığı bir şey olan güvenmedir. Aslında, tuzakta kaldığı sürece güvenmenin kendisi öldürücü değildir. Ama eğer alıp da yutar ve yüreğimizde onunla beslenirsek, o zaman güvenmiş oluruz. Güvenmiş insanlar incinme, kızgınlık, büyük öfke patlaması, kıskançlık, dargınlık, çekişme, kin, nefret ve çekememezlik gibi çok meyve üretir. Güvenikliğe tutsak olmanın bazı sonuçlarını şöyle sıralayabiliriz; hakaret etme, saldırma, yaralama, bölünme, ayrılık, kırık ilişkiler, ihanet ve Tanrı yolundan uzaklaşma.

Genellikle güvenmiş insanlar, tuzağa düştüklerini fark etmezler. Kendilerine yapılan yanlış davranışa o kadar çok odaklanmış durumdadırlar ki, içinde buldukları durumdan habersizdirler. İnkâr ederler. Düşmanın bizi kör etmek için başvurduğu en etkili yol, bizi kendimize odaklanmaya itmektir.

Bu kitap bu öldürücü tuzağı gözler önüne sermekte ve onun pençelerinden nasıl kaçınmak gerektiğini ve ondan nasıl özgür kalıncasını açıklamaktadır. Güvenmeden özgür olmak, her Hristiyan için temeldir, çünkü İsa, bu yaşamı sürdürürken güvenmelerin olmasının kaçınılmaz olduğunu söylemiştir (Luka 17:1).

Tüm Amerika'daki ve bu aynı mesajı paylaştığım dünyanın diğer ülkelerindeki kiliselerde, kendilerine dua edilmesi için kilisenin ön tarafına gelmeleri yönündeki çağrıya insanların yüzde % 50'si karşılık vermiştir. Bu yüksek bir karşılık verme oranı olmasına karşın, yine de herkesi içermiyor. Bazı insanların bu çağrıya karşılık veremelerine gururları engel oluyor. Bu tuzaktan serbest kılındıkları zaman, insanların iyileştiğini, özgür kılındığını, Kutsal Ruh'la dolduğunu ve dualarına yanıt aldıklarını gördüm. Özgür kılınır kılınmaz, genellikle yıllardır aradıkları şeyi bir anda bulduklarını dile getirirler.

Yirminci yüzyılın sonuna doğru, kilisedeki bilgi büyük ölçüde arttı. Ama bu denli artan bilgiye rağmen, öyle görünüyor ki, imanlılar, liderler ve kilise toplulukları arasındaki bölünmelerde de artış oldu. Nedeni: Güvenme, gerçek bir sevgi eksikliğinden ötürü hızla arttı. "Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir." O kadar çok sayıda kişi

bu aldatıcı tuzağa düşmekte ki, neredeyse onun normal bir yaşam tarzı olduğuna inanmaya başladık.

Ama Mesih'in dönüşünden önce, gerçek imanlılar geçmişte hiç olmadıkları kadar birleşecekler. Bugün birçok sayıdaki erkek ve kadının bu gücenme tuzağından özgür olacaklarına inanıyorum. Bu, ruhsal uyanışın bu ulusu tümüyle kapladığını görmemizi sağlayacak asıl bağlantılardan biri olacaktır. Daha önce İsa'yı görmemek için gözleri kör edilen ve O'na iman etmeyenler, birbirimize olan sevgimiz aracılığıyla İsa'yı açıkça görecekler.

Ben sırf bir kitap yazmak için kitap yazılması gerektiğine inanmıyorum. Tanrı bu mesajı yüreğimde alev alev yaktı ve onun meyvelerinin kalıcı olduğuna tanık oldum. Bu mesajın paylaşıldığı bir kilise toplantısından sonra bir kilise önderi bana gelip, "Ben asla bir kerede bu kadar çok kişinin özgür kılındığını görmedim" dedi.

Tanrı, bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu yüreğime konuştu. Bu kitabı okuyan ve Kutsal Ruh'un yönlendirişine itaat eden birçok kişi özgür kılınacak, iyileşecek ve onların yaşamları değişecektir. Bu kitabın sayfalarındaki sözleri okurken Öğretmen ve Danışman olan Kutsal Ruh'un onları size kişisel olarak açıklayıp uygulayacağına inanıyorum. O bunu yaparken, bu esinlenmiş söz yaşamınıza ve hizmetinize büyük bir özgürlük getirecektir.

Siz okumaya başlarken, gelin dua edelim:

Göksel Baba, bu kitabı okurken Ruhun ve Sözün aracılığıyla bana yüreğimi ve bilmem gereken gerçekleri göstermeni İsa'nın adıyla diliyorum. Seni tanımaktan ve sana daha etkin bir biçimde hizmet etmekten beni alıkoyan yüreğimin herhangi gizli bir alanını bana göstermen için dua ediyorum. Kutsal Ruh'un yüreğime koyacağı kanaati sevinçle karşılıyor ve benden arzuladığın her şeyi gerçekleştirmesi için senin lütfunu diliyorum. Bu kitabı okumanın sayesinde senin sesini duymanın sonucu olarak seni daha yakından ve içten tanıyabileyim.

BİR GÜCENMEYE VERECEĞİMİZ KARŞILIK GELECEĞİMİZİ BELİRLER

Şeytan'ın Yemi yaşamımızı ve hizmetimizi tümüyle değiştirdi. Bu kitabın öğretim amaçlı hazırlanan videosunu en az yirmi kere izledik ve kitabı defalarca okuduk. Hizmet grubumuz, hem kendi yaşamlarımızı hem de başka birçok kişinin yaşamlarını değiştirmek amacıyla kitabı ve öğretim videolarını kullandı. Mesaj çok güçlü ve tam da günümüz için gerekli olan bir mesaj.

— S. Q., CONNECTICUT

1

BEN Mİ GÜCENİĞİM?

İnsanı günaha düşüren tuzakların olması kaçınılmazdır.

— LUKA 17:1

Amerika içinde hizmet etmek amacıyla birçok yere seyahat ederken, düşmanın en öldürücü ve en aldatıcı tuzaklarından birini gözlemlemekteyim. Bu, sayılamayacak kadar çok sayıda Hristiyanı hapsedmekte, ilişkileri parçalamakta ve var olan ayrışmayı daha da derinleştirmekte. Sözünü ettiğim bu tuzak, gücenmedir.

Birçok kişi yaşamlarında gücenmelerin neden olduğu yaralar ve incinmeler yüzünden Tanrı'dan aldıkları çağrılar gerektiği gibi yerine getirememekte. Bütün potansiyellerini gerçekleştirme konusunda sekteye uğratılıp engellenmişlerdir. Böylesi kişileri incitenler çoğunlukla imanlı arkadaşlarıdır. Bu da gücenmenin

bir ihanet şeklinde hissedilmesine yol açmakta. Mezmur 55:12-14'te Davut şöyle bir ağıt yakmakta: "Beni aşağılayan bir düşman olsaydı, katlanabilirdim; bana küstahlık eden bir hasım olsaydı, gizlenebilirdim. Ama sensin, bana denk, yoldaşım, yakın arkadaşım. Birlikte tatlı tatlı yarenlik eder, toplulukla Tanrı'nın evine giderdik."

Onlar birlikte oturup kalktığımız, yan yana ruhsal ezgiler söylediğimiz kişiler veya belki de vaazı veren kişidir. Onlarla birlikte tatil-lerimizi geçirir, sosyal içerikli etkinliklere katılır ve aynı iş yerlerini paylaşıyoruz. Belki de bize daha yakın olan kişilerdir. Birlikte büyüdüğümüz, birbirimizle sırlarımızı paylaştığımız ve yan yana uyuduğumuz kişiler. Ne kadar yakın bir ilişki içinde olursak, gücenme o kadar çok acı verici olur! En büyük nefreti bir zamanlar birbirlerine en yakın olan kişiler arasında görmekteyiz.

Avukatlar size en şiddetli davaların boşanma davaları olduğunu anlatacaklardır. Ülke medyası sürekli olarak umutsuz ve çaresiz aile üyeleri tarafından evlerde işlenen cinayetleri konu alan haberler yapmakta. Sevgiyi verip almayı öğrendiğimiz ve korunma, sağlayış ve büyüme amaçlı bir barınak anlamına gelen ev, çoğu kez çektiğimiz acıların kaynaklandığı tam aynı kök olabilmekte. Tarih bize en kanlı savaşların, kardeşin kardeşe, oğulun babaya veya babanın oğula karşı olduğu iç savaşlar olduğunu göstermekte.

Gücenme olasılıkları, ilişkiler listesi kadar, ne denli karışık veya basit olursa olsun, sonsuzdur. Bu gerçek aynı kalır: Yalnızca önemseyip ilgilendiğiniz kişiler sizi incitebilirler. Onlardan çok şeyler beklersiniz, ancak olup bitenlerden sonra siz onlara kendinizden çok daha fazla şey vermiş olursunuz. Beklentiler ne kadar yüksek olursa, düşüş de o kadar büyük olur.

Bencillik toplumumuzda egemenlik sürmektedir. Bugün erkekler ve kadınlar kendi etraflarında olan kişilerin kendilerini ihmal edip incitmelerinden korunmak amacıyla bu kişilerden sakınmakta. Bu bizi şaşırtmamalı. Kutsal Kitap, çok açık bir biçimde son günlerde insanların "kendilerini seven" bir yapıya bürüneceklerini bildirmekte (2. Timoteos 3:2). Bunu inanmamış kişilerde görmeyi umuyoruz, ancak Pavlus burada kilise dışındaki insanlardan söz etmiyor. Kilise

içindeki insanlardan söz ediyor. Birçok kişi yaralı, incinmiş ve acı içinde kıvrınmakta. Gücenmişler! Ama Şeytan'ın tuzağına düşmüş olduklarının farkında değiller.

Bu bizim hatamız mı? İsa çok açık bir biçimde bu dünyada yaşarken gücenme fırsatlarıyla karşılaşmamamızın imkânsız olduğunu bildirmiştir. Buna karşın, bunlar gerçekleştiğinde, çoğu imanlı kişi şok olmaktan, hayrete düşmekten ve şaşırırmaktan kendilerini alamamakta. Kendisine yanlış yapılanın yalnızca bizler olduğuna inanırız. Bu karşılık, bizleri içimizde acı bir kökün yeşermesi konusunda savunmasız bırakır. Bu nedenle, gücenmelere karşı hazırlıklı ve donanımlı olmalıyız, çünkü vereceğimiz karşılık, geleceğimizi belirleyecektir.

ALDATICI TUZAK

Luka 17:1'de geçen "tuzak" adlı sözcük, Grekçe *skandalon* adlı bir kelimeden gelmektedir. Bu sözcük, özgün haliyle yemin iliştiirildiği tuzağın bir parçasını işaret ederdi. Bundan dolayı, sözcük bir kişinin yolu üzerine bir tuzak kurmak anlamına gelir. Yeni Antlaşma'da çoğunlukla düşman tarafından kullanılan bir tuzağı tanımlar. Gücenme, insanları tutsaklık altına getiren Şeytan'ın bir aletidir. Pavlus, genç Timoteos'a şöyle öğretmektedir:

Rab'bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkese şefkatle davranmalı, öğretme yeteneği olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalıdır. *Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar. Böylelikle ayılabılır, isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak eden İblis'in tuzağından kurtulabilirler.*

— 2. TIMOTEOS 2:24-24

Birbirleriyle kavgalı veya birbirlerine karşı olan kişiler tuzağa düşer ve İblis'in isteğini yapmak üzere tutsak edilirler. Daha da

vahim olanı, tutsaklıklarının bile farkında olmamalarıdır! Kayıp oğul benzetmesindeki genç oğul gibi, içinde buldukları gerçek durumlarının farkına vararak kendilerine gelmelidirler. Pak ve berrak sular yerine, acı sular fıskırtıklarının farkına varmıyorlar. Bir kişi aldatıldığında, haklı olmadığı halde, haklı olduğuna inanır.

Senaryo ne olursa olsun, tüm güvenmiş insanları iki bölüme ayırabiliriz: (1) kendilerine haksız bir şekilde davranılanlar veya (2) kendilerine haksız bir şekilde davranıldığına *inanılanlar*. İkinci bölümdeki insanlar bütün yürekleriyle kendilerine yanlış yapıldığına inanırlar. Genellikle doğru olmayan bir bilgiden yanlış sonuçlar çıkarırlar. Veya ellerindeki bilgiler doğru olduğu halde, çıkardıkları sonuç çarpıtılmış olabilir. Her iki şekilde de incinirler ve anlayışları kararır. Varsayım, dış görüntü veya söylentiye dayanarak yargıda bulunurlar.

YÜREĞİN GERÇEK DURUMU

Düşmanın bir kişiyi güvenlik durumunda tutmasının bir yolu da güvenliği gizlemek, gururla örtmektir. Gurur, sizi içinde bulunduğunuz gerçek durumu kabul etmekten alıkoacaktır.

Bir keresinde ruhsal hizmette bulunan bir çiftten ciddi bir şekilde incindim. İnsanlar, “Sana bunu yaptıklarına inanamıyorum. İncinmedin mi?” derlerdi.

Ben de hemen “Hayır, ben iyiyim. İncinmedim” diyerek karşılık verirdim. Güvenmenin yanlış olduğunu biliyordum, bu yüzden onu inkâr edip yüreğime taş basıyordum. Güvenmediğim konusunda kendimi ikna ettiğim halde, gerçekte güvenmiştim. Gurur, yüreğimin gerçek durumunu maskeleymişti.

Gurur, sizi gerçekle uğraşmaktan uzak tutacaktır. Vizyonunuzu çarpıtır. Her şeyin yolunda gittiğini düşündüğünüz zaman, asla değişmezsiniz. Gurur, yüreğinizi sertleştirir ve anlayışınızın gözlerini kararır. Sizi özgür kılacak olan yüreğinizin değişmesinden, yani tövbeden sizi uzak tutar (2. Timoteos 2:24-26).

Ayrıca gurur, kendinizi bir kurban olarak değerlendirmenize neden olur. Tutumunuz, “Bana yanlış yapıldı ve hakkımda yanlış bir yargıda bulunuldu; bu nedenle, böyle davranmaya hakkım var.” Masum olduğunuza ve haksız bir suçlamayla karşı karşıya kaldığınıza inandığınız için bağışlanmayı kabul etmek yerine, elinizin tersiyle itiyorsunuz. Yüreğinizin gerçek durumu sizden gizli olmasına karşın, Tanrı’ya gizli değildir. Sırf size yanlış yapılmasından ötürü, gücenikliğe tutunma konusunda size izin verilmiş değil. İki yanlış bir doğru yapmaz!

ÇARE

İsa, İncil’in sonunda yer alan Vahiy kitabında Laodikya Kilisesi’ne seslenmektedir. İlk başta, kendilerini ne kadar zengin, varlıklı ve hiçbir şeye gereksinmeleri olmayan insanlar olarak gördüklerini anlatıyor. Ardından da içinde buldukları gerçek durumu şu sözlerle gözler önüne seriyor, “zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplaksınız” (Vahiy 3:14-20). Maddi olarak güçlü olmayı ruhsal olarak güçlü olmaya denk tutma yanılgısına düşmüşlerdi. Gurur gerçek durumlarını onlardan gizlemişti.

Günümüzde birçok kişi bu durumdadır. Tıpkı ruhsal hizmette bulunan o çifte karşı yaşadığım gücenikliği göremediğim gibi, bu kişiler de yüreklerinin gerçek durumunu görmüyorlar. İncinmediğim konusunda kendi kendimi ikna etmiştim. İsa, Laodikyalılara bu yanılgıdan nasıl kurtulmaları gerektiğini de şu sözlerle dile getirdi: Tanrı’nın altınını satın alın ve gerçek durumunuzu görün.

Tanrı’nın altınını satın almak

İsa’nın, yanılgıdan kurtulmaları için onlara öğrettiği ilk şey, “benden ateşte arıtılmış altın satın alın” oldu (Vahiy 3:18).

Arıtılmış altın, yumuşak ve esnek olup pastan meydana gelen çürümeden veya başka maddelerden özgürdür. Altın, bakır, demir, nikel ve benzeri başka madenlerle karıştırıldığı zaman, sertleşir, esnekliğini kaybeder ve daha çok çürümeye maruz kalır. Bu karışıma

ŞEYTAN'IN YEMİ

metal alaşım denir. Yabancı madenlerin oranı ne kadar yüksekse, altın o kadar çok sertleşir. Tersine, alaşımın oranı ne kadar düşükse, altın o kadar çok yumuşak ve esnek olur.

Hemen benzerliği görürüz: Saf bir yürek, saf altın gibidir – yumuşak, narin ve esnektir. İbraniler 3:13, yüreklerin günahın aldatıcılığıyla nasırlaştığını dile getirir! Gücenmeyle uğraşıp üstesinden gelmezsek, acılık, öfke ve dargınlık gibi daha fazla günah meyvesi üretecektir. Bu eklenen maddeler tıpkı alaşımların altını sertleştirilmesi gibi yüreğimizi sertleştirecektir. Bu, yumuşaklığı azaltır veya tümüyle ortadan kaldırıp daha az bir duyarlık yaratır. Tanrı'nın sesini duyma yeterliliğimiz engellenir. Doğru görmemiz engellenir. Bu aldanma için kusursuz bir ortamdır.

Altını arıtmanın ilk adımı, onu öğüterek toz haline getirip eritici bir maddeyle karıştırmaktır. Ardından bu karışım bir fırına konur ve yoğun ısıda eritilir. Alaşımlar ve pislikler eritici maddeye doğru çekilir ve yüzeye çıkar. Daha ağır olan altın dipte kalır. Pislikler ve artıklar (eritici maddeyle birleşen bakır, demir ve çinko) daha sonra alınır ve böylece daha saf bir metalin ortaya çıkmasına izin verir.

Şimdi Tanrı'nın neler söylediğine bakın:

Bakın, gümüşü arıtır gibi olmasa da sizleri arıttım, sıkıntı ocağında denedim.

— YEŞAYA 48:102.

Yine:

Bu nedenle şimdi kısa bir süre *çeşitli denemeler* sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih gördüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, *ateşle arıtıldığı* halde yok olup giden altından daha değerlidir.

— 1. PETRUS 1:6-7 VURGULAR EKLENMİŞTİR

Tanrı sıkıntılar, denenmeler ve dertlerle arıtır. Bunlar, bağışlamamayı, çekişmeyi, acılığı, öfkeyi, kıskançlığı ve buna benzer her türlü saf olmayan şeyi yaşamlarımızdaki Tanrı'nın karakterinden ayırıştırıp temizleyen ısı görevi görürler.

Denenmelerin ve sıkıntılarının ıssının olmadığı yerde günah kolaylıkla gizlenir. Refahın ve başarının olduğu dönemlerde, kötü bir kişi bile nazik ve eli açık görünecektir. Buna karşın, denenmelerin ıssı altında, saf olmayan her şey yüzeye çıkacaktır.

Hayatımda, daha önce hiç karşılaşmadığım türden yoğun denenmelerden geçtiğim bir dönem vardı. Bana en yakın olanlara kaba ve kırıcı davrandım. Ailem ve arkadaşlarım benden uzaklaşmaya başladılar.

Rab'be yüksek sesle seslendim, "Tüm bu öfkem nereden kaynaklanıyor? Daha önce içimde böyle bir şey yoktu!"

Rab bana şöyle yanıt verdi, "Oğlum, altını ateşte sıvılaştırdıklarında, pislikler ortaya çıkar." Ardından yaşamımı değiştiren bir soru sordu. "Ateşe konulmadan önce altındaki pislikleri *görebilir* misin?"

"Hayır," diye yanıtladım.

"Ama bu o pisliklerin orada olmadıkları anlamına gelmez," dedi. "Denenme ateşi seni vurduğunda, bu pislikler yüzeye çıkar. Sana gizli olmalarına karşın, onları ben her zaman görürüm. Öyleyse şimdi önünde geleceğini belirleyecek bir seçim var. Kızgın olmayı sürdürüp eşini, arkadaşlarını, kilise önderini ve birlikte çalıştığın iş arkadaşlarını suçlamaya devam edebilir veya bu günahın artıklarının ne olduğunu görerek tövbe edip bağışlanmayı elde edebilirsin. O zaman keçemi elime alıp bu pislikleri yaşamından kaldırabilirim."

Gerçek durumunuzu görün

İsa, aldanmışlıktan özgür kılınmanın bir başka anahtarının da durumları doğru bir biçimde görme gücümüz olduğunu söyledi. Çoğunlukla gücendiğimiz zaman, kendimizi bir kurban olarak görür ve bizi incitmiş olanları suçlarız. Yüzeye çıktıkça acılık, bağışlamama, kırgınlık, kıskançlık ve dargınlığımızı haklı gösteririz. Hatta bazen bizi

ŒEY TAN'IN YEMI

incitenleri bize hatırlatan kiŒilere ierleniriz. Bundan dolayı İsa, Vahiy 3:18'de, "görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın al" diye öğüt vermiştir. Neyi görmek için? İçinde bulunduğunuz gerçek durumu! Bu, İsa'nın bir sonraki ayette buyurduğu gibi "gayretli olabilmek ve tövbe edebilmek" için tek yoldur. Başka insanları suçlamaktan vazgeçtiğinizde, ancak o zaman tövbe edeceksiniz.

Başkalarını suçlayıp kendi konumumuzu savunduğumuz zaman, körüzdür. Kendi gözümüzde irice bir çöp dururken, kardeşimizin gözündeki ufacak mertegi çıkarmaya uğraşırız. Bize özgürlüğü getiren, gerçeğin tanrısal esinlemesidir. Tanrı'nın Ruhı bize günahımızı gösterdiğinde, bunu her zaman öylesine bir yolla yapar ki, bizimle günah arasında bir ayırım yaptığı görünür. Bu da üzerimize mahkûmiyet getirmek yerine, bizi günahlı olduğumuz konusunda ikna eder.

Sizler bu kitabı okurken, içinizde barındırdığınız herhangi bir güceniklikten özgür olmak için kendi gerçek durumunuzu görebilesiniz diye Tanrı'nın Sözü'nün anlayışınızın gözlerini aydınlatması için dua ediyorum.

GÜCENMİŞ BİR HRİSTİYAN İÇİNE YAŞAMI ALAN, AMA KORKUDAN ÖTÜRÜ ONU SERBET BIRAKAMAYANDIR

On yıl önce, yirmi yıllık evlilikten sonra, kocam “artık mutlu olmadığını” söyleyerek evi terk edip gitti. Benim için tam bir yıkımdı. Eşimin evden ayrılışının yol açtığı incinme, terk edilme ve reddedilmenin üstesinden gelmek için uzun bir süre uğraştım. Kocamı bağışlamam için Tanrı’ya bana yardım etsin diye dua ettim ve gerçekten bağışladığımı sandım. Ancak üstesinden gelemeyip yüreğimdeki o yarayı hala taşıyordum. *Şeytan’ın Yemi* adlı kitabı okuduktan sonra, Kutsal Ruh gidip kocamla konuşmam ve yüreğimde sakladığım bu güceniklikten dolayı beni bağışlamasını dilemem için beni derinden etkiledi. On yıldan sonra ilk kez konuştuk. Gerçekten iyileştigiime ve *özgür kılındığıma* inanıyorum! Tanrı’ya beni bu kadar uzun bir süre boyunca tutsak eden bu tutsaklık boyunduruğundan özgür kıldığı için şükrediyorum.

— D. B., NEW YORK

BÜYÜK GÜCENME

O zaman birçok kişi imandan sapacak, birbirlerini ele verecek ve birbirlerinden nefret edecekler. Birçok sahte peygamber türeyecek ve bunlar birçok kişiyi saptıracak. Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının sevgisi soğuyacak. Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.

— MATTA 24:10-13

İsa, Matta'nın bu bölümünde dünyanın sonuyla ilgili belirtilerden söz ediyor. Öğrencileri O'na, "Senin gelişine ilişkin belirti ne olacak?" diye sordular.

Birçok kişi O'nun dünyaya ikinci gelişinin yakın olduğu konusunda hemfikir. O'nun ikinci gelişinin tam olarak hangi gün olacağını belirlemeye çalışmak boş bir çabadır. Yalnızca Baba onu bilir. Ama

İsa o *dönemi* bileceğimizi söyledi ve o dönem işte şimdidir! Daha önce hiç olmadığı kadar kilise, İsrail ve doğada meydana gelecek belirtilere ilişkin peygamberliklerin gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu bağlamda, İsa'nın Matta 24. bölümde açıkladığı zaman diliminde olduğumuzu güvenle söyleyebilmekteyiz.

Onun dönüşünü beklerken görülecek belirtilerden birine dikkatinizi çekmek istiyorum. “*Birçok* kişi imandan sapacak*...” Birkaç kişi değil, bazıları değil, ama *birçok kişi*. İlk önce, “Bu imandan sapan veya gücenen kişiler kimlerdir?” sorusunu sormalıyız. Bunlar Hristiyanlar mı yoksa yalnızca genel olarak toplumdaki insanlar mı? Bu sorunun yanıtını, okumaya devam edince buluyoruz: “Kötülüklerin çoğalmasından ötürü birçoklarının *sevgisi* soğuyacak.” Bu ayette *sevgi* için kullanılan Grekçe sözcük, *agape* sözcüğüdür. Yeni Antlaşma'da *sevgi* sözcüğü için birçok sözcük kullanılmakta, ama en yaygın iki sözcük, *agape* ve *fileo* sözcükleridir.

Fileo türü *sevgi*, arkadaşlar arasında bulunan *sevgiyi* tanımlar. Şefkat dolu bir *sevgi* olup koşula dayanır. *Fileo*, “Sırtımı kaşırsan, ben de seninkini kaşırım” veya “Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım” der.

Diğer yandan *agape*, Tanrı'nın kendi çocuklarının yüreklerine dökmüş olduğu *sevgidir*. İsa'nın karşılıksız olarak bize verdiği *sevginin* aynısıdır. Koşulsuzdur. Yaptıklarımıza veya karşılığında bir şey verip vermediğimize dayanmaz. Bu öyle bir *sevgidir* ki, reddedildiğinde bile verir.

Tanrı olmadan yalnızca bencil bir *sevgiyle* sevebiliriz. Bu bencil *sevgi*, kabul edilmeyince veya karşılık görmeyince *sevgi* veremez. Buna karşın *agape*, karşılık verilip verilmediğine bakmaz. Bu *agape* *sevgisi*, İsa çarmıhta kendisini çarmıha gerenleri bağışladığında dö-külen *sevgidir*. Öyleyse, İsa'nın atıfta bulunduğu bu “birçok kişi,” *agape* *sevgileri* soğumaya yüz tutan Hristiyanlardır.

Yaşamımın bir döneminde elimden gelen her şeyi yaptığım hal-

---

* Kutsal Kitap'ın eski çevirisinde ‘Birçok kişi sürçecek...’ demekte olup ‘Birçok kişi gücenecek’ anlamındadır.

de, bir türlü sevgimi gösteremediğim bir kişi vardı. Ama öyle bir şeydi ki, her ne zaman sevgiyle o kişiye ulaşmaya çalışsam, o kişi eleştiri ve oldukça sert ve kaba bir tutumla adeta beni tokatlıyordu. Bu durum birkaç ay sürdü. Bir gün artık bıktım.

Tanrı'ya şikâyetle bulundum. "Yeter artık. Şimdi bu konuda bana bir açıklama yapacaksın. Her ne zaman senin sevgini bu kişiye göstermeye çalışsam, bana öfkeyle karşılık veriyor!"

Rab bana konuşmaya başladı. "John, Tanrı'nın sevgisine yönelik bir iman geliştirmen gerek!"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kendi benliğine eken, benlikten ölüm (veya çürüme) biçecektir. Ama Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir. İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz" (Galatyalılar 6:8-9) şeklinde bir açıklama yaptı.

Tanrı'nın sevgisini ektiğinde, Tanrı'nın sevgisini *biçeceğini* anlamaman gerek. Ektiğin tarladan bir ekin biçsen de biçmesen de veya arzu ettiğin kadar çabuk olsa da olmasa da bu ruhsal yasaya yönelik olarak bir iman geliştirmelisin.

Rab sözlerine devam etti. "En çok ihtiyaç duyduğum anda, en yakın dostlarım beni terk etti. Yahuda bana ihanet etti, Petrus beni inkâr etti ve geri kalanlar da canlarını kurtarmak için kaçtılar. Yuhana beni uzaktan izledi. Üç yıldan fazla bir süre onlara baktım, onları besledim ve onlara öğrettim. Ama ben dünyanın günahları uğruna ölürken onları bağışladım. Hepsini serbest kıldım – beni yüzüstü bırakıp giden arkadaşlarımdan beni çarmıha geren Romalı askerlere kadar hepsini bağışlayıp serbest kıldım. Benden kendilerini bağışlamamı dilemediler, ama yine de onlara karşılıksız verdim. Baba'nın sevgisine yönelik imanım vardı.

Size derim ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödü-

lünüz olur? Vergi görevlileri de öyle yapmıyor mu? Yalnız kardeşlerinize selam verirseniz, fazladan ne yapmış olursunuz? Putperestler de öyle yapmıyor mu?

— MATTA 5:44-47

BÜYÜK BEKLENTİLER

Verdiğim sevginin Ruh'a ekildiğini ve er ya da geç bu sevgi tohumlarının ortaya çıkardığı ekini biçeceğimin farkına vardım. Nereden geleceğini bilmiyordum, ama bir ekin geleceğini biliyordum. Sevgimi verdiğim kişiden bana sevgi gelmediğini gördüğüm zaman, artık bunu bir başarısızlık veya fiyasko olarak değerlendirmiyordum. Bu beni o kişiyi daha fazla sevmem konusunda özgür kıldı!

Eğer daha çok sayıda Hristiyan bunun farkına varsaydı, vazgeçip gücenmeyeceklerdi. Genellikle içinde yürüdüğümüz sevgi bu değildir. Beklentilerimiz karşılanmadığında kolaylıkla hayal kırıklığına uğrayan bencil bir sevgide yürürüz.

Belirli kişilerden beklentilerim varsa, bu insanlar beni yüzüstü bırakabilirler. Beklentilerimi karşılamakta yetersiz kaldıkları derecede beni hayal kırıklığına uğratabacaklardır. Ancak bir kişi hakkında beklenti içinde değilsem, o zaman verilen herhangi bir şey borç değil, bereket olacaktır. İlişki içinde olduğumuz kişilerden belirli bazı davranışları sergilemelerini istediğimizde, kendimizi gücenmeyi yaşama konusunda hedef konumuna getiririz. Ne kadar büyük bir beklenti içine girsek, gücenme potansiyeli o kadar büyük olur.

KORUNMA AMAÇLI DUVARLAR?

Gücenmiş kardeş surlu kentten daha zor elde edilir. Çekişme sürgülü kale kapısı gibidir.

— SÜLEYMAN'IN ÖZDEYİŞLERİ 18:19

Gücenmiş bir kardeş veya kız kardeşi kazanmak, surlarla çevrili bir kenti kazanmaktan daha zordur. Güçlü kentleri çevreleyen *surlar*

vardı. Bu surlar kentin korunmasını güvence altına alır ve kent halkı tarafından hoş karşılanmayan kişileri ve işgalcileri dışarıda tutardı. Tüm girişler gözetlenirdi. Vergi borcu olanlar, borçlarını ödeyinceye dek kente girişlerine izin verilmezdi. Kentin sağlığı ve güvenliği için potansiyel tehdit oluşturanlar içeriye sokulmazdı.

İncindiğimiz zamanlarda yüreklerimizi korumak ve gelecekte herhangi bir yaranın açılmasını engellemek amacıyla duvarlar inşa ederiz. Seçici davranır ve bizi incitmelerinden korktuğumuz herkesin giriş taleplerini geri çeviririz. Bize bir şey borçlu olduklarını düşündüğümüz kişileri süzgeçten geçirip dışarıda bırakırız. Bu insanlar bize olan borçlarını tümüyle ödeyinceye dek, girişlerine izin vermeziz. Yaşamlarımızı yalnızca bizden yana olduklarına inandığımız kişilere açarız.

Buna karşın, çoğunlukla “bizden yana olan” bu insanlar da gücenmiş kişilerdir. Bu yüzden, yardım etmek yerine, var olan duvarlarımızın üzerine ek taşlar yığılırız. Bunlar olurken biz farkında olmadan bu korunma duvarları bizim için bir hapisane olur. Bu noktada, yalnız kimlerin içeri girdiği konusunda dikkatli olmakla kalmaz, aynı zamanda dehşet içinde surlarla çevrili kentimizin dışına çıkmayı bile göze alamayız.

Gücenmiş Hristiyanlar, içe dönük olup iç gözlem yapmaya odaklıdır. Haklarımızı ve kişisel ilişkilerimizi özenle koruruz. Gelecekte herhangi bir yaralanmanın yaşanmamasını güvence altına almak amacıyla ortaya koyduğumuz enerjimiz tükenir. İncinme riskini göze almazsak, koşulsuz sevgi veremeyiz. Koşulsuz sevgi başkalarına bizi incitme *hakkı* verir.

Sevgi kendi çıkarını aramaz, ama incinmiş insanlar her geçen gün daha ve daha fazla kendi çıkarını arayıp başkalarına gereksinim duymaz bir kimliğe bürünürler. Tanrı'nın sevgisi böylesi bir ortamda soğumaya yüz tutar. Buna doğadan örnek vermek gerekirse, Kutsal Topraklar'daki iki denizle ilgili örnek verilebilir. Celile Denizi bağımsız olarak içine başka kaynaklardan su alır ve dışarıya su verir. İçinde farklı türden balık ve bitkileri besleyen bereketli bir yaşam barındırır. Celile Denizi'nin suları Ürdün Nehri aracılığıyla Ölü Deniz'e taşınır. Ama Ölü Deniz yalnızca dış kaynaklardan içine su alır ve dışarıya su

akıtmaz. İçinde ne balıklar ne de bitkiler yaşar. Celile Denizi'nden gelen yaşam dolu sular Ölü Deniz'in birikmiş sularına karıştığında canlılığını yitirir. Yaşamımızı kendimize saklarsak, onu sürdürmeyiz: karşılıksız bir biçimde vermeliyiz.

Öyleyse gücenmiş bir Hristiyan, içine yaşamın girmesine izin veren, ama korkudan ötürü o aynı yaşamı dışarıya veremeyen kişidir. Bunun sonucu olarak, içeriye giren yaşam bile gücenme duvarları ve hapisanesi içinde sıkışıp kalır. Yeni Antlaşma, bu duvarları ruhsal kaleler olarak tanımlamaktadır.

Çünkü savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncesi tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz.

— 2. KORİNTLİLER 10:4-5

Bu ruhsal kaleler, aracılıklarıyla içeriye giren tüm bilgilerin işlendiği akıl yürütme modelleri yaratırlar. Bu ruhsal kaleler, ilk başta korunma amaçlı inşa edilmelerine karşın, *bilmeye* veya Tanrı bilgisine karşı savaşmaları nedeniyle işkence ve çarpıtmanın bir kaynağı olurlar.

Her şeyi geçmişte yaşadığımız incinmelerin, reddedilmelerin ve deneyimlerin süzgecinden geçirdiğimizde, Tanrı'ya inanmak bize imkânsız gibi gelir. Sözlerinde ifade etmek istediği şeylere inanamayız. İnsanlar tarafından yaşamlarımızda kurulan standartlarla O'nu yargıladığımız için O'nun iyiliği ve güvenilirliği konusunda kuşkuya kapılırız. *Ama Tanrı insan değil ki!* Yalan söyleyemez (Sayılar 23:19). O'nun yolları bizim yollarımız değil ve O'nun düşünceleri bizim düşüncelerimiz değil (Yeşaya 55:8-9).

Gücenmiş insanlar konumlarını savunmak amacıyla Kutsal Yazılar'dan metinler bulabileceklerdir, ama bu, Tanrı'nın Sözü'nü doğru inceleme biçimi değildir. Bizi gurur ve yasacılıkla pohpohlamasından dolayı içinde sevginin olmadığı bir Tanrı Sözü bilgisi yıkıcı bir güçtür (1. Korintliler 8:1-3). Bu da başkalarını bağışlamama tutumundan vazgeçip tövbe etmek yerine kendimizi haklı göstermemize yol açar.

Bu durum, içinde aldanabileceğimiz bir atmosfer yaratır, çünkü Tanrı sevgisinin olmadığı bilgi bizi aldanmaya yöneltir.

İsa, birçok kişinin gücendiğiyle ilgili dile getirdiği yargı cümlesinden hemen sonra sahte peygamberlere ilişkin uyarıda bulunur: “Birçok sahte peygamber türeyecek ve bunlar birçok kişiyi saptıracak” (Matta 24:11). Sahte peygamberlerin saptıracağı kişiler kimlerdir? Cevap: sevgileri soğumaya yüz tutan gücemiş insanlar (Matta 24:12).

SAHTE PEYGAMBERLER

İsa, sahte peygamberleri “kuzu postuna bürünen kurtlar” olarak adlandırmakta (Matta 7:15). Bunlar Hristiyan dış görünüşü altında (kuzu postuna bürünmüş) kendi çıkarlarını arayan insanlardır, ama özlerinde kurt doğasına sahipler. Kurtlar koyunların etrafında dolanmaktan hoşlanırlar. Bunlar hem topluluk içinde hem de kürsüde görülebilirler. Düşman tarafından içeriye sızıp aldatmak amacıyla gönderilirler. Öğrettikleri veya peygamberlikte buldukları şeylerle değil, ortaya çıkardıkları meyvelerle ayırt edilmeliler. Çoğunlukla öğretişleri kulağa hoş ve sağlam gelebilir, ancak yaşamları ve hizmetlerindeki meyveler öyle olmayabilir. Ruhsal hizmette bulunan bir kişi veya bir Hristiyanın kimliğini vaaz ettiği şeyler değil, *yaşadığı şeyler* ortaya çıkarır.

Kurtlar, daima sağlıklı ve güçlü olan değil, tersine yaralı ve henüz yavru kuzuların ardına düşer. Bu kurtlar insanların duymaya ihtiyacı olan şeyleri değil, duymak istedikleri şeyleri anlatacaklardır. Bu insanlar sağlam öğretiş duymak istemezler; kulaklarına hoş gelen sözler söyleyecek birilerini isterler. Bakın Pavlus son günlerle ilgili neler söylemekte:

Şunu bil ki, son günlerde çetin anlar olacaktır: Çünkü insanlar... *uzlaşmaz... Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler* olacaklar. Böylelerinden uzak dur!.. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi

ŞEYTAN'IN YEMİ

arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tıkayıp masallara sapacaklar.

— 2. TİMOTEOS 3:11-5; 4:3-4,
VURGULAR EKLENMİŞTİR

Tanrı yolunda veya “Hristiyan” gibi görüneceklerini söylemiş olduğuna dikkat edin, ama onun gücünü inkâr edecekler. Onun gücünü nasıl inkâr edecekler? Hristiyanlığın onları bağışlamayan insanlar olmaktan bağışlayan insanlar olmaya doğru değiştireceğini inkâr ederler. İsa'nın izleyicisi olmaktan övünç duyacak ve “yeniden doğuş” deneyimlerini herkese duyuracaklar, ama övünç duydukları şeyin, yüreklerine bir hançer saplanır gibi girip Mesih'in karakterini ortaya çıkartmasına izin vermezler.

BİLGİ KUŞAĞI

Pavlus, peygamberliğe dayanan bir bakış açısıyla bu aldanmış erkek ve kadınların bilgiye yönelik bir hevesleri olacağını, ama bu bilgiyi hiçbir zaman uygulamaya koymadıkları için değişmeden kalacaklarını görebildi. Onları “her zaman öğrenen, ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyen zayıf iradeli” insanlar olarak tanımladı (2. Timoteos 3:7).

Pavlus bugün yaşıyor olsaydı, önceden bildirdiği şeylerin gerçekleşmekte olduğunu görmekten büyük bir üzüntü duyacaktı. Erkek ve kadınların büyük kalabalıklar halinde kiliselerinin kamp toplanmalarına, seminerlere ve kilise toplantılarına katılarak Kutsal Yazılar'a dayalı bilgiyi biriktirdiklerini görecek. Daha bencil ve başarılı yaşamlar sürdürmek amacıyla “yeni tanrısal esinler” araştırdıklarını izleyecekti. Ruhsal hizmette bulunan kişilerin birbirlerini “erdemli nedenler” yüzünden dava ettiklerini görecek.

Hristiyan yayınevlerinin ve radyo istasyonlarının ad vererek Tanrı adamları ve kadınlarına saldırdıklarını görecek. Karizmatiklerin gücünmelerden uzak durmak amacıyla kiliseden kiliseye kaçtıklarını görecek. Üstelik bu kişilerin hepsi başkalarını bağışlayamazken,

İsa'nın yaşamlarının efendisi olduklarını açıkça dile getiren insanlar. Pavlus bugün yaşasaydı, yüksek sesle "Tövbe edin ve kendi kendinizi aldatmaktan özgür olun, ey siz kendi çıkarını arayan ikiyüzlü kuşak!" diyecekti.

Katıldığınız birçok Hristiyan ilahiyat veya Kutsal Kitap okulundan, okuduğunuz birçok kitaptan veya dua edip Kutsal Kitap çalıştığınız birçok saatten aldığınız yeni tanrısal esinlerinizin ne kadar güncel olduğu önemli değildir. Eğer gücenmiş, bağışlamıyor ve bu günahınızdan tövbe etmeye karşı çıkıyorsanız, bu, gerçeğin bilgisine henüz ulaşmadığınız anlamına gelir. Aldanma içindediniz ve ikiyüzlü yaşamlarınızla başka insanların da kafalarını karıştırmaktasınız. Tanrı'dan aldığınız esin ne olursa olsun, meyveniz başka bir öykü anlatıyor. Gerçeği ortaya çıkarmak yerine, aldanmaya yol açacak acı sular fışkırtan bir pınar olacaksınız.

ELE VERME

O zaman birçok kişi *imandan sapacak* (gücenecek), birbirlerini *ele verecek* ve birbirlerinden *nefret edecekler*.

— MATTA 24:10, VURGULAR EKLENMİŞTİR

Gelin bu ifadeyi inceleyelim. Yakından baktığımızda bir gelişme veya ilerleme süreci görebiliriz. Gücenme, bir kişiyi ele vermeye sürükler ve ele verme de nefrete götürür.

Daha önce dile getirdiğimiz gibi, gücenmiş insanlar koruma amaçlı duvarlar inşa ederler. Kendimizi korumaya odaklanırsınız. Her ne pahasına olursa olsun, korunmalı ve güvenlik içinde olmalıyız. Bu durum, başkasını ele verme olasılığımızı artırır. Bir kişiyi ele verdiğimizde ki, o kişi çoğunlukla ilişkide olduğumuz bir kişi olur, onun sayesinde kendi güvenliğimizi ve yararımızı aramış oluruz.

Bu nedenle, Tanrı'nın Egemenliği'nde bir ele verme durumu, bir imanlının başka bir imanlı üzerinden kendi çıkarını ve güvenliğini aradığında meydana gelir. Ne kadar yakın bir ilişkiyse, ele verme o derece ağır olur. Bir kişiyi ele vermek, antlaşmayı tümüyle bozmak

ŞEYTAN'IN YEMİ

demektir. Ele verme olayı gerçekleştikten sonra, onu içten ve gerçek bir tövbe izlemediği sürece ilişkiler bir daha asla eski durumuna dönemez.

Ardından ele verme çok ciddi sonuçlara yol açacak olan nefrete yönlendirecektir. Kutsal Kitap çok açık ve net bir biçimde kardeşinden nefret eden kişinin bir katil olduğunu ve hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını açıklar (1. Yuhanna 3:15).

Günümüzde imanlılar arasında ardı ardına gücenme, ele verme ve nefret etme örnekleriyle karşı karşıya gelmemiz ne kadar üzücüdür. Bu, evlerimizde ve kiliselerimizde öylesine yaygın bir hale geldi ki, normal bir davranış olarak değerlendirilir oldu. Ruhsal hizmette bulunan kişilerin başka hizmetkârları dava ettiğini gördüğümüzde büyük üzüntü duyma noktasında aşırı duygusuzlaştık. Hristiyan çiftlerin boşanmak için birbirlerini mahkemeye verdikleri zaman artık şaşırıyoruz. Kilise bölünmeleri yaygın ve tahmin edilebilir hale geldi. Ruhsal hizmete ilişkin politik oyunlar hiç olmadığı kadar yüksek boyutlara ulaştı. Bu oyunlar, egemenliğin veya kilisenin yararına olduğu düşün-cesiyle maskelenmişlerdir.

“Hristiyanlar” haklarını koruyor ve başka Hristiyanlar tarafından kötü davranılmadıklarından veya istismar edilmediklerinden emin olmak için her şeyi yapıyorlar. Yeni Anlaşma'daki teşvik sözlerini unuttuk mu?

Aslında birbirinizden davacı olmanız bile sizin için düpedüz yenilgidir. Haksızlığa uğrasanız daha iyi olmaz mı? Dolandırıl-sanız daha iyi olmaz mı?

— 1. KORİNTLİLER 6:7

İsa'nın şu sözlerini unuttuk mu?

Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulme-denler için dua edin.

— MATTA 5:44

Tanrı'nın buyruğunu unuttuk mu?

Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her birinin alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün saysın.

— FİLİPİLİLER 2:3

Neden bu sevgi yasalarıyla yaşamıyoruz? Dolandırılma riski olsa bile bir başkası için yaşamlarımızı sunmaktan çok, neden ele vermekte o kadar çabuk davranıyoruz? Nedeni: Sevgimiz soğudu ve bu da hâlâ kendi çıkar ve güvenliğimizi aramamıza yol açıyor. Kendimizle bu kadar ilgilenmeye çalışırken artık Tanrı'yla ilgilenmeye kendimizi güvenle adayamıyoruz.

İsa, kendisine kötü davranıldığında, kötülükle karşılık vermedi, fakat herkesi adil bir biçimde yargılayacak olan Tanrı'ya canını teslim etti. Bize O'nun ayak izlerinden yürümemiz gerektiği öğüdü verildi.

Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. "O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı." Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı.

— 1. PETRUS 2:21-23

GÜÇLENDİREN

Benliğimize değil, Tanrı'ya güvendiğimiz bir düzeye gelmeliyiz. Dudaklarıyla Tanrı'nın yaşamlarının kaynağı olduklarını söyler, ama öksüz gibi yaşarlar. Ağızlarıyla, "O benim Rab'bim ve Tanrımdır" diye açıkça söylemelerine karşın, yaşamlarının denetimini kendi ellerine alırlar.

Şimdiye dek, gücenme günahının ne kadar ciddi olduğunu görmektesiniz. Eğer gücenme sorununun üstesinden gelmezse, en sonunda insanı ölüme kadar götürebilir. Ama gücenme ayarılmasına karşı direndiğiniz zaman, Tanrı büyük bir zafer sağlayacaktır.

ŒEY TAN, İSTEDİĞİ ZAMAN BİZİ YOK EDEBİLSEYDİ, UZUN ZAMAN ÖNCE BİZİ YERYÜZÜNDEN SİLİP YOK EDECEKTİ

Bu kitabı okumadan önce Tanrı'yla herhangi iletişimimin içinde olmadığı bir dönemden geçiyordum. Kurtulmuştum, ama sanki Tanrı'yla aramda pek doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu eksikliğin Rab'den kaynaklanmadığını biliyordum, ama yalnızca sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Bir gün bir arkadaşımın evindeyken John Bevere'in *Œeytan'ın Yemi* adlı kitabı gözüme ilişti. Eve getirip okumaya başladım; kitabı elimden bırakamadım. Öylesine büyük bir meshedişle doluydu ki, ruhum sanki yutuyordu. Kitabın yaklaşık yarısına geldiğimde, birdenbire Rab'le olan ilişkimin arasında duran şeyin güceniklik ruhu olduğunu fark ettim.

— C. C., GEORGIA

BÖYLE BİR ŞEY NASIL BAŞIMA GELEBİLİR?

“Yusuf, onlara şöyle dedi... Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı ... o kötülüğü iyiliğe çevirdi.”

— YARATILIŞ 50:19-20

İlk bölümde, bütün gücümüş insanları iki sınıfa ayırdık: (1) gerçekten kendilerine kötü davranılmış insanlar ve (2) gerçekte olmadığı halde, kendilerine kötü davranıldığını düşünen insanlar. Bu bölümde ilk sınıfta yer alan insanlara değinmek istiyorum.

Bir soru sorarak başlayalım: gerçekten size kötü davranıldıysa, gücümeye hakkınız var mı? Bu sorunun yanıtını, Yakup’un en çok sevdiği oğlu olan Yusuf’un yaşamına bakarak bulmaya çalışalım (Yaratılış 37-38’e bakınız).

RÜYA KÂBUSA DÖNÜŒÜR

Yusuf, Yakup'un on birinci oğluydu. Ama büyük kardeşleri tarafından hor görölüyordu, çünkü babası onu diğerlerinden daha çok seviyordu ve ona uzun renkli bir giysi yaptırarak onu diğerlerinden ayırmıŒtı. Tanrı, Yusuf'a iki rüya gösterdi. İlk rüyasında kardeşleriyle birlikte tarlada demet bağladığını gördü. Onun demeti kalkıp dikildi ve kardeşlerinin demetleriye çevresine toplanıp önünde eğildiler. İkinci rüyasında güneş, ay ve onbir yıldızın (babasını, annesini ve kardeşlerini simgeliyordu) gelip önünde yere eğildiklerini gördü. Rüyalarını kardeşlerine anlattığı zaman, doğal olarak, onunla aynı heyecanı paylaşmadılar. Sadece ondan daha fazla nefret eder oldular.

Bundan çok kısa bir süre sonra, on kardeşi babalarının sürülerini gütmek için kıra gittiler. Yakup, ne durumda olduklarını öğrenmek için evde kalan oğlu Yusuf'u onlara gönderdi. Büyük kardeşleri Yusuf'un geldiğini gördüklerinde, onu öldürmek için düzen kurup "İŒte rüya hastası geliyor! Hadi onu öldürelim. Bakalım o zaman rüyaları ne olacak! İleride bize baş olacağını söylüyor. Ölüyken bizi yönetmeyi denemesine izin verelim!" Böylece ölsün diye onu suyun olmadığı, boş bir kuyuya atıp sırtındaki renkli uzun giysiyi çekip çıkardılar. Giysiyi parçaladıktan sonra onun vahŒi bir hayvan tarafından yutulduğu konusunda babalarını ikna etmek için bir teke keserek Yusuf'un renkli uzun giysisini kanına buladılar.

Ancak onu kuyuya attıktan hemen sonra, Mısır'a giden bir İsmailî kervanı gördüler. Yahuda, kardeşlerine, "Hey, bir dakika beyler. Kardeşimizin cesedinin bu kuyuda çürümesine izin verirsek ne kazanırız? Gelin biraz para kazanalım ve onu bir köle olarak satalım. Bizim için ölü gibi olacak ve bir daha başımızı ağrıtmayacak, ayrıca ondan kazandığımızı aramızda pay ederiz!" Böylece onu yirmi gümüş paraya sattılar. Yusuf onları gücendirmiş olduğundan, ondan ailesini ve mirasını almak yoluyla onu ele verdiler. Bunu yapanların *kardeşleri*, yani aynı baba, aynı beden ve kandan olan kişiler olduğunu unutmayın.

Şimdi, Amerikalılar olarak kültürümüz o kadar farklı ki, bu adamların sergiledikleri şiddeti anlamak bize zor geliyor. Ama en kötüsü onu öldürmeleri olurdu. Kutsal Kitap döneminde oğullar sahibi olmak çok önemliydi. Bir adamın oğulları onun adını geleceğe taşır ve sahip olduğu her şeyi miras alırlardı. Yusuf'un kardeşleri bir daha asla babasının adını ve mirasını almasın diye ona engel oldular. Onun adını ortadan kaldırıp onu tümüyle kimliğinden soyutladılar. Yusuf'a tanıdık gelen her şey yok oldu.

Bir kişi köle olarak başka bir ülkeye satıldığında, ölene dek köle olarak kalırdı. Evlendiği kadın ve sahip oldukları çocukların hepsi köle olurdu! Bir köle olarak doğmak çok zor olsa gerek, ama büyük bir geleceğe sahip bir zenginliğin mirasçısı olarak doğmuşken ondan alınıp koparılmak son derece kötü olsa gerek. Yusuf, nelere sahip olacağını hiç bilmeseydi, daha kolay olacaktı. Sanki yaşayan bir ölüydü. Eminim, kardeşlerinin kendisini keşke öldürmüş olmalarını dileme konusunda ayartılmıştır. Vurgulamak istediğimiz şey, Yusuf'un kardeşlerinin yaptığı şeyin kötü ve acımasız bir şey olduğuydu.

BİR OLAY OLUP BİTTİKTEN SONRA ONU ANLAMA KONUSUNDAKİ KUSURSUZLUK

Başka sözcüklerle ve kendi yorumumu katarak anlattığım Yusuf'un öyküsünü okurken, siz zaten büyük olasılıkla sonucu biliyordunuz. Sonucunu bildiğiniz zaman, bu öykü çok teşvik edicidir. Ama Yusuf onu bu şekilde yaşamadı. Ona sanki bir daha hiç babasını ve Tanrı'nın verdiği rüyanın gerçekleştiğini göremeyecekmiş gibi geldi. Yabancı bir ulusta bir köleydi. Mısır'dan ayrılamazdı. Yaşam boyu bir başkasının malıydı.

Yusuf, Firavun'un görevlisi, muhafız birliği komutanı Potifar adlı bir adama satılmıştı. Yaklaşık on yıl boyunca ona hizmet etti. Ailesinden hiç haber almıyor ve babasının kendisinin ölü olduğuna inandığını biliyordu. Aile bireylerinin yaşamı onusuz devam ediyordu. Yusuf'un, babasının bir gün gelip kendisini kurtaracağına ilişkin hiç umudu yoktu.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Zaman su gibi akıp geçerken, Yusuf efendisinin gözünde lütuf buldu ve kendisine iyi davranılıyordu. Potifar, Yusuf'u ev halkının ve sahip olduğu tüm mal ve mülkün üzerine kâhya olarak atadı.

Ama durumlar Yusuf için iyiye giderken, çok yanlış bir şey efendisinin karısının içinde alevleniyordu. Ona göz koydu ve onunla zina etmek istedi. Her gün onu baştan çıkarmayı deniyor ve Yusuf bunu reddediyordu. Bir gün Yusuf'la evde tek başınaydı ve onu köşeye sıkıştırıp kendisiyle yatması için diretti. Yusuf bunu kabul etmedi ve giysisini onun sıkıca kavrayan elinde bırakıp kaçtı. Bunu yapınca, kadın utandı ve "bana tecavüze yeltendi!" diye bağırdı. Potifar da Yusuf'u Firavun'un hapishanesine attırdı.

Şimdi, Firavun'un hapishanesi bizim Amerika'daki hapishanelere hiç benzemez. Birçok hapishanede mahkûmlara yönelik hizmette bulundum ve her ne kadar hoş yerler olmasalar da, Firavun'un bu zindaniyla karşılaştırıldığında taşra kulüpleri ayarında olduklarını söyleyebilirim. Güneş ışığı ve antrenman sahası olmayan berbat bir oda veya aydınlatma ve ısınmadan yoksun bir çukurdu. Koşullar, son derece ilkel koşullardan, mahkûmları insanlıklarından yoksun bırakan koşullara doğru sıralanıyordu. Orada çürümeye bırakılan mahkûmlar "sıkıntı" ekmeği ve suyuyla hayatta kalmaya çalışırlardı. Acı çeksinler diye yaşamalarına yetecek kadar yiyecek verilirdi. Mezmur 105:18'e göre, Yusuf'un ayakları zincirle incinmiş olarak ve boynunda demir bir halkayla uyuyordu. Zindana ölmesi için konulmuştu.

Eğer Mısırlı olsaydı, serbest bırakılma şansı vardı, fakat tecavüzle suçlanan yabancı bir köle olduğu için çok az veya hiç umudu yoktu. Bundan daha kötüsü olamazdı. Yusuf, ölüm dışında bir kişinin düşebileceği kadar aşağıya inmişti.

O nemli ve koyu karanlık zindanda onun düşüncelerini duyabiliyor musunuz? *Efendime on yıl boyunca dürüst ve doğru bir biçimde hizmet ettim. Ona eşinden daha sadığım. Her gün cinsel ahlaksızlıktan kaçarak Tanrı'ya ve efendime bağlı kaldım. Buna karşın ödülüm ne oldu? Bir zindan!*

Sanki ne kadar doğru olanı yapmaya çalışırsam çalışayım her şey o kadar kötüye gidiyor! Tanrı buna nasıl izin verebilir? Kardeşlerim Tanrı'nın bana olan vaadini de çalabilirler mi? Neden bu kudretli ve antlaşmasına bağlı kalan Tanrı benim adıma araya girmiyor? Seven ve sadık bir Tanrı, kendisine hizmet edenlerle böyle mi ilgilenir? Neden ben? Bunu hak edecek ne yaptım? Yaptığım tek şey, Tanrı'dan duyduğum şeye inanmaktı.

Eminim ki, bu ve buna benzer düşüncelerle bizler de mücadele ettik.

Yaşamında çok sınırlı bir özgürlük vardı, ancak hala başına gelen onca şeye vermesi gereken yanıtı seçme hakkına sahipti. Kardeşlerine ve en sonunda Tanrı'ya karşı gücenip acılık mı besleyecekti? Vaadinin gerçekleşmesine ilişkin bütün umudundan vazgeçip kendisini yaşama bağlayan elinde kalan en son cesaret verici şeyin elinden kapılıp çalınmasına izin mi verecekti?

Her şey Tanrı'nın denetimi altında mı?

Yaşadığı bunca şeyin, Tanrı'nın onu bir yönetici konumuna getirmek amacıyla hazırlamak üzere öngördüğü bir süreç olduğu gerçeğinin, her şey olup bitene dek Yusuf'un aklından hiç geçmediğini sanıyorum. Kendisini ele veren bu kardeşlerine karşı ileride elinde bulunduracağı yetkiyi nasıl kullanacaktı? Yusuf, çektiği acılar aracılığıyla söz dinlemeyi öğreniyordu. Kardeşleri Tanrı'nın elinde ustalıkla kullanılan araçlardı. Yusuf, vaade sıkı sıkıya tutunup o vaadin amacı için Tanrı'yı arayacak mıydı?

Belki de Yusuf rüyalarını gördüğünde, onları Tanrı'nın yaşamı için öngördüğü iyiliğin onaylanması olarak gördü. Yetkinin kişiyi başkalarından ayırmak için değil, hizmet etmek için verildiğini henüz öğrenmemişti. Genellikle buna benzer eğitim amaçlı dönemlerde Tanrı'nın büyüklüğüne odaklanmak yerine, içinde bulunduğumuz durumların imkânsızlığına odaklanırsınız. Bunun sonucu olarak da hayal kırıklığına kapılır ve birilerini suçlama ihtiyacı duyarız, böylece içinde bulunduğumuz umutsuz durumdan sorumlu olduğumu hissettiğimiz kişiyi ararız. Tanrı'nın içinde bulunduğumuz bu berbat

duruma düşmekten bizi alıkoyabilecekken bunu yapmadığına ilişkin gerçeğe karşı karşıya geldiğimizde, çoğunlukla O'nu suçlarız.

Şu sözler Yusuf'un aklında çınlayıp duruyordu: "Tanrı'ya uygun olduğunu bildiğim şeye göre yaşadım. O'nun kurallarına ve doğasına aykırı hiçbir şey yapmadım. Yalnızca Tanrı'nın bana verdiği bir rüyayı aktarıyordum. Peki sonuç ne oldu? Kardeşlerim beni ele verdi ve bir köle olarak satıldım! Babam benim ölü öldüğümü düşünüyor ve beni aramak için asla Mısır'a gelmez."

Ona göre, başına gelen bunca şeyin asıl sorumluları kardeşleriydi. Onu bu zindana atan güç, onlardı. Rüyalarında gördüğü gibi, Tanrı bir gün onu yetki sahibi bir konuma getirip gücü elinde bulundurduğunda durumların nasıl farklı olacağıyla ilgili düşüncelere aklında yer vermiş olabilir. Eğer kardeşleri geleceğini bu şekilde engellememiş olsalardı, durumlar ne kadar farklı olacaktı.

Erkek ve kız kardeşlerimizin, suçun kimde olduğunu belirlerken ne kadar çok sık aynı tuzağa düştüklerini duymaktayız. Örneğin:

"Eşimden ötürü olmasaydı, şu anda ruhsal hizmette bulunuyor olacaktım. Beni engelleyip hayalini kurduğum her şeyi yıktı."

"Anne ve babamdan ötürü olmasaydı, normal bir yaşantım olacaktı. Şu anda bulunduğum yerden ötürü suçlanması gereken insanlar, anne ve babamdır. Nasıl olur da başkaları normal anne babalara sahipken, ben değilim? Anne ve babam boşanmamış olsalardı, kendi evliliğimde çok daha iyi bir durumda olacaktım."

"Kilise önderimin içimdeki bu armağanı bastırmasından ötürü olmasaydı, özgür ve önünde hiçbir engel olmayan biri olacaktım. Ruhsal hizmetimin gelecekteki başarılarından beni alıkoydu. Kilisedeki insanların bana karşı cephe almalarına neden oldu."

"Bir önceki evliliğimdeki kocamdan ötürü olmasaydı, ben ve çocuklarım tüm bu maddi zorluklara düşmeyecektik."

"Kilisedeki o kadından ötürü olmasaydı, kilisemin liderlerinin gözünden düşmeyecektim. Dedikodularıyla beni ve saygı gören biri olmaya yönelik umudumu yok etmeyecekti."

Listeyi daha da uzatabiliriz. Yaşadığınızı sorunlardan ötürü kendiniz dışında herkesi suçlamak ve etrafınızda bulunan onca kişiden

ötürü olmasaydı, ne kadar çok daha iyi bir durumda olacağınızı hayal etmek kolaydır. Yaşadığınız hayal kırıklığının ve incinmenin nedeninin onların hataları olduğunu bilirsiniz.

Bir sonraki noktayı vurgulamak istiyorum: *Kesinlikle hiç kimse, ne erkek, ne kadın, ne çocuk ne de Şeytan sizi Tanrı'nın isteği dışına çıkarabilir! Geleceğiniz hiç kimsenin elinde değil, yalnızca Tanrı'nın elindedir.* Yusuf'un kardeşleri, Tanrı'nın ona vermiş olduğu vizyonu yok etmek için çok çalıştılar. Yusuf'un yaşamındaki o vizyonu sona erdirdiklerini sandılar. Kendi ağızlarıyla, "Hadi onu öldürüp kuyulardan birine atalım... *Bakalım o zaman düşleri ne olacak!*" (Yaratılış 37:20, vurgu eklenmiştir) dediler. Onu yok etmek için düzen kurdular. Bu bir tesadüf değildi. Önceden düşünülmüştü! Başarılı olması için hiçbir şans kalmamasını istemediler.

Onu bir köle olarak sattıklarında, Tanrı'nın gökte Oğul'a ve Kutsal Ruh'a bakıp "Şimdi ne yapacağız? Bakın kardeşleri ne yaptılar ona? Yusuf için öngördüğümüz planı yok ettiler. Çok çabuk bir şeyler düşünsek iyi olur! Başka bir planımız var mı?" dediğini mi sanıyorsunuz?

Birçok Hristiyan, kriz durumlarında sanki gökte de tam olarak aynı durumun ortaya çıktığını varsayarak karşılık verir. Hiç Baba'nın İsa'ya, "İsa, Jim imanlı bir arkadaşının kendisi hakkında yalan söylemesi yüzünden işten kovuldu. Şimdi ne yapacağız? Aşağıda bir yerlerde boşalan başka bir mevki veya iş var mı?" veya "İsa, Sally otuz dört yaşında ve hala bekâr. Aşağıda bir yerlerde elinde onun için uygun birileri var mı? Onunla evlenmesini istediğim kişi, Sally hakkında dedikodu yapıp onun kalbini ona karşı soğutan en iyi arkadaşıyla evlendi." Kulağa saçma geliyor, buna karşın öylesine bir tepki veririz ki, üstü kapalı olarak Tanrı'yı bu şekilde değerlendirdiğimizi ifade etmiş oluruz.

Bakalım Yusuf, bugün kiliselerimizde olsaydı durumların üstesinden nasıl gelecekti? Birçoğumuz gibi davransaydı, ne yapıyor olacağını biliyor musunuz? İntikam almak için komplo kuruyor olacaktı. "Elime geçerse, onları öldürecekim! Bana yaptıklarından ötürü onları öldürecekim. Bunun bedelini ödeyecekler" gibi düşüncelerle kendi kendisini teselli edecekti.

Ama aslında Yusuf böyle bir tutum içinde olsaydı, Tanrı çürüsün diye onu o zindanda terk edecekti! Bunu şu nedenle yapacaktı; çünkü eğer zindandan bu güdüyle çıksaydı, İsrail'in on iki oymağından onunun başlarını öldürmüş olacaktı. Buna İsa'nın kendi soyundan geleceği Yahuda oymağı da dâhil olacaktı.

Evet, Yusuf'a o denli kötü davranan kişiler, İsrail'in oymakbaşlarıydı! Ve Tanrı, İbrahim'e onlardan bir ulus meydana getireceğine ilişkin söz vermişti. Rab İsa en sonunda onlar aracılığıyla gelecekti! Yusuf, gücenmeden özgür yaşadı ve böylece Tanrı'nın planı hem onun yaşamında hem de kardeşlerinin yaşamında yerine geldi.

DAHA KÖTÜSÜ OLABİLİR MİYDİ?

Hapishane, Yusuf için bir elekten geçme dönemiymiş, ama ayrıca bir fırsat zamanıydı. Yusuf'la birlikte iki mahkûm daha vardı ve her ikisi de çok canlı ve rahatsız edici rüyalar gördü. Yusuf, her ikisinin de rüyasını şaşırtıcı şekilde doğru olarak yorumladı. Bir kişi görevine yeniden dönecek, diğeri de idam edilecekti. Yusuf, görevine geri dönmek üzere olan kişiye, Firavun'un gözünde lütuf bulduğunda kendisini hatırlamasını istedi. Adam, Firavun'un sarayındaki görevine geri döndü, ama iki yıl boyunca ondan tek bir söz duymadı. Yusuf için bu, bir başka hayal kırıklığı, gücenmek için bir başka fırsat demekti.

Tanrı'nın her zaman bir planı vardır

Bir gün Firavun çok korkulu bir rüya gördü. Sihirbazlarından ve bilge adamlarından hiçbiri rüyaya tatmin edici bir yorum getiremediler. İşte tam o sırada, görevine geri dönen hizmetçi, Yusuf'u hatırladı. Yusuf'un hapisteyken nasıl hem kendisinin hem de arkadaşının rüyalarını doğru bir biçimde yorumladığını anlattı. Yusuf derhal Firavun'un önüne getirildi ve rüyanın –bir kıtlık dönemi yaklaşmaktaydı– ne anlama geldiğini anlattıktan sonra Firavun'a bu felaket için nasıl hazırlanması gerektiğini bilgece öğretti. Firavun hiç zaman kaybetmeden Yusuf'u kendisinden sonra tüm Mısır üzerinde yetki sahibi ikinci kişi konumuna yükseltti. Yusuf, Tanrı'nın ona verdiği bilgelikle, gelmekte olan şiddetli kıtlık dönemine hazırlandı.

Daha sonra bu kıtlık dönemi bilinen tüm ulusların üzerine gelince, Yusuf'un kardeşleri yardım için Mısır'a geldiler. Yusuf yüreğinde kardeşlerine karşı herhangi bir art niyet beslemiş olsaydı, bunu gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Onları ömür boyu hapishaneye tıkar veya işkence eder ve hatta öldürebilirdi. Üstelik hiç kimse onu suçlayamazdı, çünkü Mısır'da en üst yetkiye sahip ikinci kişi konumundaydı. Kardeşleri Firavun'un umurunda bile olmazdı.

Ama Yusuf en sonunda onlara buğdayı ücretsiz verdi. Ardından aileleri için onlara Mısır'daki en verimli topraklar verildi ve toprağın bereketinden yediler. Özetlemek gerekirse, Mısır ülkesinin en iyi toprakları onlara verildi. Yusuf en sonunda kendisine lanet edenleri bereketledi ve kendisinden nefret edenlere iyilik yaptı (Matta 5:44'e bakınız).

Tanrı, Yusuf'un kardeşlerinin ne yapacağını onlar daha onu yapmadan önce biliyordu. Aslına bakacak olursanız, Rab, Yusuf'a rüyaları vermeden önce ve hatta çocuklar doğmadan önce bile Yusuf'a bunu yapacaklarını biliyordu.

Bir adım daha ileriye gidecek olursak, Yusuf'un kardeşleriyle yeniden birleştiği zaman ne dediğine bakın, "Beni buraya sattığınız için üzülmeyin. Kendinizi suçlamayın. *Tanrı* insanlığı korumak için *beni önden gönderdi*. Çünkü iki yıldır ülkede kıtlık var, beş yıl daha sürecek. Kimse çift süremeyecek, ekin biçemeyecek. *Tanrı* yeryüzünde soyunuzu korumak ve harika biçimde canınızı kurtarmak için *beni önünüzden gönderdi*. *Beni buraya gönderen siz değilsiniz, Tanrı'dır*" (Yaratılış 45:5-8, vurgu eklenmiştir.)

Bakın Mezmurcu ne diyor, "[Tanrı] Ülkeye kıtlık gönderdi, bütün yiyeceklerini yok etti. *Önlerinden bir adam göndermişti, köle olarak satılan Yusuf'tu* bu" (Mezmur 105:16-17, vurgu eklenmiştir).

Yusuf'u kim gönderdi? Kardeşleri mi, yoksa Tanrı mı? İki tanrının ağzıyla onu gönderenin Tanrı olduğunu görüyoruz. Yusuf açık bir şekilde kardeşlerine, "Beni gönderen siz değildiniz." Ruh'un ne söylediğine kulak verin!

Daha önce belirttiğim gibi, ne ölümlü insan ne de Şeytan Tanrı'nın yaşamınız için öngördüğü plan yerine bir başkasını koyar. Bu

ŒEY TAN'IN YEMI

gerçeğe sıkı sıkıya tutunursanız, sizi özgür kılacaktır. Ama sizi Tanrı'nın isteği dışına çıkaracak bir tek kişi vardır, o da sizsiniz!

İsrail çocuklarını düşünün. Tanrı, onları Mısır'daki tutsaklıktan kurtarıp Vaat Edilen Ülke'ye götürmek için bir kurtarıcı, Musa'yı gönderdi. Çölde bir yıl geçirdikten sonra, liderler ülkenin ne durumda olduğunu araŐtırmaları için bölgeye ajanlar gönderdi. Œikâyet ederek geri döndüler. O topraklarda askeri yönden daha büyük ve daha güçlü olan uluslardan korkmuşlardı.

YeŐu ve Kalep dışında bölgeyi incelemeye gidenlerin hepsi liderleriyle aynı görüşteydiler. İnsanlar, sanki Tanrı'nın kendilerini öldürmek için Mısır'dan çıkardıklarını hissediyordu. Musa'ya ve Tanrı'ya gücendiler. Bu durum bir yıldan fazla bir süredir devam etmekteydi. Onların gücenmeleri, o kuŐaęın Tanrı'nın sahip olacaklarına ilişkin söz verdiği ülkeyi asla görmemeleriyle sonuçlandı.

Birçok insan Rab'be gayretle hizmet ederken gerek kötü insanlar gerekse de benliğe göre yaşayan Hristiyanlar tarafından kendilerine kötü davranılması yüzünden yaşamda zor durumlara karşı karşıya kalırlar. Gerçek Œu ki, onlara haksızlık yapıldı. Ama bu durumda gücenmek, onları Tanrı'nın isteği dışına çıkarmaya çalışan düşmanın amacını yerine getirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Eğer gücenmeden özgür kalırsanız, Tanrı'nın isteği içinde kalacaksınız. Ama güceniurseniz, düşmanın amacını ve isteğini yerine getirmek için onun tarafından tutsak alınacaksınız. İstediniğinizi seğin. Gücenmeden özgür bir biçimde kalmak çok daha yararlıdır.

Herhangi bir Œey meydana gelmeden önce bile Rab'bin bilgisi olmaksızın bize karşı çıkabilecek hiçbir Œey olmadığını anımsamalısınız. Œeytan istediği zaman bizi yok edebilseydi, bizi uzun zaman önce silip yok edecekti, çünkü o tutku sahibi insanlardan nefret eder. Œu teşvik sözünü her zaman gözünüzsün önünde bulundurun:

Herkesin karşılaŐtıęı denemelerden başka denemelerle karşılaŐmadınız. Tanrım güvenilir, gücünüzü aşan biçimde denenme-nize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır.

— 1. KORİNTLİLER 10:13, VURGU EKLENMİŞTİR

BÖYLE BİR ŞEY NASIL BAŞIMA GELEBİLİR?

“Herhangi bir çıkış yolu,” değil, “çıkış yolu” dediğine dikkat edin. Tanrı, ne kadar büyük veya küçük olursa olsun, karşılaştığımız her karşıt durumu zaten görmektedir ve ondan kurtarmak için planladığı bir çıkış yolu vardır. Ayrıca daha da heyecan verici olan şey, söz dinleyip gücenmeden özgür kaldığımız sürece, Tanrı’nın planını durduracakmış gibi görünen şeyin aslında o planı yerine getirmek için gerekli yol olduğunu göreceğiz.

Öyleyse şunu hatırlayın: Gücenmemekle Tanrı’ya bağımlı kalın; Şeytan’a karşı direnin ve sizden kaçacaktır (Yakup 4:7). Gücenmemekle Şeytan’a karşı direniriz. Rüya veya vizyon büyük olasılıkla gerçekleşeceğini düşündüğünüzden farklı bir biçimde gerçekleşecektir, ama O’nun Sözü ve vaadi asla başarısızlığa uğramayacaktır. Onların gerçekleşmesini yalnızca söz dinlememekle riske sokarız.

BAŞKA TÜR BİR ELE VERME

Yusuf’un kardeşlerinden gördüğü davranışa benzer bir davranışla acı çeken çok fazla kimse yoktur. Bunu *düşmanları* yapmış olsaydı, o kadar acı olmayacaktı. Ama bunlar aynı beden ve kandan olan *öz kardeşleriydi*. Onlar sözde ona cesaret vermeleri, destek olmaları, bakmaları ve onu korumaları gereken insanlardı. Yusuf’un dayandığı bu kötü davranıştan daha kötü bir senaryo olabilir mi?

BİR ERKEK VEYA KIZ KARDEŞTEN
KÖTÜLÜK GÖRMEK VE O KİŞİ
TARAFINDAN REDDEDİLMEK BİR
ŞEYDİR, AMA BİR BABADAN KÖTÜLÜK
GÖRMEK VE ONUN TARAFINDAN
REDDİLMEK TAMAMEN FARKLI BİR
ŞEYDİR

Birçok farklı sınıftaki öğrencilere ders veren bir ortaokul ve lise öğretmeniyim. Geçenlerde yaşamıma tanrısal esinlemeler getiren *Şeytan'ın Yemi* adlı kitabı okudum. Kitabın videosunu öğrencilerimle paylaştım ve Kutsal Ruh sınıfta o kadar güçlü bir biçimde işledi ki, herkes gücendiği konuları ve kişileri itiraf edip bağışlama diledi. Birçok öğrenci o günün yıl boyunca okulda geçirdikleri en güzel gün olduğunu dile getirdi. Bir öğrenci ailesinde yaşadıkları büyük çuruma karşın, babasıyla barıştı; bir başkası anneannesinden aldığı derin yaralardan iyileşme sürecine girmeye başladı. Rab gerçekten güçlü bir şekilde bu çocuklara hizmet etti. Bu mesaj için teşekkür ederim.

— R. F., INDIANA

BABAM, BABAM!

Ey baba... Bundan ötürü içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bilesin. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun.

— 1. SAMUEL 24:11

Bir önceki bölümde Yusuf'un kardeşleri tarafından nasıl öldürülmeye çalışıldığını gördük. Bu ele vermeden ötürü yaşadığı acıyı gördük. Belki siz de buna benzer bir durumdasınız. Size en yakın kişiler, kendilerinden sevgi ve cesaret almayı arzuladığınız insanlar tarafından ele verildiniz.

Bu bölümde bir kardeş tarafından ele verilmekten çok daha acı olan bir duruma değinmek istiyorum. Bir erkek veya kız kardeşten kötülük görmek ve o kişi tarafından reddedilmek bir şeydir, ama bir

babadan kötülük görmek ve onun tarafından reddedilmek tamamen farklı bir şeydir. Baba sözcüğünü kullanırken, yalnızca biyolojik öz babalardan söz etmiyorum, ama Tanrı'nın yaşamınıza koyduğu herhangi bir liderden söz ediyorum. Bunlar bizi seveceklerini, eğiteceklerini, besleyeceklerini ve bize bakacaklarını düşündüğümüz insanlardır.

BİR SEVGİ – NEFRET İLİŞKİSİ

Ele veren bir baba örneğini incelemek için gelin Kral Saul ile Davut arasındaki ilişkiye bakalım (1. Samuel 16-31'e bakınız). Her ikisinin yaşamı, Tanrı'nın peygamberi Samuel'in Davut'u İsrail'in bir sonraki kralı olarak mesh etmesiyle yüz yüze görüşmelerinden önce bağlantıya geçmiş oldu. Davut heyecandan aşırı etkilenmiş olarak şöyle düşünüyor olabilir, "Saul'u bu aynı adam mesh etti. Ben gerçekten kral olacağım!"

Saraya dönecek olursak, Tanrı'nın sözünü dinlemediğinden ötürü Saul kötü bir ruh tarafından işkence ediliyordu. Yalnızca biri ona harp çalınca rahatlıyordu. Saul'un hizmetçileri onun huzurunda oturup ona hizmet edecek genç bir adam aramaya başladılar. Kralın hizmetçilerinden biri İşay'ın oğlu Davut'u önerdi. Kral Saul, Davut'a bir adamını gönderip saraya gelmesini ve kendisine hizmet etmesini istedi.

Davut şöyle düşünmüş olsa gerek, *Tanrı peygamberi aracılığıyla söz verdiği şeyi çoktan yerine getirmeye başladı. Elbette kralın gözünde lütuf bulacağım. Bu benim işe ilk girişteki görevim.*

Zaman geçti ve Davut'un babası ondan Filistilerle savaşmakta olan büyük kardeşlerine yiyecek içecek bir şeyler götürmesini istedi. Davut cepheye vardığında, Filistilerin şampiyonu Golyat'ın Tanrı'nın ordusuyla dalga geçtiğini ve bu durumun kırk gündür sürdüğünü öğrendi. Kralın bu devi yenecek adama kendi kızını eş olarak sunacağını öğrendi.

Davut, kralın önüne çıkıp savaşmak için izin istedi. Golyat'ı

öldürdü ve Saul'un kızını elde etti. O zamana kadar Saul'un gözünde lütuf bulmuş ve sarayda kralla birlikte yaşamak üzere getirilmişti. Saul'un en büyük oğlu Yonatan Davut'la sonsuza dek sürecek bir arkadaşlık antlaşması yaptı. Tanrı'nın eli, Saul'un Davut'a yapmak üzere verdiği her şeyde onunla birlikteydi ve her şeyde başarılı oldu. Kral, Davut'a oğullarıyla birlikte aynı sofrada yemek yemesini söyledi.

Davut heyecanlıydı. Sarayda yaşıyor, kralın sofrasında yemek yiyor, kralın kızıyla evlenmiş, Yonatan'la arkadaş olmuş ve çıktığı her savaşta başarılı oluyordu. İnsanların gözünde bile lütuf bulmuştu. Kendisi hakkında söylenen peygamberliğin gözleri önünde gerçekleşmekte olduğunu görebiliyordu.

Saul, Davut'u tüm diğer hizmetçilerinden daha çok seviyordu. Ona bir baba olmuştu. Davut, Saul'un kendisine rehber öğretmenlik yapıp kendisini yetiştireceğinden ve büyük bir onurla onu bir gün tahta oturtacağından emindi. Davut, Tanrı'nın sadakati ve iyiliğinden ötürü sevinçle coşuyordu.

Ancak bir gün her şey aniden değişiverdi.

Saul ve Davut yan yana bir savaştan dönerken İsrail'in bütün kentlerinden gelen kadınlar bir yandan dans ediyor, bir yandan da şu ezgiyi söylüyorlardı: "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini." Bunun üzerine Saul çok öfkelenmiş ve o günden sonra Davut'u hor görmeye başladı. Kendisi için harp çalan Davut'u iki kez öldürmeye çalıştı.

Kutsal Kitap, Saul'un Davut'tan nefret ettiğini bildirir, çünkü Tanrı'nın Davut'la birlikte olduğunu, ama kendisiyle birlikte olmadığını biliyordu. Davut, canını kurtarmak için kaçmaya zorlandı. Kaçacak bir yeri olmadığından çöle kaçtı.

Davut, "Neler oluyor?" diye merak etti. "Vaat gerçekleşmek üzereydi, ama şimdi her şey bitti. Rehber öğretmenim olan adam beni öldürmeye çalışıyor. Ne yapabilirim? Saul, Tanrı'nın meshedilmiş bir hizmetkârı. Onun bana karşı olduğu bir ortamda benim ne şansım olur ki? O hem Tanrı'nın adamı hem de halkın üzerinde kral. Tanrı

neden böyle bir şeyin olmasına izin veriyor?”

Saul, İsrail'in üç bin seçme savaşçısıyla birlikte Davut'u çölden çöle ve mağaradan mağaraya arıyordu. Tek amaçları vardı, Davut'u yok etmek.

Bu aşamada vaat, yalnızca bir gölgeydi. Davut, artık ne sarayda yaşıyor ne de kralın sofrasından yemek yiyordu. Rutubetli mağaralarda yaşıyor ve çölün yırtıcı hayvanlarından arta kalan leş parçalarıyla besleniyordu. Artık kralla at sırtında yan yana hiçbir yere gitmiyor, tersine bir zamanlar yan yana savaştığı adamlar tarafından avlanmaya çalışılıyordu. Artık ne sıcak bir yatağı, ne kendisine hizmet edecek hizmetçiler ne de sarayda kendisi hakkında söylenen övgü dolu sözler vardı. İleride gelini olacak kadın başka bir adama eş olarak verilmişti. Ülkesi olmayan bir adamın yalnızlığını biliyordu.

Davut'u Saul'un bakımı altına koyanın Şeytan değil, Tanrı olduğuna dikkat edin. Tanrı buna yalnızca neden izin vermiş olsun değil, ama aynı zaman da bunu neden planlamış olsun? Davut'un gözleri önünde asılı duran iyilik neden beklenmedik bir biçimde ondan alınıp uzaklaştırılsın? Bu, Davut için yalnız Saul'a değil, ama Tanrı'ya güvenmesi için de bulunmaz bir fırsattı. Yanıtlanmayan tüm bu sorular, Tanrı'nın bilgeliğini ve planını sorgulama konusundaki ayartılma olasılığını artırıyordu.

Saul, ne pahasına olursa olsun bu genç adamı öldürmeye öylesine kararlıydı ki, her geçen gün deliliği daha da artırıyordu.

Umutsuz bir adam oldu. Nov kentindeki kâhinler Davut'a kalacak bir yer, yiyecek ve Golyat'ın kılıcını sağladılar. Kâhinler, Davut'un Saul'dan kaçtığını bilmiyor, yalnızca kral için bir görevde olduğunu düşünüyorlardı. Davut adına Rab'den sorup onu kendi yoluna gönderdiler.

Saul bunu öğrendiğinde, çok öfkelenildi. Rab'bin bir suçu olmayan seksen beş kâhinini öldürdü ve erkek, kadın, çocuk, bebek, sığır, eşek ve koyun demeden tüm Nov kentini kılıçtan geçirdi.

Amelekilere karşı yapması gerekenleri masum insanlara karşı yaptı. Bir katildi. Tanrı kendi Ruhunu nasıl olur da böylesi bir adamın üzerine koyabilirdi?

Bir ara Saul, Davut'un Eyn-Gedi Çölü'nde olduğu haberini aldı ve üç bin seçme savaşçıyla birlikte onun ardına düştü. Yolculukları sırasında Davut'un orada mağaranın en iç bölümünde kaldığını bilmeden dinlenmek amacıyla bir mağaranın ağzında kamp kurdular. Saul cüppesini çıkarıp yanına koydu. Davut, gizlenmekte olduğu yerden sessizce çıkıp Saul'un cüppesinin eteğinden bir parça kesti ve fark edilmeden sürünerek oradan uzaklaştı.

Saul mağaradan ayrılıp yoluna koyulduktan sonra, Davut eğilip yüzüstü yere kapanarak Saul'a seslendi, "Ey baba, cüppenin eteğinden kesilmiş, elimdeki şu parçaya bak!.. içimde *kötülük* ve *başkaldırma düşüncesi* olmadığını iyice bilesin. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun" (1. Samule 24:11, vurgu eklenmiştir).

Davut, Saul'a "Ey baba, babam!" diye seslendi. Daha açık bir ifadeyle, "Yüreğimi gör! Bana babalık yap. Beni yok edecek değil, beni yetiştirecek birine ihtiyacım var!" diye sesleniyordu. Saul onu öldürmeye çalıştığı anda bile, Davut'un yüreği hala umutla yanıyordu.

BABALAR NEREDE?

Mesih'in Bedeni'ndeki sayısız erkek ve kadının bu feryadı dile getirdiklerini gördüm. Bunların birçoğu genç ve yaşamlarında Tanrı'nın güçlü çağrılarını olan insanlar. Bir baba, kendilerini eğitecek, sevecek, kendilerine destek olup cesaretlendirecek bir kişi arıyorlar. Bu nedenle Tanrı, "O babaların yüreklerini çocuklarına, çocukların [insanların] yüreklerini babalarına [liderlerine] döndürecek. Öyle ki, gelip ülkeyi lanetleyerek yok etmeyeyim" (Malaki 4:6) diyor.

Ulusumuz babalarını (öz babalarını, liderlerini ve hizmetkârlarını) 1940 ve 1950'li yıllarda yitirdi ve bugün durumumuz her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Maalesef tıpkı Saul gibi, evlerimizdeki, şirketlerimizdeki ve kiliselerimizdeki birçok lider çocuklarının hedeflerinden daha çok kendi hedefleriyle ilgilenmekte.

Bu tutum yüzünden, bu liderler, vizyonu insanlara hizmet etmek için bir araç olarak görmek yerine, Tanrı'nın halkını kendi vizyonlarını

gerçekleştirmek için bir kaynak olarak değerlendirmekteler. Vizyonun başarısı, yaralanmış ve kırılmış insanların ödediği bedeli haklı çıkarır. Başarı için adalet, merhamet, dürüstlük ve sevgiden ödün verilir. Kararlar paraya, sayılara ve sonuçlara dayanılarak verilir.

Bu da Davut'un gördüğü türden bir davranışa kapı açar –sonuçta, Saul'un korumak zorunda olduğu bir krallığı vardı. Liderlerin aklında bu tür bir davranış kabul edilebilir, çünkü sonuçta amaçları müjdenin daha da ileriye gitmesidir.

Kaç lider sırf kuşkudan altlarında bulunan adamların görevlerine son verdi? Bu liderler neden kuşkulandı? Çünkü Tanrı'ya hizmet etmiyorlardı. Bir vizyona hizmet ediyorlardı. Tıpkı Saul gibi çağrılar konusunda güvensizlik hissediyorlar ve bu da onlarda kıskançlığa ve gurura yol açıyordu. Tanrı'ya yaraşır bir yaşam sürdüren insanlardaki niteliklerin farkına varıyor ve kendilerine yarar sağladığı sürece onları kullanmaya istek duyuyorlardı. Saul, kendisine bir tehdit olarak algılanana dek Davut'un başarılarından hoşnuttu. Ardından onu aşağı bir dereceye indirdi ve onu yok etmek için bir neden aramaya başladı.

Hesap verirlilik konusunda feryat eden sayısız genç erkek ve kadınla konuştum. Kendilerini öğrenci olarak yetiştirecek bir lidere boyun eğmek istiyorlardı. Kendilerini terkedilmiş ve yalnız hissediyorlardı. Kendilerine babalık yapacak birilerini arıyorlardı. Ancak Tanrı, reddedilmeyi yaşamalarına izin verdi, çünkü Tanrı, Davut'un yaşamında yaptığı aynı şeyleri onların da yaşamında yapmak istiyordu. Ruh'un söylemekte olduğu şeylere kulak verin.

Davut, Saul'un kendisinin başkaldıran biri ve kötü bir insan olduğuna inanması konusunda kaygılıydı. Davut, şu sözlerle yüreğini araştırmış olsa gerek, “Nerede yanlış yaptım? Saul'un yüreği nasıl olur da bu kadar çabuk bir şekilde bana karşı döner?” Bu nedenle, “Birileri seni öldürmem için beni kışkırttı, ama ben hayır dedim. Cüppenden bir parça kestim, öyle ki, *çimimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bilesin*” (1. Samuel 24:11'e bakınız). Davut, Saul'a sevgisini kanıtlayabilse, Saul'un gözünde yeniden lütf bulacağını ve peygamberliğin yerine geleceğini düşünüyordu.

Bir baba veya lider tarafından reddedilen insanlar tüm suçu kendi üzerlerine alma eğiliminde olurlar. *Ben ne yaptım? Ayrıca kalbim temiz değil miydi?* gibi işkence edici düşüncelerle kendilerini hapsetmiş durumdadılar. Bazen *“liderimin yüreğini kim bana karşı döndürdü?”* diye merak ederler. Ardından sürekli olarak liderlerine masum olduklarını kanıtlamaya çalışırlar. Eğer yalnızca liderlerine olan bağlılıklarını ve değerli olduklarını gösterebilirlerse, kabul edileceklerini düşünürler. Ama ne yazık ki, ne kadar çok denerlerse, o kadar çok reddedildiklerini hissederler.

KİM BENİM ÖCÜMÜ ALACAK?

Saul, Davut’un kendisini öldürebilecekken öldürmediğini görünce, Davut’un kendisine iyilik yaptığını kabul etti. Böylece adamlarıyla birlikte oradan ayrıldı. Davut şöyle düşünmüş olsa gerek, *Şimdi kral beni sarayına geri alacak. Şimdi peygamberlik yerine gelecek. Kesinlikle yüreğimi görüyor ve şimdi bana karşı daha iyi davranacaktır.*

O kadar çabuk değil Davut. Sadece çok kısa bir süre sonra, adamlar Saul’a, Davut’un Hakila Tepe’sinde gizlendiğini haber verdiler. Saul, bir kez daha aynı üç bin askeriyle birlikte onun ardına düştü. Bunun Davut’u yıkan bir gelişme olduğundan hiç kuşku yok. Davut, ortada bir yanlış anlama olmadığını, Saul’un bilinçli olarak, herhangi bir kışkırtma söz konusu olmaksızın kendisini yok etmek istediğini kavradı. Ne kadar reddedilmiş olduğunu hissetmiş olsa gerek. Saul onun yüreğini bildiği halde, ona karşı saldırıya geçti.

Davut, Avişay’la birlikte, görünmeden bir gece Saul’un ordu-gâhına girdi. Tek bir nöbetçi asker bile onları görmedi, çünkü Tanrı hepsini derin bir uykuya daldırmıştı. Bu iki adam bütün ordunun arasından gizlice sıyrılarak Saul’un uyuduğu yere kadar girdiler.

Avişay’ın, Saul’u öldürmesi için Davut’un neden kendisine izin vermesi gerektiğini düşünürken bir sürü iyi nedeni vardı. İlk önce, Saul, gözünü kırpmadan seksen beş masum kâhini öldürdü!

İkinci olarak, üç bin kişilik bir orduyla Davut'u ve onu izleyenleri öldürmek için orada bulunuyordu. Avişay içinden, eğer düşmanı ilk sen öldürmezsen, o kesinlikle seni öldürecektir diye düşündü. Bu sonuçta bir kendini savunma durumu. Her mahkeme yasa gereği buna izin vermekte!

Üçüncü olarak, Tanrı, Samuel aracılığıyla Davut'u İsrail'in bir sonraki kralı olarak mesh etmişti. Dolayısıyla Davut, peygamberlik daha gerçekleşmeden ölü bir adam olmak istemiyorsa, kendi mirası üzerinde hak talep etmeliydi.

Dördüncü olarak, Tanrı bütün bu orduyu derin bir uykuya daldırdı ki, Davut ve Avişay fark edilmeden Saul'a kadar ulaşabilsinler. Tanrı başka hangi nedenle böyle bir şey yapmış olsun? Avişay'a göre, Davut'un eline böyle bir şans bir daha asla geçemezdi.

Tüm bu nedenler kulağa hoş gelebilir. Mantıklı nedenlerdi ve Davut bir başka kardeşten teşvik alıyordu. Bu yüzden, eğer Davut birazcık bile olsa güvenmiş olsaydı, tümüyle kendini haklı hissedecek ve Avişay'ın Saul'a mızrağı batırmasına izin verecekti.

Davut'un yanıtını dinleyin: "Onu öldürme!" dedi, "RAB'bin meshettiği kişiye kim el uzatırsa, suçlu çıkar. Yaşayan RAB'bin adıyla derim ki, RAB kendisi onu öldürecektir; ya günü gelince ölecek, ya da savaşta vurulup yok olacak. Ama RAB'bin meshettiği kişiye el uzatmaktan RAB beni uzak tutsun! Haydi, Saul'un başucundaki mızrakla su matarasını al da gidelim" (1. Samuel 26:9-11, vurgu eklenmiştir).

Davut, Saul'un masum insanları öldürmesine ve kendisini de öldürmek istemesine karşın, Saul'u öldürmedi. Davut öcünü kendisi almadı, ama öcünü almayı Tanrı'nın eline bıraktı.

Elbette, Davut ve İsrail halkı için en kolay, tüm bu olup bitenlere oracıkta bir son vermektir. İsrail halkının çobanı olmayan bir koyun sürüsüne benzediğini biliyordu. Bir kurdun, kendi bencil arzuları uğruna onları soymakta olduğunu farkındaydı. Davut'un kendisini savunmaması zoruna gidiyordu, ama büyük olasılıkla sevdiği insanları çılğın bir kralın elinden kurtarmaması daha çok zoruna

gidiyordur. Davut bu kararını, Saul'u teselli edip sakinleştirecek tek şeyin onun yok olması olduğunu bilmesine karşın verdi.

Davut, daha birinci kez Saul'un canını bağışlamakla yüreğinin ne kadar temiz olduğunu kanıtlamıştı. Buna karşın, Davut'un eline onu öldürmek için ikinci bir şans geçtiği halde ona dokunmadı. Saul, Rab tarafından mesh edilmişti ve Davut onu yargılanmak üzere Tanrı'nın ellerine bıraktı.

Bugün kaç kişide Davut'un yüreğine benzer bir yürek var? Artık fiziksel kılıçlarla kimseyi öldürmüyor olabiliriz, ama öcümüzü başka tür bir kılıçla, yani dille almaktayız. "Ölüm ve yaşam dilin gücündedir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 18:21).

Yara ve hayal kırıklığından kaynaklanan saldırgan sözlerle parçalanmış kiliseler ve aileler bölünmekte, evlilikler bitmekte ve sevgi yok olmaktadır.

Arkadaş, aile ve liderlerimizden gördüğümüz yanlış davranışlar yüzünden gücümüş olan bizler, acılık ve öfkeyle bilenen sözlerle hedefimize doğru nişan almaktayız. Bilgi gerçekçi ve doğru olmasına rağmen, güdüler yanlıştır.

Süleyman'ın Özdeyişleri 6:16-19'de kardeşler arasında çekişme yaratmanın Rab'bin nefret ettiği bir şey olduğunu söylemekte. İlişkilere veya kişinin sahip olduğu ününe zarar vermek ve ayrılık yaratmak amacıyla, ne kadar doğru olursa olsun, bir şeyi tekrarladığımızda, o şey yine de Rab'be hakarettir.

TANRI, LİDERİMİN GÜNAHLARINI ORTAYA ÇIKARMAK İÇİN BENİ Mİ KULLANIYOR?

Tanrı, beni ve eşimi şu anda yaptığımız hizmeti yapmak üzere serbest kılmadan önce, kilisemizde yedi yıl boyunca tam zamanlı olarak kilise içi hizmetlerde bulundum. Kilisedeki gençlik grubunun önderliğini yaparken, benden veya vaaz ettiğim konulardan hoşlanmayan bir adam vardı. Normal koşullarda bu beni rahatsız etmezdi, ama bu adam benim üzerimde yetki sahibi bir konumdaydı.

ŒEY TAN'IN YEMİ

Tanrı'nın bana, önderlik yaptığım gençlik grubuna paylaşmak amacıyla saflık ve cesaret üzerine güçlü bir söz verdiğiğine inandım. O kişinin oğlu da benim grupta yer alıyordu.

Bu genç delikanlının yüreğinde içten içe bir kanaat oluşmaya başlıyordu. Bir gün ağlayarak bize geldi. Öfke doluydu, çünkü kendi evinde gördüğü yaşam tarzının onun ve diğer gençlerin izlemesi için kendilerine meydan okuduğum yaşam tarzından çok uzak olduğunu hissediyordu.

Bu olay ve başka kişilik çatışmaları, babasını benden kurtulmaya kararlı kılmışa benziyordu. Kilisenin baş önderine gidip yalan yanlış suçlamalarla onu bana karşı kıskırtmaya çalışıyordu. Ardından dönüp kilisenin baş önderinin nasıl bana karşı olduğunu, fakat kendisinin beni savunduğunu anlatıyordu. Kilise çalışanları arasında eleştiri dolu çeşitli mesaj alışverişleri oluyordu, her ne kadar bu mesajlarda benim adım belirtilmese de başka bazı yönlerden benimle ilgili oldukları anlaşılıyordu. Bu kişi yüzüme güldüğü halde, amacı beni yok etmekte.

Gençlik grubu üyesi birkaç genç, işime son verileceğini duyduklarını bana iletiler. Haberi yayan bu adamın oğluuydu. Bunu da kötü bir niyetle değil, ama sadece evde duyduklarını dışarıda tekrarlama yoluyla yapıyordu. Öfke doluydum ve aklım karıştı. Bu adama gittiğimde, o sözleri söylediğini kabul etti, ama o da sadece kilisenin baş önderinin söylediklerini tekrarladığını söyledi.

Aylar ayları kovaladı ve bu olumsuz durumu yatıştırmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Hatta o kişi baş önderimle aramdaki tüm iletişimi zora sokmuştu. Bu yalnızca benim için değil, ama onunla arası iyi olmayan kilisenin daha alt kademelerindeki bütün diğer önderler için de geçerliydi.

Ailem, kilisede mi kalacaktık yoksa kilise dışına mı konulacaktık konusunda hiçbir şey bilmemenin getirdiği sürekli bir baskı altındaydı. Bir ev satın almıştık, eşim hamileydi ve gidecek hiçbir yerimiz yoktu. İş bulmak için özgeçmişimi başka kiliselere göndermek

istemiyordum. Tanrı'nın beni bu kiliseye getirdiğine inanıyordum ve aklımda bir B planı yoktu.

Eşim yıkılmış bir durumdaydı. "Tatlım, seni işten çıkaracaklarını biliyorum. Herkes bunu yapacaklarını söylüyor."

Ona, "Beni işe alan onlar değildi ve Tanrı'nın onayı olmadan beni işten çıkaramazlar" dedim. Durumları inkâr ettiğimi düşünüyordu ve vazgeçmem için bana yalvardı.

En sonunda işten çıkarılacağıma ilişkin kararın verildiği haberi geldi. Kilisenin baş önderi tüm kiliseye gençlik grubunda bazı değişikliklerin olacağını duyurdu. Benim üzerime koymuş olduğu liderle yaşadığım çatışma konusunda onunla konuşmamıştım. İlk önce benimle, ertesi günü de o adamla konuşulacağı programa konulmuştu. Tanrı, çok kesin bir biçimde kendimi savunmamam konusunda beni uyardı.

Ertesi günü baş önderimle görüştüğümde, onu ofisinde tek başına oturur gördüğümde şaşırdım. Bana bakıp "John, Tanrı seni buraya gönderdi. Seni bırakmıyorum" dedi.

Rahatlamıştım. Tanrı beni son ana dek korumuştur.

"Bu adam neden senin peşinde?" diye sordu. "Lütfen ona git ve sorunu birlikte kendi aranızda çözün" dedi.

Bu toplantıdan çok kısa bir süre sonra, sorumluluk alanımla ilgili o liderin almış olduğu karara ilişkin yazılı bir kanıt elime geçti. Bu, onun gerçek güdülerini ortaya çıkarmıştı. Onu alıp baş öndere çıkmaya hazırdım.

O gün odamın içinde yürüyüp içimde beni rahatsız eden duyguyu bastırmaya çalışarak kırk beş dakika boyunca dua ettim. Sürekli olarak "Tanrım, bu adam sahtekâr ve kötü niyetli. Onun bu halinin açığa çıkarılması gerekiyor. Bu hizmete yarardan çok zarar getiriyor. Adamı olduğu gibi baş öndere anlatmalıyım!" deyip durdum.

"Rapor ettiğim her şey gerçek ve duygulara değil, belgelere dayanıyor. Adam durdurulmazsa, onun tüm kötülüğü bütün bu

kilisenin içine sızacak” diye düşünerek onun gerçekten ne gibi bir adam olduğunun açığa çıkarılması için kendimi daha fazla haklı gösterdim.

En sonunda hayal kırıklığı içinde, ağızdan kaçırarak “Tanrım, bu adamın gerçek yüzünü açığa çıkarmamı istemiyorsun, değil mi?” dedim.

Bu sözcükler ağızdan çıkar çıkmaz, Tanrı'nın esenliği yüreğime aktı. Şaşkınlık içinde başımı salladım. Tanrı'nın benden bir şey yapmamı istemediğini anladım, bu nedenle kanıtı yok ettim. Daha sonra, olaya daha nesnel bir bakış açısıyla bakabildiğim zaman, amacımın aslında hizmetteki herhangi birini koruma isteği değil, yalnızca o adamdan öç alma isteğim olduğunu fark ettim. Kendimi güdülerimin bencil olmadığına inandıracak kadar akıl yürütmüştüm. Elimdeki bilgi doğrudu, ama güdülerim temiz değildi.

Bir süre geçti ve bir gün çalışma saati başlamadan önce kilise dışında dua ederken, o adam arabasıyla kiliseye vardı. Tanrı, ona gidip kendimi onun önünde alçaltmam için yüreğime dokundu. Hemen savunma konumuna geçtim. “Hayır, Rab, onun bana gelmesi gerek. Tüm bu sorunlara neden olan kendisi, ben değilim.”

Dua etmeye devam ettim, ama Rab bir kez daha hemen ona gidip kendimi önünde alçaltmam için ısrar etti. Bunun Tanrı olduğunu biliyordum. Odamdan ona telefon açtıktan sonra odasına gittim. Eğer Tanrı benimle daha önce uğraşmış olmasaydı, ona söylediğim şeyler ve söyleme yöntemim çok daha farklı olacaktı.

Tüm içtenliğimle kendisinden beni bağışlamasını diledim. “Size karşı eleştirel ve yargılayıcı oldum” diye itiraf ettim.

Hemen yumuşadı ve birlikte bir saat boyunca sohbet ettik. O günden sonra, kendisi ve diğer bazı önderler arasındaki sorunlar devam ettiği halde, bana karşı tüm saldırılarını durdurdu.

Altı ay kadar sonra, ülke dışında hizmette bulunduğum bir sırada bu adamın yapmış olduğu bütün yanlış şeyler baş öndere açıklandı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, hizmetin başka alanlarıyla ilgiliydi.

Yaptığı şeyler benim bildiğimden çok daha kötü şeylerdi. Derhal görevine son verildi.

Yargı gelmişti, ama benim ellerimle değil. Bana yapmaya çalıştığı şeyin aynısı onun başına geldi. Buna karşın, onun başına bunlar gelince, sevinmedim. Onun ve ailesi için üzüldüm. Acısını anlıyordum – aynı acıyı ben de onun ellerinden çekmiştim.

Onu altı ay önce bağışlamış olduğumdan dolayı şimdi onu seviyor ve tüm bunların onun başına gelmiş olmamasını diliyordum. Bir yıl önce ona karşı öfke dolu olduğum zaman işten kovulmuş olsaydı, sevinecektim. O zaman içimde barındırdığım bütün güceniklikten gerçekten özgür olduğumu anladım. Alçakgönüllülük ve öcümü kendi kendime almayı reddetmem, güceniklik hapishanesinden özgür kılınmamın anahtarları olmuştu.

Onunla bir yıl kadar sonra bir havaalanında karşılaştık. Tanrı'nın sevgisinden aşırı derecede heyecanlanmıştım. Sırada beklediği yere doğru koştum ve onu kucakladım. Her şeyin kendisi için yolunda gittiğini söylediğinde gerçekten mutlu oldum. Eğer aylar önce hiç ona gitmemiş ve odasında kendimi alçaltmamış olsaydım, o gün havaalanında onun yüzüne bakamıyor olacaktım. Onu gördüğümden beri yıllar geçti, ama ona karşı yalnızca sevgi ve onu yeniden Tanrı'nın isteği içinde görmeye yönelik içten bir arzu besliyorum.

Davut, Tanrı'nın Saul'un yargıcı olmasına izin vermekle çok akıllı davrandı. "Tanrı, Saul'u yargılamak için kimi kullandı, hizmetkârını mı?" diye sorabilirsiniz. Filistlileri kullandı. Saul oğullarıyla birlikte onlara karşı savaşırken öldürüldü. Saul ve oğullarının öldürüldüğü haberi Davut'a ulaştığında, bunu sevinçle karşılayıp kutlamadı. Yas tuttu.

Bir adam gelip yaralı haldeyken Saul'u son bir hamleyle öldürdüğünü gururla ona anlattı. Bu haberin Davut'un gözünde lütf bulmasını sağlayacağını umut etmişti, ama tam tersi bir etki yarattı. Davut, "RAB'bin meshettiği kişiye el kaldırıp onu yok etmekten korkmadın mı?" diye sordu. Ardından adamlarından birini çağırıp onu öldürmesini buyurdu (2. Samuel 1:14-15'e bakınız).

ŒEY TAN'IN YEMİ

Davut sonra Saul ve oğulları onuruna Yahuda halkının söylemesi için bir ağıt yaktı. Bu ağıtı düşmanı sevindirmesin diye Filisti kentlerinin sokaklarında söylememeleri için insanlara buyruk verdi. Ayrıca Saul'un ve oğullarının öldürüldüğü yere ne yağmur düşmesini ne de orada ürün veren tarlaların olmasını istedi. Tüm İsrail'i Saul için yas tutup ağlamaya çağırdı. Bu, güvenmiş bir insanın yüreği değil. Güvenmiş bir insan, "Hak ettiğini buldu!" derdi.

Davut bir adım daha ileriye gitti. Saul'un ailesinden geriye kalanları yok etmedi. Tersine onlara iyilik yaptı. Onlara toprak ve yiyecek verdi ve onun soyundan gelen birine kralın sofrasında bir yer verdi. Bu size güvenmiş bir adam gibi geliyor mu?

Davut, kendisine babalık yapması gereken biri tarafından reddedilmesine karşın, Saul'un ölümünden sonra bile ona bağlı kaldı. Sizi seven bir lidere veya babaya bağlı kalmak kolaydır, ama sizi yok etmeye çalışan birine bağlı kalabilir misiniz? Tanrı'nın yüreği ardından giden bir erkek ve kadın mı olacaksınız, yoksa öcünüzü kendiniz almanın ardından mı koşacaksınız?

TANRI'NIN HİZMETKÂRLARININ
ÖCÜNÜ ALMASI DOĞRU BİR ŞEYDİR.
AMA TANRI'NIN HİZMETKÂRLARININ
ÖÇLERİNİ KENDİ BAŞLARINA
ALMALARI DOĞRU BİR ŞEY DEĞİLDİR

SayınBever, *Şeytan'ın Yemi* adlı kitabınızı bugün okudum—elimden bırakamadım! Bu kitap kesinlikle okuduğum en iyi kitaplardan biri.

— P. A. MISSOURI

RUHSAL YÖNDEN AYLAK AYLAK DOLAŞAN KİŞİLER NASIL DOĞAR?

Adamlarına, “Efendime, RAB’bin meshettiği kişiye karşı böyle bir şey yapmaktan, el kaldırmaktan RAB beni uzak tutsun” dedi, “Çünkü o RAB’bin meshettiği kişidir.” Davut bu sözlerle adamlarını engelledi ve Saul’a saldırmalarına izin vermedi. Saul mağaradan çıkıp yoluna koyuldu.

— 1. SAMUEL 24:6-7

Bir önceki bölümde Davut’un, babası olmasını umut ettiği bir adam tarafından nasıl kötü bir davranışa maruz kaldığını gördük. Davut, nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıp durdu. Saul’un yüreğinin kendisine karşı dönmesine neden olacak ne yapmıştı ve onu nasıl geri kazanabilirdi? Saul saldırgan bir tutum içinde onun ardından gitmesine karşın, Davut Saul’un yaşamını esirgeyerek ona olan bağlılığını kanıtlamış oldu.

Başı yere eğik bir biçimde Saul'a yüksek sesle seslenip "içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bil. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun" dedi.

Davut bir kere liderine bağlılığını gösterdiğini bildikten sonra, düşüncesinde rahata kavuştu. Ancak çok geçmeden daha da yıkıcı olan bir haber duydu: Saul hâlâ onu yok etmeyi arzuluyordu. Ama Tanrı'nın kendisine Saul'u öldürmek üzere izin isteyen bir arkadaşı vermiş ve koca bir orduyu derin uykuya daldırmış olmasına rağmen, Davut, canını almaya çalışan kişiye karşı el kaldırmayı reddetti. Davut, bir şekilde bu uyuyan ordunun başka bir amaca, yani yüreğinin denenmesine hizmet ettiğini sezdi.

Tanrı, Saul'un ardından, Davut'un kendi krallığını kurmak için adam öldürüp öldürmeyeceğini veya tahtını doğrulukla sonsuza dek kurmak için kendisine izin verip vermeyeceğini görmek istedi.

Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.'"

— ROMALILAR 12:19

Tanrı'nın hizmetkârlarının öcünü alması doğru bir şeydir. Tanrı'nın hizmetkârlarının öçlerini kendi başlarına almaları doğru bir şey değildir. Saul kendi başına öcünü alan biriydi. Onurlu bir adam olan Davut'u on dört yıl boyunca kovaladı ve aileleriyle birlikte kâhinleri öldürdü.

Davut, uyumakta olan Saul'un yanı başında ayakta durduğunda, önemli bir denemeyle karşı karşıya geldi. Davut'un hâlâ soylu bir yüreğe mi yoksa bir başka Saul'un güvensizliğine mi sahip olduğunu ortaya çıkaracaktı. Tanrı'nın yüreğinin ardından giden biri olarak kalacak mıydı? Başlangıçta olayları kendi elimize almamız, Tanrı'nın doğruluğunu beklememizden çok daha kolaydır.

Tanrı, hizmetkârlarını söz dinleyip dinlemeyecekleriyle dener. Bizi bilerek ve planlayarak din ve toplumun standartlarının eylemlerimizi haklı çıkarıyormuş gibi görüneceği durumlara sokar. Başkaları-

nın, özellikle bize en yakın olan kişilerin, kendimizi korumamız gerektiği yönünde bizi yüreklendirmelerine izin verir. Kendi öcümüzü almakla başkalarını koruyup soylu bir davranışta bulunacağımızı bile düşünebiliriz. Ama bu, Tanrı'nın istediği bir yöntem değildir. Dünyanın bilgeliğinin kullandığı yöntemdir. Dünyasal olup benliğe dayanır.

Benim üstümde yetki sahibi olan liderin gerçek yüzünü herkese göstermemi sağlayacak elime geçen fırsatı düşündüğümde, onun kötü yönlerini ortaya çıkarmazsam, başkalarını da incitebileceği düşüncesiyle mücadele ettiğimi hatırlıyorum. *Ben sadece gerçeği bildiriyorum. Bildirmezsem, bu durum nasıl son bulacak?* Onun gerçek yüzünü herkese göstermem için başkaları tarafından yüreklendirici sözler aldım.

Ancak bugün, Tanrı'nın o bilgiyi tek bir amaçla verdiğini biliyorum. O amaç da beni denemektir. Beni yok etmeye çalışan adam gibi mi olacaktım? Yoksa Tanrı'nın yargısına veya tövbe ederse, Tanrı'nın merhametine mi yer verecektim?

TANRI NASIL OLUR DA YOZLAŞMIŞ LİDERLERİ KULLANABİLİR?

Birçok insan, "Tanrı, neden insanları ciddi hatalar yapan ve hatta bazıları kötü olan liderlerin yönetimi altına koyar?" diye sorar.

Samuel'in çocukluğuna bakın. (1. Samuel 2-5'e bakınız.) Bu genç adamı, Eli adındaki yozlaşmış kâhinin ve babaları gibi kâhin olan Hofni ve Pinehas adındaki iki kötü oğlunun yetkisi altına koyan Şeytan değil, Tanrı'ydı. Bu adamlar son derece kötüydü. Zorla ve hile ile sunu topluyor ve Buluşma Çadırı'nın girişinde görevli kadınlarla zina işliyorlardı.

Böylesi bir yaşam tarzı sürdüren bir lidere hizmet ettiğinizi düşünebiliyor musunuz? Ruh'un şeylerine öylesine duyarsız bir hizmetkârı ki, bir kadının dua etmekte olduğunu bile fark etmeyip onu sarhoşlukla suçladı! Öylesine benliğe düşküdü ki, aşırı kiloluydu. Aynı zamanda öylesine uzlaşmacıydı ki, lider olarak atadığı ve tapınağın içinde zina işlemekte olan oğulları hakkında hiçbir şey yapmadı.

Birçok Hristiyan bugün gücenip bir başka kilise arayışı içine girecek ve önceki kilise önderleri ve diğer liderlerin sürdürdükleri kötü yaşam tarzlarını başkalarına anlatacaklardır. Böylesi bir yozlaşmışlığın tam ortasında, genç Samuel'in ne yaptığına ilişkin haber çok hoşuma gidiyor: "Genç Samuel Eli'nin yönetimi altında RAB'be hizmet ediyordu" (1. Samuel 3:1).

Ama yozlaşmışlık hak ettiği karşılığı çoktan almıştı: "O günlerde RAB'bin sözü seyrek geliyordu; görümler de azalmıştı" (1. Samuel 3:1). Tanrı, bütün İbrani halkına uzak görünüyordu. Ancak Samuel tapınmak için başka bir yer arayışı içine girdi mi? Eli ve iki oğlunun kötülüklerini ortaya çıkarmak için tapınağın ihtiyaçlarına gitti mi? Eli ve oğullarını tapınak önderliği görevinden uzaklaştırmak için bir kurul oluşturdu mu? Hayır, Rab'be hizmet etti.

Samuel'i Tanrı oraya yerleştirmişti ve Eli ile oğullarının davranışlarından o sorumlu değildi. Onları yargılasın diye değil, ama onlara hizmet etsin diye onların yönetimi altına konulmuştu. Eli'nin kendisinin değil, ama Tanrı'nın hizmetkârı olduğunu biliyordu. Tanrı'nın onlarla uğraşma konusunda oldukça yeterli olduğunun da bilincindeydi. Çocuklar babalarını düzeltmezler. Çocukları yetiştirme ve düzeltme görevi babalara aittir. Tanrı'nın yetiştirmemiz için bize verdiği kişilerle uğraşıp yüzleşmeliyiz. Bizimle aynı düzeyde olanları kardeş ve kız kardeşlerimiz olarak yüreklendirmeli ve teşvik etmeliyiz. Bir önceki bölümde olduğu gibi, bu bölümde de üzerimizde yetki sahibi olan kişilere yönelik tutum ve vereceğimiz uygun karşılık konusunu ele almaktayım.

Samuel, elinden geldiğinin en iyisini yaparak Tanrı'nın meshettiği hizmetkârına onu yargılama ve düzeltme baskısı olmadan hizmet etti. Samuel yalnızca Eli'nin gelip kendisine bir gece önce Tanrı'nın kendisine verdiği peygamberlik sözü hakkında sorduğu zaman ona bir düzeltme sözü verdi. Ama o zaman bile o düzeltme sözü Samuel'den değil, Tanrı'dandı. Eğer daha çok insan bu gerçeği anlayıp onu iyice kavratsa, kiliselerimiz bugünkü durumlarından çok daha farklı olacaklardır.

KİLİSELER KAFETERYA DEĞİLDİR

Bugün erkek ve kadınlar kilise önderinde bir sorun gördükleri anda kiliselerinden ayrılmaya son derece hazırlar. Belki gördükleri sorun, kilise önderinin ondalık ve sunu toplama veya paranın kullanılma yöntemidir. Ayrıca kilise önderinin kürsüden paylaştığı şeyleri beğenmezlerse ayrılırlar. Kilise önderine ya ulaşılmadığı ya da yüzü çok tanıdık geldiği için bile ayrılabilirler. Bu liste uzayıp gidebilir. Sorunlarla yüzleşmek ve umudu korumaktan çok, çatışmanın olmadığı bir yermiş gibi görünen yerlere kaçarlar.

Gelin şu gerçeğe yüzleşelim: Tek mükemmel önder, İsa Mesih'tir. Öyleyse Amerika'da neden zorluklarla yüzleşmek ve onların üstesinden gelmeye çalışmak yerine, onlardan kaçıyoruz? Bu çatışmalarla yüzleşmediğimiz zaman, çoğunlukla kiliseden güvenmiş olarak ayrılırız. Bazen basitçe peygamberliğe dayalı hizmetimizin kabul görmediğini söyleriz. Ondan sonra kusursuz liderliğin olduğu bir yer arayışı içinde kiliseden kiliseye gezer dururuz.

Bu kitabı kaleme aldığım sırada, son on dört yıldır yalnızca iki ayrı eyalette iki ayrı kilisenin bir üyesiyim. İkidenden fazla, aslında sayısız kez üzerimdeki öndere güvenmem için fırsatım oldu (Şunu eklemem gerek ki, bunların çoğu benim kendi hatam ve toyluğumdan kaynaklanmıştır). Kilise önderine karşı eleştirci ve yargılayıcı olma fırsatına sahip olduğum halde, kiliseden ayrılmak uygun bir karşılık değildi. Çok çetin bir durumun ortasında, Rab, bir gün bana bir Kutsal Yazı aracılığıyla konuşup "Kiliseden bu şekilde ayrılmamı istiyorum" dedi.

Sevinçle çıkacak, esenlikle geri götürüleceksiniz.

— YEŞAYA 55:12, VURGU EKLENMİŞTİR

Çoğu kişi bu şekilde ayrılmıyor. Kiliseleri herkesin istediğini alıp seçebildiği bir kafeterya gibi düşünüyorlar! Sorunlarla karşılaşmadıkları sürece kilisede kalma konusunda kendilerini özgür hissediler. Ancak bu, Kutsal Kitap'ın öğrettiğiyle hiç de bağdaşmaz. Hangi kiliseye gideceğinizi seçen siz değilsiniz. Tanrı'dır! Kutsal Kitap,

“Gerçek şu ki, Tanrı bedenini her üyesini *onların dilediği biçimde* bedene yerleştirmiştir” demez. Bunun tam tersine, “Gerçek şu ki, Tanrı bedenini her üyesini *[kendisi] dilediği biçimde* bedene yerleştirmiştir” der (1. Korintliler 12:18, vurgu eklenmiştir).

Şunu unutmayın ki, Tanrı'nın sizi istediği yerdeyseniz, Şeytan, sizi oradan çıkarmak amacıyla sizi gücendirmek için elinden geleni yapacaktır. Tanrı'nın onları ektiği yerden bütün erkek ve kadınları kökünden söküp çıkarmak istiyor. Eğer sizi söküp dışarıya çıkarabilirse, başarılı olmuş demektir. Ama çok büyük bir çatışmanın ortasında olduğunuz halde, yerinizden kımıldamazsanız, onun planlarını bozmuş olacaksınız.

ELEŞTİRİYLE BİRLİKTE GELEN ALDANMA

Yıllarca bir kiliseye katıldım. Kilise önderi, Amerika'nın en iyi vaaz eden kişilerinden biriydi. Kiliseye ilk katılmaya başladığım sırada, onun ağzından çıkan Kutsal Kitap'a dayalı öğretiyi hayranlıkla dinler ve ağzım açık bir biçimde kilisede otururdum.

Zaman geçtikçe, kilise önderime hizmet eden bir konumda bulunduğumdan dolayı, onun kusurlarını görebilecek kadar ona yeterince yakındım. Hizmetle ilgili bazı kararlarını kendimce sorguladım. Eleştirci ve yargılayıcı oldum ve böylece gücenmeye de kapıyı aralamış oldum.

Hem arkadaşlarımız olan hem de bizim gibi kilisede görev alan bir başka çift de aynı şeyi ayırt etmiş benziyordu. Tanrı onları kiliseden gönderdi ve onlar da kendi hizmetlerini başlattılar. Onlarla birlikte gitmemizi istediler. Nasıl bir mücadele verdiğimiz biliyorlardı. Tanrı'nın yaşamlarımız için öngördüğü çağrıyı gerçekleştirmemiz için bizi yüreklendirdiler. Bu kilise önderinin, eşinin ve diğer liderlerin yanlış yaptığı bütün şeyleri bize anlatırlardı. Birlikte dertleşir, kendimizi umutsuz ve kapana kısılmış hissederdik.

Durumumuzla içtenlikle ilgileniyorlarmış gibi görünüyorlardı. Ama onlarla yaptığımız görüşme yalnızca hoşnutsuzluk ve gücenmiş-

lik ateşinin üzerine benzin dökmekten başka bir işe yaramıyordu. Süleyman'ın Özdeyişleri 26:20'de dile getirildiği gibi, "Odun bitince ateş söner, dedikoducu yok olunca kavga diner." Bize söyledikleri şeyler doğru bilgiye dayanıyor olabilir, ama bu Tanrı'nın gözünde doğru değildi, çünkü bu hem onların hem de bizim içimizdeki gücümüzü ateşine daha fazla odun atmak demektir.

Bana, "Senin bir Tanrı adamı olduğunu biliyoruz" derlerdi. "Bu nedenle, burada yaşadığın sorunlarla karşı karşıya geliyorsun." Kulağa hoş geliyordu.

Eşim ve ben birbirimize, "Bu kadar yeter. Kötü bir durumdayız. Buradan çıkmamız gerek. Bu kilise önderi ve eşi de bizi seviyor. Onlar bize kilise önderliği yapacaklar. Kiliselerindeki insanlar bizi ve Tanrı'nın bize vermiş olduğu hizmeti kabul edeceklerdir."

Ana kilisemizi bırakıp bu çiftin önderlik yaptığı kiliseye katılmaya başladık, ama bu yalnızca birkaç ay gibi kısa bir süre sürdü. Sorunumuzdan kaçıp geride bıraktığımızı düşündüğümüz halde, bizim için hâlâ bir mücadelenin söz konusu olduğunun farkına vardık. Ruhlarımızda hiç sevinç yoktu. Daha yeni geride bırakıp kaçtığımız şeyi burada da yaşama korkusu bizi tutsak almıştı. Yaptığımız her şey bize zorlama ve yapaymış gibi geliyordu. Ruh'un akışı doğrultusunda hareket edemiyorduk. Üstelik şimdi bu yeni kilise önderi ve eşiyle olan ilişkimizde de gerginlik baş gösterdi.

En sonunda ana kilisemize dönmemiz gerektiğini anladım. Her ne kadar bize başka bir yerde daha çok kabul görüp sevilleceğimiz gibi gelmiş olsa da, ana kilisemize döndüğümüz zaman, hemen Tanrı'nın isteğine uygun olan yere geri döndüğümüzü anladık.

Ardından Tanrı beni şaşkına çeviren bir şey söyledi: "John, sana bu kiliseden ayrılman gerektiğini hiç söylemedim. Sırf güvendiğin için ayrıldın!"

Bu, o diğer kilise önderinin veya eşinin hatası değil, bizim kendi hatamızdı. Yaşadığımız hayal kırıklığını anlıyorlar ve yüreklerinde var olan aynı sorunlara bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı. Tanrı'nın isteği dışında hareket ettiğiniz zaman, herhangi bir kiliseye ne bereket ne

de yardımcı olabilirsiniz. Tanrı'nın isteği dışında olduğunuzda, iyi ilişkiler bile gerginleşecektir. Biz de Tanrı'nın isteği dışına çıkmıştık.

Gücenmiş insanlar, duruma tepki gösterir ve Tanrı tarafından esinlenmiş olmadıkları halde doğru gibi görünen şeyler yaparlar. Tepki göstermeye değil, ama eyleme geçmeye çağırıldık.

Tanrı'nın sözünü dinleyip O'nun isteğini aradığımız halde, bize hâlâ konuşmuyorsa, o zaman cevabın ne olduğunu biliyor musunuz? Büyük olasılıkla size, "Olduğun yerde kal. Hiçbir şey değiştirmeye kalkışma" demek istiyordur.

Genellikle baskı altında olduğumuzu hissettiğimiz zamanlarda, Tanrı'dan bizi teselli edip rahatlatması için bir söz bekleriz. Ama Tanrı, bizi yok etmek için değil, olgunlaştırmak, arıtmak ve güçlendirmek için bizi bu son derece rahatsız edici denemelere sokar!

Bir ay içinde ana kilisemin önderiyle görüşme fırsatı elde ettim. Ona karşı eleştirici ve başkaldırıcı olduğum için özür dileyip tövbe ettim. Beni büyük bir sevinç ve sevgiyle bağışladı. O günden sonra aramızdaki ilişki güçlendi ve yüreğime yine sevinç akmaya başladı. Hemen kilise önderimin kürsüden yaptığı hizmeti bir kez daha almaya başladım ve o kilisede daha uzun yıllar kaldım.

DİKİLMİŞ OLANIN SERPİLMESİ

Kutsal Kitap Mezmur 92:13'te şöyle der: "RAB'bin evinde *dikilmiş*, Tanrımız'ın avlularında serpilecek" (vurgu eklenmiştir).

Serpilenlerin Rab'bin evinde "dikilmiş olanlar" olduğuna dikkat edin. Bir bitkiyi her üç haftada bir yerinden söküp başka bir yere dikerseniz ne olur? Birçoğunuzun bildiği gibi, böyle bir bitkinin kök yapısı zayıflayıp çiçek açmayacak veya serpilemeyecektir. Bitkiyi yerinden söküp başka bir yere dikmeye devam ettikçe, bitki şok yüzünden kuruyup yok olacaktır!

Birçok insan hizmetlerini geliştirme çabası içinde bir kiliseden başka bir kiliseye veya bir hizmet takımından başka bir hizmet takımına gider durur. Tanrı, onları kabul görmedikleri veya yüreklendiril-

medikleri bir yere koyarsa, kolaylıkla gücenirler. Bir şeyin yapılış tarzından hoşlanmazlarsa, gücenip giderler. Ardından ayrılıp önderi suçlarlar. Karakterlerindeki kusurları göremeyecek kadar kör olup Tanrı'nın, altında yaşadıkları baskı ve stres aracılığıyla onları arıtıp olgunlaştırmak istediğini fark etmezler.

Gelin Tanrı'nın örnek olarak verdiği bitki ve ağaçlardan bir şeyler öğrenelim. Bir meyve ağacı toprağa dikildiğinde, sağanak yağmur, sıcak güneş ve rüzgârla yüzleşmek zorundadır. Bir fidan konuşabilseydi, büyük olasılıkla, "Lütfen beni buradan çıkarın! Boğucu sıcaklığın ve fırtınaların olmadığı bir yere koyun beni!" derdi.

Bahçıvan ağacı dinleseydi, aslında ona zarar verebilirdi. Ağaçlar, köklerini daha derinlere indirerek sıcak güneşe ve sağanak yağmurlara karşı koyabilirler. Karşı karşıya kaldıkları zorluklar en sonunda büyük bir süreklilik ve denge içinde yaşamalarını sürdürmelerinin kaynağı olur. Onları çevreleyen öğelerin sertliği başka bir yaşam kaynağı aramalarına neden olur. Bir gün öyle bir aşamaya gelecekler ki, en büyük fırtınalar bile meyve vermelerini etkileyemeyecektir.

Yıllar önce bir turunçgiller cenneti olan Florida'da yaşadım. Birçok Floridalı, ağaçlar için kış mevsimi ne kadar çok soğuk geçerse, portakalların o kadar çok tatlı olduğunu bilir. Ruhsal bir karşı koyma durumuyla karşı karşıya kaldığımızda, o kadar hızlı kaçmazsak, kök yapımız daha güçlü olma ve daha derine inme şansı elde edecek ve meyvemiz daha bol olup Tanrı'nın gözünde daha tatlı olacak ve insanlara da daha lezzetli gelecektir! O zaman meyve vermediği için kökünden sökülüp atılan ağaçlardan daha çok Rab'bin kendilerinden zevk aldığı olgun ağaçlar olacağız (Luka 13:6-9). Tanrı'nın bizi olgunlaştırmak amacıyla gönderdiği şeye karşı koymamalıyız.

Mezmur yazarı Davut, Kutsal Ruh'un esiniyle, gücenme, yani Rab'bin Yasası'yla ruhsal büyümemiz arasında çok güçlü bir bağlantı kurmuştur. Memur 1'de şöyle yazar:

Ne mutlu o insana ki... Zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür.

— MEZMUR 1:1-2

ŞEYTAN'IN YEMİ

Ardından Mezmur 119:165'te Tanrı'nın Yasası'nı seven insanlara ilişkin daha çok anlayış verir:

Yasayı sevenler büyük esenlik bulur, hiçbir şey *sendeletmez* [*gücendirmez*] onları.

– VURGU EKLENMİŞTİR

Mezmur 1'in üçüncü ayetinde de böyle birinin gelecekte nasıl olacağını açıklar:

Böylesi akarsu kıyılarına dikilmiş *ağaca* benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Yaptığı her işi başarır.

– VURGU EKLENMİŞTİR

Başka bir deyişle, sıkıntılı bir durumun ortasında Tanrı'nın Sözü'nden zevk almayı seçen bir imanlı, güvenmekten kendisini sakındıracaktır. Bu kişi, Ruh'un güç ve besin sağladığı yerde köklerini derine salan ağaç gibi olacaktır. Ruhunun derinliklerinde Tanrı'nın kuyusundan sular çekecektir. Bu da onu, sıkıntılı durumları şimdi meyve için bir katalizör olarak görmesini sağlayacak kadar olgunlaştıracaktır. Haleluya!

Şimdi, İsa'nın ikinci benzetmesindeki yorumu hakkında anlayış kazanabiliriz:

Kayalık yerlere ekilenler ise, işittikleri sözü hemen sevinçle kabul eden, ama kök salamadıkları için ancak bir süre *dayanan* kişilerdir. Böyleleri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca *hemen sendeleyip düşerler*.

– MARKOS 4:16-17, VURGU EKLENMİŞTİR

Tanrı'nın sizin için seçtiği yeri terk ettiğinizde, kök yapınız küçülmeye başlar. Bir sonraki sefer, sıkıntılı durumdan kaçmanız daha kolay olacaktır, çünkü kendinizi tümüyle kökünden söküp atmamak için dikkatli davranıyorsunuz. Sıkıntı veya zulme karşı koyacak ya çok az gücünüzün olduğu ya da hiç olmadığı bir noktaya kadar geldiniz.

Ardından içinizde başkalarının size kötü davranacaklarına ilişkin kuşku ve korkular barındırarak bir yerden başka bir yere aylak aylak dolaşan ruhsal kişiler oluverirsiniz. Gerçek ruhsal meyveler üretme yeteneğinizde özürlü ve engelli bir konuma düşerek, başkalarının meyvelerinden arta kalanları yiyen benmerkezci bir yaşam mücadelesine girersiniz.

Adem'in ilk çocukları olan Kayin ve Habil'e bakın. Kayin, Rab'be ellerinin işi olan bağının meyvesinden bir sunu getirdi. Büyük bir zahmetle meydana gelmişti. Toprağı taşlardan, yerinden sökülen bitki ve ağaçların arta kalan köklerinden ve başka atıklardan temizlemek zorundaydı. Toprağı sabanla sürüp işlemesi gerekiyordu. Ekini dikmek, sulamak, gübrelemek ve korumak zorundaydı. Tanrı'ya yönelik hizmetine çok emek harcamıştı. Ancak bu, Tanrı'nın arzuladığı şekilde bir söz dinlemekten çok kendisinin bir kurbanıydı. Bu, Tanrı'nın lütfundan çok bir kişinin kendi gücü ve yeterliliğiyle Tanrı'ya sunduğu tapınmayı simgeler.

Diğer yandan Habil, sürüsünün ilk doğanlarından ve besili bir hayvanı seçerek bir söz dinleme sunusu getirdi. Bunu meydana getirmek için kardeşi Kayin kadar emek harcamadı, ama getirdiği bu sunu onun için çok değerliydi. Her iki kardeş de anne ve babalarının kendilerini, günahlarını örtmek amacıyla yaptıkları işleri simgeleyen incir yapraklarıyla çıplaklıklarını örtmek için girişimde bulduklarını duymuş olsalar gerekti. Ama Tanrı, masum bir hayvanın derisiyle Adem ve Havva'yı örtmekle kabul görülecek kurbanın ne olduğunu göstermiş oldu. Adem ve Havva günahlarını örten bu kabul görmeyen örtme yöntemi konusunda bilgisizdiler. Ama Tanrı'nın gösterdiği bu yöntemden sonra artık ne kendileri ne de çocukları bilgisizdi.

Kayin, Tanrı'nın öğüdünden ayrı olarak O'nun kendisini kabul etmesini sağlamaya çalıştı. Tanrı, kendi lütfunun parametreleri (Habil'in sunusu) altında kendisine gelenleri kabul edeceğini ve "iyiliği ve kötülüğü bilme ağacının" (Kayin'in dinci işleri) etki alanı altında girilen şeyi reddedeceğini göstererek karşılık verdi. Ardından Kayin'e iyi olanı yaparsa, kabul görüleceğini; ama yaşamı seçmezse, o zaman günahın ona egemenlik süreceğini bildirdi.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Kayın Rab'be gücünmişti. Bu durumun karakterini güçlendirmesine izin vermek için tövbe edip doğru olanı yapmak yerine, öfkesini Habil'den aldı ve Rab'be gücendi. Habil'i öldürdü. Tanrı Kayın'e:

Artık döktüğün kardeş kanını içmek için ağzını açan toprağın laneti altındasın. İşlediğin *toprak bundan böyle sana ürün vermeyecek. Yeryüzünde aylak aylak dolaşacaksın.*

— YARATILIŞ 4:11-12, VURGU EKLENMİŞTİR

Kayın'ın en çok korktuğu şey olan Tanrı tarafından reddedilmeyi, bir yargı gibi kendi üzerine getirdi. Aracılığıyla Tanrı'nın onayını kazanmak için kullandığı aynı araç, şimdi kendi elleriyle lanetlenmiş oldu. Döktüğü kardeş kanı, şimdi üzerine bir lanet getirdi. İşlediği toprak artık bundan böyle ona ürün vermeyecek. Ürün yalnızca büyük emek sonucu ortaya çıkacaktı.

Gücenmiş Hristiyanlar da meyve verme yeteneklerini kaybederler. İsa, ikinci benzetmesinde yüreği toprağa benzetiyor. Tıpkı Kayın'ın toprağının kıraç ve verimsiz olması gibi, gücenmiş bir kişinin yüreği de acılıkla zehirlendiğinden kıraç ve verimsizdir. Gücenmiş insanlar hâlâ mucizeler yaşayabilir, bilgelikle söz iletip peygamberlikte bulunabilir, güçlü vaazlar verebilir ve yaşamlarında fiziksel iyileşmeler yaşayabilirler. Ama bunlar Ruh'un meyveleri değil, armağanlardır. Ortaya koyduğumuz armağanlara göre değil, meyveye göre yargılanacağız. Armağan verilir. Oysa meyve işlemekle elde edilir.

Tanrı'nın, Kayın'ın eylemlerinin bir sonucu olarak yeryüzünde aylak aylak dolaşacağını söylediğine dikkat ediniz. Bugün kiliselerimizde ruhsal yönden aylak aylak dolaşan sayısız insanlar vardır. Önceki kiliselerinde sergiledikleri ruhsal ezgi söyleme, vaaz etme, peygamberlikte bulunma ve benzeri armağanlarının kilise önderi tarafından kabul görmemesi üzerine oradan ayrılmışlardır. Amaçsızca kaçıp gücenmişlikten kaynaklanan yaralarını taşıyarak armağanlarını kabul edip yaralarını iyileştirecek mükemmel bir kilise aramaktalar.

RUHSAL YÖNDEN AYLAK AYLAK DOLAŞAN KİŞİLER NASIL DOĞAR?

Kendilerini dayak yiyip zulüm görmüş gibi hissederler. Yine kendilerini sanki çağdaş Yeremyalarmış gibi hissederler. “Yalnızca kendileri ve Tanrı” vardır yanlarında ve tüm diğerleri onlara karşıdır. Dokunulmaz olurlar. Benim zulüm kompleksi diye adlandırdığım bir şeye sahiptirler: “Herkes benim zararımı düşünüyor.” Kendilerini zulüm gören bir kutsal ve Tanrı’nın peygamberi olarak görerek kendi kendilerini teselli ederler. Herkesten kuşkulanırlar. Kayın’ın başına gelen tam olarak böyle bir şeydi. Bakın ne diyor:

Yeryüzünde aylak aylak dolaşacağım. *Kim balsa öldürecek beni.*

— YARATILIŞ, 4:14, VURGU EKLENMİŞTİR

Kayın’ın bu zulüm kompleksine sahip olduğunu düşünün – kim balsa beni! – Bugün de aynıdır. Gücenmiş insanlar herkesin kendilerini bulmaya çalıştığına inanır. Bu tutum yüzünden yaşamlarında değişmesi gereken alanları görmeleri zorlaşır. Kendilerini herkesten soyutlar ve öyle bir davranış içine girerler ki, kötüye kullanılmaya sanki davetiye çıkarırlar.

Geçimsiz kişi kendi çıkarı peşindedir, iyi öğüde hep karşı çıkar.

— SÜLEYMAN’IN ÖZDEYİŞLERİ 18:1

Tanrı, bizleri asla birbirimizden ayrı ve bağımsız yaşayalım diye yaratmadı. Çocuklarının birbirleriyle ilgilenmelerinden ve birbirlerini beslemelerinden hoşlanır. Surat asıp kendimiz için üzülerken başka herkesi mutluluğumuz için sorumlu tuttuğumuzda onu hayal kırıklığına uğratırız. O bizden ailenin etkin üyeleri olmamızı arzuluyor. Yaşamımızın tek kaynağı olmak istiyor. Kendini başkalarından ayıran kişi Tanrı’nın değil, yalnızca kendi arzusunun ardınca gider. Hiç kimseden öğüt almak istemez ve böylece aldanmaya kapı açmış olur.

Tanrı’nın bireyleri donatmak ve tazelemek amacıyla yalnız kalmaya çağırdığı dönemlerden söz etmiyorum. Kendilerini

ŒEYTAN'IN YEMİ

hapsetmiŒ kiŒileri betimlemeye çalıŒıyorum. Bir kiliseden baŒka bir kiliseye, bir iliŒkiden bir baŒka iliŒkiye aylak aylak dolaŒıp durur ve böylece kendi dünyalarında tek baŒlarına kalakalırlar. Kendileriyle aynı g r Œ  paylaŒmayanların hatalı ve kendilerine karŒı olduklarını d Œ n rler. Kendileri için kurdukları denetim altındaki çevrede, kendilerini herkesten soyutlayıp güven altında hissettikleri yerde, kendilerini korumaya alırlar. Artık kendi karakter kusurlarıyla y zleŒmek zorunda değildirler. Zorluklarla y zleŒmekten çok, denemeden kaçmaya yeltenirler. G cenmenin kısır döngüsünün yeniden baŒlamasıyla da baŒkalarıyla yaŒadıkları atıŒmalarla uęraŒıp üstesinden gelme yoluyla gelen karakterlerini geliŒtirme fırsatını yitirirler.

BİR GÜCENİKLİK ELDE ETMEK SİZİ KENDİ KARAKTER KUSURLARINIZI GÖRMECTEN ALIKOYACAKTIR, ÇÜNKÜ SUÇ BİR BAŞKASINA YÖNELTİLMİŞTİR

Evli bir çift olarak, uzun yıllar boyunca bir sürü bağışlamama ve yarayı yüreğimizde tuttuk. Harika bir kiliseye sadık bir biçimde katıldığım halde, kendimi herkesten soyutlanmış ve sevilmeyen biri olarak hissettiğim ve eşimle birlikte çok az sayıda arkadaşımızın olduğu bir aşamaya gelmiştik. Sonra sizin *Şeytan'ın Yemi* adlı kitabınızı okudum ve her şey değişti. Gücendiğim ve bağışlamadığım kişi ve durumlarla yüzleştim ve Tanrı'nın da yardımıyla, özgür kıldım!

— C. G., BELFAST, IRLANDA

GERÇEKLIKTE GİZLENME

[Onlar] her zaman öğrenen, ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyenler...

— 2. TİMOTEOS 3:7

Bana sık sık şuna benzer sorular sorulur, “Bir kiliseyi veya hizmet grubunu ne zaman terk etmem gerek? Ne kadar kötü olması gerekir?” Ben de onlara şöyle yanıt veririm, “Şu anda katılmakta olduğun kiliseye seni kim gönderdi?

Büyük çoğunlukla, “Tanrı gönderdi” diye yanıtlarlar.

“Eğer Tanrı seni gönderdiyse, Tanrı seni serbest bırakana dek oradan ayrılma. Eğer Rab bir şey söylemiyorsa, çoğunlukla şöyle demek istiyordur, “Hiçbir şey değiştirme. Bir yere ayrılma. Seni yerleştirdiğim yerde kal!”

Tanrı, sizi gitmeniz doğrultusunda yönlendirirse, hizmetin durumu ne olursa olsun, esenlik içinde gidin.

Sevinçle çıkacak, esenlikle geri götürüleceksiniz.

— YEŞAYA 55:12

Bu nedenle, ayrılışınız başkalarının eylem ve davranışlarından değil, Ruh'un yönlendirişine dayanacaktır. Dolayısıyla bir hizmeti bırakmak, durumların ne kadar kötü olduğu gerçeğine dayanmaz.

Gücenmiş veya eleştirici bir ruhla ayrılmak, Tanrı'nın planı değildir. O'nun yönlendirişine göre eyleme geçmek yerine, o yönlendiriş tepki vermektir. Romalılar 8:14'te şöyle der: "Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır." Şöyle demediğine dikkat ediniz, "Zor durumlara tepki verenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır."

Yeni Antlaşma'da her ne zaman *oğul* sözcüğü geçerse, Grekçe *teknon* ve *huiyos* sözcükleri kullanılmaktadır. *Teknon* sözcüğünün iyi bir açıklaması şöyledir: "Yalnızca doğum yoluyla oğul olan kimse."

İlk oğlum Addison doğduğunda, yalnızca eşim ve benden gelmiş olduğu gerçeğine dayanarak John Bevere'in oğluydu. Bebek odasında onca başka yeni doğan bebek arasında, kişiliğine dayanarak onun benim oğlum olduğunu fark edemezsiniz. Arkadaşlar ve aile üyelerimiz geldiğinde, konulduğu beşiğin üzerinde bebeğin adı yazılı olmasaydı, onu onca bebek arasından ayırt edemezlerdi. Onu diğerlerinde ayıran herhangi bir şeye sahip değildi. Addison, John ve Lisa Bevere'in *teknon'u* olarak değerlendirilecekti.

Romalılar 8:15-16'da *teknon* sözcüğünün kullanıldığını görmekteyiz. Oğulluk ruhunu aldığımızdan ötürü, "Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları [*teknon*] olduğumuza tanıklık eder." Bir kişi İsa Mesih'i Rab'bi olarak kabul ettiğinde, yeniden doğuş deneyimi gerçeğine dayanarak Tanrı'nın bir çocuğu olur (Yuhanna 1:12'ye bakınız).

Yeni Antlaşma'da oğullar için kullanılan bir diğer Grekçe sözcük *huiyos'tur*. Yeni Antlaşma'da kullanıldığı birçok yerde, "anne babasının karakterini ve kişilik özelliklerini sergilemekle bir oğul olduğu belirlenen kişi" olarak açıklanır.

Oğlum Addison büyüdükçe babasına benzemeye ve babası gibi davranmaya başladı. Addison altı yaşındayken, Lisa'yla birlikte bir seyahate çıktık ve onu anne ve babama bıraktık. Annem eşime Addison'un neredeyse tıpatıp babasına benzediğini söyledi. Onun kişiliği benim altı yaşındaki halimi andırıyordu. Büyüdükçe babasına daha çok benzemekteydi. Şimdi yalnızca bizden doğmuş olduğu gerçeği-

ne dayanarak değil, babasına benzeyen özellikleri ve kişiliğiyle de John Bevere'in oğlu olarak ayırt edilebilmekte.

Dolayısıyla, daha basit bir deyişle, Grekçe *teknon* sözcüğü "bebeler veya olgunlaşmamış oğullar" anlamına gelir. Grekçe *huiyos* sözcüğü de büyük çoğunlukla "olgun oğulları" açıklamak için kullanılır.

Romalılar 8:14'e tekrar bakacak olursak, şöyle diyor: "Tanrı'nın Ruh'uyla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır [*huiyos*]." Açık ve net bir şekilde, Tanrı'nın Ruh'uyla yönetilenlerin olgun oğullar olduğunu görebiliriz. Çoğu kez karşılaştıkları durumlara duygusal veya zihinsel olarak tepki gösterir veya karşılık verirler. Henüz Tanrı'nın Ruh'u'nun yönlendirişine dayanarak eyleme geçmeyi öğrenmemişlerdir.

Addison büyüdükçe, karakter gelişimi bakımından da ilerleme kaydedecektir. Daha fazla olgunlaştıkça, ona daha fazla sorumluluk verme konusundaki güvenim de artacaktır. Gelişmemiş bir yapıda kalması onun için yanlıştır. Bebekler olarak kalmamız Tanrı'nın isteği değildir.

Oğlum Addison'un karakter yönünden gelişmesinin bir yolu, zor durumlarla yüzleşmesidir. Okula başladığında bazı "okul kabada-yılarıyla" tanıştı. Bu kaba ve sert çocukların oğluma yaptığı ve söylediği şeyleri duyduğumda, gidip sorunu halletmek istedim. Ama bunun yanlış bir şey olacağını biliyordum. Benim araya girmem, Addison'un büyümesine engel olacaktı.

Böylece eşim ve ben okuldaki sıkıntılarla yüzleşmesi için ona evde öğüt vermeye devam ettik. Çektiği acıların ortasında verdiğimiz öğütleri dinleyerek karakter yönünden gelişti.

Tanrı da bize buna benzer şekilde davranır. Kutsal Kitap, "[İsa] Oğul [*huiyos*] olduğu halde, *çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi*" der (İbraniler 5:8, vurgu eklenmiştir).

Fiziksel büyüme zamanla olur. İki yaşındaki hiçbir çocukta, iki metre boy asla mümkün değildir. Zihinsel büyüme öğrenmekle olur. Ruhsal büyüme ise ne zamanla ne de öğrenmekle olur, ama söz dinlemekle olur. Bakın Petrus ne diyor:

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silah-ılanın. Çünkü *bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir*.

— 1. PETRUS 4:1, VURGU EKLENMİŞTİR

ŞEYTAN'IN YEMİ

Artık günah işlemeyen bir kişi, mükemmel bir biçimde söz dinleyen Tanrı'nın bir çocuğudur. Olgundur. Kendi yollarını değil, Tanrı'nın yollarını seçer. İsa çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi, biz de karşı karşıya geldiğimiz zor durumlara söz dinlemeyi öğreniriz. Kutsal Ruh tarafından konuşulan Tanrı'nın Sözü'ne itaat ettiğimizde, çatışma ve acı zamanlarında büyür ve olgunlaşırız. Asıl anahtar, Kutsal Kitap bilgimiz değil, söz dinlememizdir.

Şimdi kilisede, yirmi yıldır Hristiyan olan, Kutsal Kitap'tan bölüm ve ayetlerin numaralarından alıntı yapan, binlerce vaaz işiten ve birçok kitap okuyan ama hâlâ ruhsal bebek bezleri takan onca insanın neden var olduğuyla ilgili bir neden biliyoruz. Zor durumlara her karşı karşıya kaldıklarında, Tanrı'nın Ruh'uyla karşılık vermekten çok, kendi yöntemleriyle kendilerini korumanın yollarını ararlar. Bunlar "her zaman öğrenen, ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyen" insanlardır (2. Timoteos 3:7). Gerçeğin bilgisine bir türlü erişemiyorlar, çünkü o bilgiyi uygulamıyorlar.

Büyümek ve olgunlaşmak istiyorsak, yaşamlarımızda kendi işini yapması için gerçeğe izin verilmelidir. Gerçeğin sözünü dinlemedikçe, onu zihinsel bir onayla kabul etmek tek başına yeterli değildir. Sürekli öğrenmemize karşın, söz dinlemediğimiz için asla olgunlaşmayız.

KENDİNİ KORUMA

Bir kişinin söz dinlemezlik aracılığıyla kendini korumak için başvurduğu en yaygın bahane, gücenmedir. Bir gücenikliği barındırmada yanlış bir kendini koruma duygusu vardır. Güceniklik, sizi kendi karakter kusurlarınızı görmekten alıkoyacaktır, çünkü suç bir başkasına yönlendirilmiştir. Yalnızca sizi gücendiren kişinin hatalarını gördüğünüzden dolayı, hiçbir zaman kendi sorumluluğunuz, olgun olmayan davranışınız veya günahınızla yüzleşmek zorunda kalmazsınız. Bu nedenle, Tanrı'nın bu karşı koyma aracılığıyla içinizde olgun bir karakter geliştirme girişimi şimdi terk edilmiştir. Gücenmiş kişi, gücenmesine yol açan kaynağı görmezlikten gelecek ve en sonunda da kaçıp ruhsal yönden aylak aylak dolaşan bir kişi olacaktır.

Geçenlerde bir kadın, bir kiliseden ayrılıp bir başka kiliseye ka-

tlmaya başlayan arkadaşı hakkında bana bir şeyler anlattı. Yeni katılmaya başladığı kilisenin önderini akşam yemeğine davet eder. Kilise önderi sohbet sırasında neden ilk kilisesinden ayrıldığını sorar. Kadın ona bir önceki kilisedeki liderle ilgili bütün sorunları anlatır.

Kilise önderi kadını dinler ve onu teselli etmeye girişir. Deneyimlerime göre, bu kilise önderinin yapacağı en bilge şey, kadını yüreğinde oluşan yara ve eleştirici tutumun üstesinden gelmesi için Tanrı'nın Sözü'yle yüreklendirmek olacaktır. Gerekirse, Tanrı onu esenlik içinde gitmesi için serbest bırakana dek önceki kilisesine geri dönmelerini önermeliydi.

Tanrı sizi esenlik içinde gitmeniz yönünde serbest bıraktığında, kendinizi başkalarına ayrılışınızı haklı gösterme baskısı altında hissetmeyeceksiniz. Önceki kilisenizde var olan sorunları eleştirici ve yargılayıcı bir biçimde ortaya çıkarmak için baskı altında olmayacaksınız. Bu kadının bu yeni kilise önderine önceki öndere ve liderliğine verdiği karşılığa benzer bir karşılıkla yanıt vermesinin yalnızca zaman meselesi olduğunu biliyordum. Yüreğimizde bir gücenklik barındırdığımızda, her şeyi onun süzgecinden geçiririz.

Bu duruma tam uyan eski bir benzetme vardır. Amerika'nın Doğusu'nda bulunan yerleşimciler Amerika'nın Batısı'na doğru göç ettiği günlerde, bilge bir adam Batı'daki yeni bir kasabaya yakın bir tepenin üzerinde durur. Yerleşimciler Doğu'dan geldikçe, kasabaya yerleşmeden önce ilk tanıştıkları kişi bu bilge adamdı. Büyük bir hevesle kasaba halkının nasıl bir halk olduğunu sorarlardı.

Onları bir soruyla yanıtlardı: "Yeni ayrıldığınız kasabanızdaki halk nasıldı?"

Bazıları, "Geldiğimiz kasaba çok kötü bir yerdi. İnsanları, masum insanlardan yararlanan kaba dedikoduculardı. Hırsız ve yalancılarla doluydu" derlerdi.

Bunun üzerine bilge adam onları şöyle yanıtlardı; "Bu kasaba geldiğiniz kasabanın bir benzeridir."

Adama, kendilerini ayrıldıkları yerdeki sıkıntının aynısını yaşamaktan kurtardığı için teşekkür ederlerdi. Onlar böylece daha Batı'ya göçerlerdi.

Ardından başka bir grup yerleşimci gelir ve aynı soruyu sorarlardı:

ŞEYTAN'IN YEMİ

“Nasıl bir kasaba burası?”

Bilge adam onlara da aynı soruyu sorardı: “Yeni ayrıldığınız kasaba nasıldı?”

Bunlar şöyle yanıt verirlerdi, “Harikaydı! Çok sevgili arkadaşlarımız vardı. Herkes bir başkasının yararını gözetirdi. Herkes birbirleriyle ilgilendiğinden dolayı hiç kimsenin bir eksiği yoktu. Birinin büyük bir projesi olduğunda, bütün kasaba yardım etmek için bir araya gelirdi. O kasabadan ayrılma kararı almak bizim için zordu, ama Batı’ya giden öncüler olarak kendimizi gelecek kuşaklar için bir olanak yaratma zorunda hissettik.”

Yaşlı bilge adam, bir önceki gruba söylediği şeyin aynısını söyledi: “Bu kasaba geldiğiniz kasabanın bir benzeridir.”

Bu insanlar sevinçle, “Gelin buraya yerleşelim” diye karşılık verirlerdi.

Geçmişteki ilişkileri değerlendirme biçimleri, gelecekteki ilişkilerin bir aynasıdır.

Hangi yöntemle bir kiliseden veya bir ilişkiden ayrılırsanız, aynı yöntemle bir sonraki kiliseye veya ilişkiye gireceksiniz. İsa, Yuhanna 20:23’te, “Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır” demiştir.

Gücenip kin tuttuğumuzda, başka insanların günahlarını içimizde saklarız. Bir kiliseden veya bir ilişkiden kırgın ve acı duygularla ayrılırsak, bir sonraki kiliseye veya ilişkiye aynı tutumla gireceğiz. O zaman sorunlar baş gösterdiğinde, bir sonraki ilişkimizi de bırakmak daha kolay olacaktır. Yalnızca yeni ilişkilerimizde değil, ama önceki ilişkilerimizde de meydana gelen incinmeleri ele almaktayız.

İstatistikler, boşanmış insanların yüzde 60, 65 oranında yaptıkları bir sonraki evliliklerinin de boşanmayla bittiğini göstermekte. Bir kişinin ilk evliliğini bitirme yöntemi, ikinci evliliğinin gidişatını belirler. İlk eşlerine karşı yüreklerinde besledikleri bağışlamazlık, gelecekte ikinci eşleriyle ilişkilerini engelleyecektir. Başkasını suçlamakla kendi rollerini veya karakter sorunlarını görmekten uzak olurlar. İşin daha da kötüsü, şimdi artık incinme korkusunu da içlerinde barındırmaktalar.

Bu ilke, yalnızca evlilik ve boşanmayla sınırlı değildir. Tüm ilişkileri kapsayabilir. Daha önce bir başka Rab’bin hizmetkârıyla çalışan bir adam, bizim hizmet ekibiyle çalışmaya geldi. Bir önceki liderden incinmişti,

ama üzerinden uzun bir zaman geçtiği için Rab'bin ona bizimle çalışıp çalışmayacağını sormam konusunda beni yönlendirdiğini hissettim. Bu incinmişliğin üstesinden gelme sürecinde olduğuna inanıyordum.

Bir önceki işverenini aradım ve onu bizim hizmet ekibinde çalıştırmaya ilişkin planlarımı paylaştım. Bu konuda beni yüreklendirdi ve bunun iyi bir hamle olacağını düşündü, çünkü her ikisine de değer verdiğimi biliyordu. Bizimle çalışırken bütün incinmişliğinden iyileşebileceğine inandım. Her ikisine de aralarındaki ilişkinin yenilenmesi ve iyileşmesi için dua ettiğimi söyledim.

Hizmet ekibimize katıldığında, neredeyse sorunlar hemen ortaya çıkmaya başladı. Yalnızca geçici bir rahatlama görmek amacıyla konuyu ele aldım. Bir önceki ilişkisinden öteye geçemiyor görünüyordu. Usandırıcısına geri gelmeye devam ediyordu. Hatta beni önceki liderin yaptığı aynı şeyleri yapmakla suçladı.

Rahatsızdım, çünkü bu çalışanın benim için yapabileceği şeylerden çok, onun mutluluğu benim için daha önemliydi. Onun için başka hiçbir çalışan için yapmayacağım kural dışı şeyler yaptım, çünkü onun iyileştiğini görmek istiyordum.

Yalnızca iki ay kadar sonra istifa etti. Önceki duruma benzer bir durumla kapana kısıldığını hissetti. Bana, "John, bir daha asla bir hizmet için çalışmayacağım" diyerek ayrıldı.

Onu bereketledim ve çıkarken arkasından baktım. Onu ve eşini seviyoruz. Üzücü olan gerçek şu ki, ayrıldığı aynı şeye yönelik yaşamında güçlü bir çağrı var. Ama bu yaşamının başka alanlarında başarılı olamayacağı anlamına gelmez.

Ayrılmasına çok üzülüğüm için Rab'bin yüzünü aradım. "Neden her ikimiz de her şeyin yolunda gitmekte olduğunu düşündüğümüz anda öylesine çabuk bir şekilde ayrıldı?"

Rab, birkaç hafta sonra bilge bir kilise önderi olan arkadaşımı kullanarak bu soruma yanıt verdi. Şöyle dedi, "Tanrı, birçok kez eğer yüreklerinde durumlardan kaçmaya yönelik bir eğilim varsa, insanların yüzleşmesini arzuladığı böylesi durumlardan kaçmasına izin verecektir."

Ardından İzebel'den kaçan İlyas'ın öyküsünü aktardı (1. Krallar 18-19'a bakınız). İlyas daha yeni Baal ve Aşera'nın kötü peygamberlerini öldürmüştü. Onlar halkı puta tapmaya ve İzebel'in sofrasında yemek

ŞEYTAN'IN YEMİ

yemeğe yönlendiren kişilerdi. İzebel bunu duyduğunda, İlyas'ı yirmi dört saat içinde öldürmekle tehdit etti.

Tanrı, İlyas'ın İzebel'le yüzleşmesini istediği halde, o kaçmayı seçti. Cesareti öylesine kırılmıştı ki, ölmek için dua etti. Görevi yerine getirecek durumda değildi. Tanrı, onu iki pideyle doyursun diye meleğini gönderdi ve kırk gün kırk gece boyunca yürüyerek Horev Dağı'na kaçmasına izin verdi.

Oraya vardığında, Tanrı'nın ona sorduğu ilk şey, "Burada ne yapıyorsun, İlyas?" oldu.

Bu garip bir soru gibi göründü. Rab'bin onu yolculuğu süresince besleyip gitmesine izin vermesinin nedeni, yalnızca oraya vardığında ona "Burada ne yapıyorsun?" sorusunu sormak için miydi? Tanrı, İlyas'ın zor durumlardan kaçmaya eğilimi olduğunu biliyordu. Böylece kaçması için ona izin verdi. Gerçi sorusundan da anlaşılacağı üzere Tanrı'nın asıl planı bu değildi.

Rab ardından İlyas'a, "Geldiğin yoldan geri dön, Şam yakınındaki kırlara git" dedi, "Oraya vardığında, Hazael'i Aram Kralı olarak, Nimşi oğlu Yehu'yu İsrail Kralı olarak, Avel-Meholalı Şafat'ın oğlu Elişa'yı da kendi yerine peygamber olarak meshedeceksin" dedi (1. Krallar 19:15-16). Elişa ve Yehu'nun hizmetleri sayesinde bu kötü kraliçe ve onun kötü düzeni yok edildi (2. Krallar 9-10). Bu görev İlyas tarafından değil, Tanrı'nın kendi yerine meshetmesini söylediği onun yerine geçen kişiler tarafından yerine getirildi.

Kilise önderi bana, "Eğer yüreklerimizde zor durumlara yüzleşme konusunda bir eğilim varsa, Tanrı, kendi mükemmel isteği olmadığı halde, bizi aslında serbest bırakacaktır" dedi.

Daha sonra aynı noktayı aydınlatan Çölde Sayım 22. bölümde geçen olayı hatırladım. Balam, kişisel olarak kendisine büyük kazanç getireceği için İsrail'i lanetlemek istedi.

Rab'be ilk kez gidip gidemeyeceğini sorduğunda, Tanrı, Balam için isteğinin gitmemesi yönünde olduğunu ona gösterdi. Moav önderleri daha çok para ve onurlandırma vaadiyle geri geldiklerinde, Balam bir kez daha Tanrı'ya gitti. Tanrı'nın bu işte Balam için daha çok para ve onur sözü konusu olduğundan şimdi fikrini değiştireceğini düşünmek bile saçma geliyor. Ama Tanrı bu kez onlarla gitmesini söyledi.

Şimdi Tanrı neden fikrini değiştirdi? Bu sorunun yanıtı şudur; Tanrı

fikrini *değiştirmed*i. Balam gitme konusunda öylesine kararlıydı ki, Tanrı gitmesine izin verdi. İşte bu nedenle Balam gittiğinde, Tanrı'nın öfkesi ona karşı alevlendi.

Bize bir şey hakkında çoktan kendi isteğini gösterdiği halde, o şey konusunda Rab'bi usandırabiliriz. İlk baştaki kendi planına karşı olmasına rağmen, yapacağımız o iş yararımız doğrultusunda sonuçlanmasa bile, istediğimiz şeyi yapmamıza izin verecektir.

Tanrı'nın planı, çoğunlukla yüzleşmek istemediğimiz incinme ve tutumlarla yüzleşmemize neden olacaktır. Buna karşın, yaşamlarımıza güç katacak aynı şeylerden de kaçırız. Bir güvenmişlik durumuyla uğraşıp üstesinden gelmeyi reddetmemiz, bizi sorundan kurtarmayacaktır. Yalnızca geçici bir rahatlık sağlayacaktır. Sorunun kökü dokunulmamış olarak yerinde kalacaktır.

Yanımda çalıştırdığım genç adamla yaşadığım deneyim, bana ayrıca güvenmeler ve ilişkiler konusunda bir ders verdi. Bir başka ilişkiden yüreğinde acı ve güvenmişlikle ayrılan bir kişiyle sağlıklı bir ilişki kurmak imkânsızdır. İyileşmenin olması gerek. Önceki liderini bağışladığını söyleyip durduğu halde, yaşananları unutmamıştı.

Sevgi, gelecekte umut olsun diye, yapılan yanlışlıkları unuttur. Eğer gerçekten bir güvenmişliğin üstesinden gelmişsek, barış yapmayı içtenlikle ararız. Hemen doğru zamanı bulamayabiliriz, ama yüreklerimizde ilişkiyi yeniden kurmak için fırsatlar kollayacağız.

Daha sonra bilge bir arkadaşım bana, "Eski bir atasözünde şöyle denir, 'Bir köpek bir kere kaynar suyla yandıysa, artık soğuk sudan bile korkar'" dedi. Bugün kaç kişi bir kere yandıkları ve bunu unutamadıkları için kendilerini ferahlatacak olan soğuk sudan korkmakta?

İsa yaralarımızı iyileştirmek istiyor. Ama çoğu kez onları iyileştirmesine izin vermiyoruz, çünkü bu kolay bir yol değil. Bu yol, bizi iyileştiren ve ruhsal olgunluğa yönlendiren bir alçakgönüllülük ve kendini inkâr etme yoludur. Bu, o kişi yaşamınızda büyük bir üzüntüye yol açmış olsa da onun iyilik ve mutluluğunu kendi iyilik ve mutluluğunuzdan daha çok önemsemek için aldığınız bir karardır.

Gurur bu yolda yürüyemez, ama bu yolda yalnızca reddedilme riski olsa da barış yapmayı arzulayanlar yürüebilir. Bu, alçalmaya ve küçük düşmeye yol açan bir denemedir. Bu, yaşama götüren yoldur.

TANRI'NIN HUZURUNDA ÖĞRENDİKLERİMİZİ İNSANIN HUZURUNDA ÖĞRENEMEYİZ.

Şeytan'ın Yemi adlı kitabı okudum. Bu kitabı okuduğumdan bu yana Tanrı Sözü'ne ilişkin görüşlerim değişti. Bana büyük acı veren bir durumdan geçiyordum ve eğer bu kitabın verdiği mesajın yardımı olmasaydı, sonsuza dek kapana kısılmış olacaktım.

— F. N., MALEZYA

MessengerX

Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza
indirin ve gidin!
Ya da aşağıdaki web
versiyonunu kullanın:

MessengerX.com

120'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

120'ten fazla dilde mevcut içeriği görüntüleyin
ve indirin

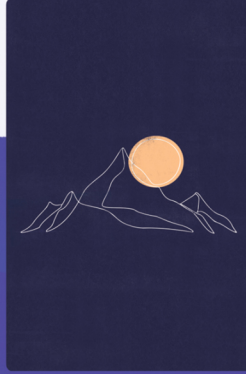
Kaynakları arkadaşlarınızla paylaşın ya da çalışma
grubu kurun.

Sürekli yeni içerikler ekleniyor.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

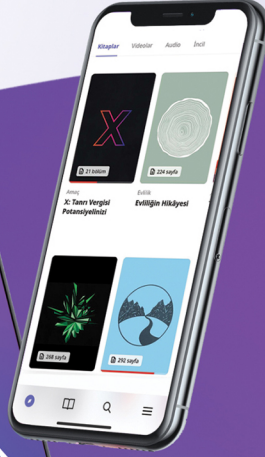

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

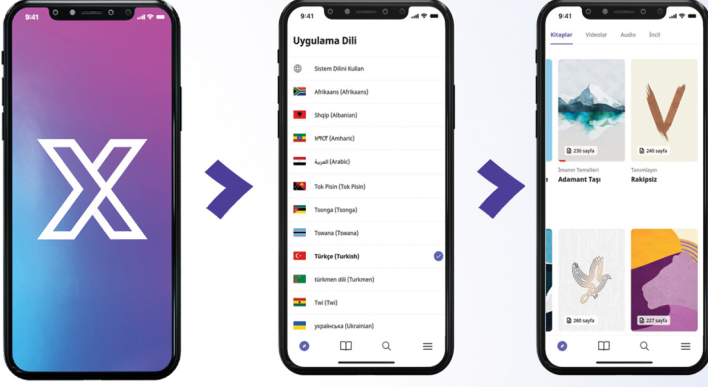
MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX- 1-2-3 kadar kolay!

- 1 Apple Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

Öğrenci olarak Yetişin, Öğrenci Yetiştirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX.com

App Store'dan
İndirin

İNDİRİN
Google Play

</> Bütün internet
tarayıcılarında bulunur

SAĞLAM TEMEL

Bu yüzden Egemen RAB diyor ki, "İşte Siyon'a sağlam temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum. Ona güvenen yenilmeyecek."

— YEŞAYA 28:16

"Ona güvenen yenilmeyecek." Yenilen kişi sürekliliği olmayan bir kişidir, çünkü eylemleri doğru bir biçimde belli bir temel üzerine oturmamıştır. Böyle bir kişi kolaylıkla sarsılır ve zulüm ve denemelerle dolu fırtınalarla öteye beriye sürüklenir durur. Örneğin, Simon Petrus'a ne olduğuna bakalım.

İsa, Filipus Sezariyesi bölgesine geldiğinde öğrencilerine şunu sordu: "Halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor?" (Matta 16:13).

İsa'nın bazı öğrencileri hevesle halkın İsa'nın kim olduğuna ilişkin görüşünü paylaşıyordu. İsa, onların bitirmesini bekledi, ardından

onlara bakıp doğrudan konuyla ilgili bir soru sordu, “Siz ne dersiniz” dedi, “Sizce ben kimim?” (15. ayet).

Çoğu öğrencinin, ağızları yarım açık ve dilleri tutulmuş bir şekilde bu sorunun yanıtını düşünüp bulmaya çalışırken, yüzlerinde ürkek ve şaşkın bir bakış oluştuğundan eminim. Başkalarının görüşlerini seslendiren ve konuşmakta istekli olan adamları birden bire bir ölüm sessizliği kapladı. Belki bu soruyu ciddi olarak kendi kendilerine hiç sormamışlardı. Ne olursa olsun, şimdi bu soruya verecek yanıtları olmadığını farkına vardılar.

İsa, çok iyi yaptığı bir şey yaptı. Bir soruyla yüreklerinin durumunu ve yerini belirledi. Gerçekten neyi bilip neyi bilmediklerini fark etmelerini sağladı. Kendi yüreklerinde İsa'nın gerçekten kim olduğuna ilişkin gerçeklikten daha çok, başkalarının tahminlerine dayanarak yaşıyorlardı. Kendi kendileriyle yüzleşmemişlerdi.

İsa tarafından adı Petrus olarak değiştirilen Simun, bu soruya yanıt verebilecek tek kişiydi. Hemen, “Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin” diye söyleyiverdi (Matta 16:16).

Ardından İsa ona, “Ne mutlu sana Yunus oğlu Simun!” dedi “Bunu sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır” (17. ayet).

İsa, Simun Petrus'a bu tanrısal esininin kaynağını açıklıyordu. Simun Petrus bu bilgiyi başkalarından duyduğu görüşler veya ona öğretilen şeyler aracılığıyla almamıştı, ama Tanrı ona açıklamıştı.

Simun Petrus'un yüreğinde Tanrı'nın şeylerine yönelik büyük bir açlık vardı. Sorulan çoğu soruyu o sormuştur. İsa'nın diğer on bir öğrencisi izlerken, suyun üstünde yürüyen yine Petrus'tu. O başkalarının görüşleriyle tatmin olmayacak biriydi! Doğrudan Tanrı'nın ağızından duymak istiyordu.

İsa'nın kim olduğuna ilişkin açıklanan bu bilgi, sezgileri aracılığıyla gelmedi, ama bu, ruhsal açıklığının karşılığı olarak yüreğinde uyandırılan bir armağandı. Birçok kişi Simun Petrus'un gördüğü şeyleri görüp tanık olduğu şeylere tanık oldu, ama yürekleri Petrus'un yüreği kadar Tanrı'nın isteğini bilme konusunda aç değildi.

Birinci Yuhanna 2:27'de şöyle der: “Size gelince, O'ndan aldığınız mesh sizde kalır. Kimsenin size bir şey öğretmesine gerek yok-

tur. O'nun size her şeyi öğreten meshi gerçektir, sahte değildir. Size öğrettiği gibi, Mesih'te yaşayın..."

Simun Petrus'a öğreten şey, bu meshedişti. Başka herkesin söylemiş olduğu şeyi duydu ve ardından kendi yüreğine, Tanrı'nın kendisine esin yoluyla açıklamış olduğu şeye baktı. Tanrı'dan bir kere esin yoluyla açıklanan bir bilgi aldığınızda, sizi hiç kimse öteye beriye sürükleyemez. Tanrı size esin yoluyla bir şeyler açıkladığında, bütün dünya ne söylerse söylesin, önemli değildir. Yüreğinizi değiştiremezler.

İsa, Simun Petrus ve diğer öğrencilere, "sen Petrus'un ve ben kilisemi bu kayanın [Tanrı'nın esinleme yoluyla açıklanan bilgisinin] üzerine kuracağım. Ölüler diyarının [cehennemin] kapıları ona karşı direnemeyecek (Matta 16:18). Dolayısıyla Tanrı'nın esinlenmiş Sözü'nde sağlam bir temel olduğunu açık bir biçimde görmekteyiz; Bu olayda, bu esinlenmiş söz, Petrus'un İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna ilişkin anlayıştıydı.

AYDINLATAN SÖZ

Topluluklar veya bireylere vaaz ettiğimde, onlara sık sık sesimin içindeki Tanrı'nın sesini dinlemelerini söylerim. Çoğu kez o kadar çok not almakla meşgulüz ki, yalnızca söylenen şeyleri kaydederiz. Bu da Kutsal Yazılar'a ve onların yorumlarına ilişkin yalnızca zihinsel bir anlayış, yani kafa bilgisi ortaya çıkarır.

Yalnızca kafa bilgisi elde ettiğimizde, iki şey olabilir: (1) aşırı heyecanlanmaya ve duygusallığa karşı kolaylıkla alingan hale gelebiliriz veya (2) zihnimiz tarafından tutsak alınırız. Ama bu, İsa'nın kilisesini üzerine kurduğu sağlam temel değildir. İsa, kilisesinin sadece ezberlenmiş ayetler üzerine değil, ama esinlenmiş Söz üzerine kurulacağını dile getirdi.

Tanrı'nın meshedişi altında konuşan ruhsal bir hizmetkârı dinlediğimizde veya bir kitap okuduğumuzda, ruhumuzda patlayan sözcükler veya ifadeler aramalıyız. İşte bu söz, Tanrı'nın bize açıklayıp

göstermekte olduğu Söz'dür. Bu söz bize ışık ve ruhsal anlayış getirir. Mezmur 119:130'da söylendiği gibi, "Sözlerinin açıklanışı aydınlık saçar, saf insanlara akıl verir." O'nun Sözü zihinlerimize değil, yüreklerimize girdiği zaman, aydınlık saçar ve konuları açıklığa kavuşturur.

Çoğu kez bir ruhsal hizmetkâr bir konu hakkında anlatırken, Tanrı bana o konudan tamamen farklı bir şeyler açıklar. Diğer yandan, bazen Tanrı o hizmetkârın konuştuğu sözlerin aynısını meshedip o sözlerin içimde patlamasını sağlar. Her iki biçimde de Tanrı'nın Sözü bana esinleme yoluyla açıklanmış olur. Bu da, bizi saf (anlayışı eksik) bir insan olmaktan çıkarıp akıllı ve olgun (anlayışla dolu) bir insan olmamız yönünde bizi değiştirir. Yüreklerimizdeki bu aydınlatan Söz, İsa'nın üzerine kilisesini kuracağını söylediği temeldir. İsa, esinleme yoluyla açıklanmış Tanrı Sözü'nü bir kayayla karşılaştırdı. Bir kaya, sürekliliği ve gücü ifade eder. Biri kaya üzerine diğeri de kum üzerine kurulmuş iki evin anlatıldığı benzetmeyi hatırlıyoruz. Zulüm, felaket ve acı gibi sıkıntılıların yol açtığı fırtınalar her iki eve saldırdığında, kum üzerine kurulmuş olan ev yerle bir olurken, kaya üzerine kurulmuş olan ev sapsağlam durdu.

Tanrı'dan duymamız gereken bazı şeyler Kutsal Kitap'ta bulunamayabilir. Örneğin, kiminle evleneceğimiz, nerede çalışacağımız, hangi kiliseye katılacağımız ve daha birçok sorunun yanıtını bulamayabiliriz. Bu kararlar için de Tanrı'nın esinlenmiş Sözü'ne sahip olmalıyız. Onsuz kararlarımız sağlam olmayan bir zemine kurulmuş olur.

Tanrı'nın kendi Ruhü aracılığıyla bize açıklayıp gösterdiği şeyi hiç kimse bizden alamaz. Bu, yaptığımız her şeyin temelini oluşturmalıdır. Onsuz, görmeyerek bize yandan çarpan denemeler ve sıkıntılar tarafından kolaylıkla gücenebiliriz.

Yine İsa'nın, duyup heyecanla kabul ettiğimiz ama yüreklerimizde kök salmayan Söz'le ilgili ne dediğini hatırlayalım. Söz, zihnimizde ve duygularımızda sevinçle kabul edilmiştir.

Kayalık yerlere ekilenler ise, işittikleri sözü hemen sevinçle kabul eden, ama *kök salamadıkları* için ancak bir süre

dayanan kişilerdir. Böyleleri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen sendeleyip *düşerler*.

— MARKOS 4:16-17, VURGU EKLENMİŞTİR

Kök ve temel sözcüklerini kolaylıkla birbirlerinin yerine kullanabiliriz, çünkü her iki sözcük de bir bitki veya yapı için gerekli olan dengeleyici şeyi veya güç kaynağını belirtir. Tanrı'nın esinleme yoluyla açıklanmış Söz'ünde temellenmemiş veya dengeye oturmamış bir kişi, gücenme fırtınasıyla öteye beriye sürüklenmeye hazır adayların başında yer alır.

Kaç kişi tıpkı İsa'nın yüzleştiği öğrencilerine benzemekte? Başkalarının söylediği veya vaaz ettiği şeyleri duyup onlara dayanarak yaşarlar. Başka insanların görüş ve yargıları, Ruh'un danışmanlığı veya tanıklığı aranmaksızın gerçekmiş gibi kabul edilmekte. Bizler, sadece Tanrı tarafından bize esinleme yoluyla açıklanan şeyi yaşar ve duyururuz. İşte İsa'nın kilisesini üzerine kurduğu temel budur.

Bir zamanlar kendisi gibi kilise için çalışan genç bir erkekle mutlu bir arkadaşlığı olan bekâr bir sekreterim vardı. Her geçen gün birbirlerine daha da yakınlaşıyorlardı. Herkes bu ilişkinin evlilikle sonuçlanacağını görebiliyordu. Zaten uzun bir süredir bu konuyu kendi aralarında ciddi bir biçimde ele alıyorlardı.

Bir Pazar akşamı kilise toplantısı sırasında kilisenin baş önderi onları ayağa kaldırıp şöyle dedi, "Rab şöyle diyor, siz ikiniz evleneceksiniz." Sekreterim ertesi günü bulutların üzerindeymiş gibi ofise girdi. Çok heyecanlıydı. Benden kendilerini evlendirip evlendiremeyeceğimi sordular. Ben de bundan onur duyacağımı söyledim. Onlara evlilik öncesi danışmanlıkta bulunmak amacıyla bir randevu ayarladım.

Ama içimde esenlik yoktu. Ofisime geldiklerinde, ruhum huzursuzdu. Sekreterime bakıp bu genç adamın Tanrı'nın kendisi için seçtiği kişi olduğunu bilip bilmediğini sordum. Heyecan ve kesinlik ifade eden bir evetle yanıt verdi.

Ardından genç adama bakıp "Bu kızla evlenmenin Tanrı'nın isteği olduğuna inanıyor musun?" diye sordum.

Ağzı yarım açık bir şekilde bir süre bana baktıktan sonra, başını öne eğip “Hayır, emin değilim” dermişçesine başını salladı.

Her ikisine baktım ve ardından genç adama, “Sizin üzerinize kim peygamberlikte bulunmuş veya ne söylemiş olursa olsun, sizi evlendirmeyeceğim. Size kaç kişinin ‘Siz ikiniz birlikte çok güzel bir çift olacaksınız’ demesi beni ilgilendirmiyor. Tanrı yüreğine kendi isteğini açıklamadıysa, bu evliliğe hiçbir şekilde giremezsin.

Ardından şöyle devam ettim, “Tanrı bunun kendi mükemmel isteği olduğunu sana açıklamadığı halde evlenirsen, fırtınalar geldiğinde, ki mutlaka gelecektir, kafanda şunlara benzer sorular oluşacaktır: Acaba başka bir kızla evlenmiş olsaydım nasıl olurdu? Bu sorunları yaşayacak mıydım? Bu evliliğin Tanrı'nın isteği olup olmadığından keşke emin olsaydım. Kendimi tuzağa düşmüş hissediyorum.”

“Sonra yüreğiniz soğuyacak ve evliliğinize karşı esen sıkıntıya karşı mücadele edemeyeceksiniz. Kararsız bir kişi olacak ve tüm yollarınızda dengesiz hareket edeceksiniz.”

Onların çıkmalarına izin verirken, danışmanlık için bir araya gelmemizin bir nedeni kalmadığını söyledim. Rahatlamıştı. Ama sekreterim öfke doluydu. Ertesi hafta ofisimizde rahatsız edici soğuk bir hava vardı. Ama gerçeği konuştuğumu biliyordum. Bu, sekreterim için bir deneme zamanıydı. Eğer Tanrı ona, gerçekten bu adamın kocası olacağını söylediyse, Rab'bin bunu erkek arkadaşına da göstereceğine ve bana olduğu kadar Tanrı'ya da güvenmekten özgür olması için Rab'be güvenmek zorundaydı. Sekreterime biraz geri çekilmesini ve arkadaşına Tanrı'dan duyabilmesi için bir fırsat vermesi gerektiğini söyledim. Böyle de yaptı.

Üç hafta geçmişti ve benden bir kez daha bir randevu talep ettiler. Hemen içimde bir sevinç duygusu uyandı. Bu sefer ofisime geldiklerinde, erkek arkadaşı gözlerinde bir parıltıyla bana bakıp şöyle dedi; “Tanrı'nın bu kadını bana eş olarak verdiğini içimde hiçbir kuşkuyla yer olmaksızın biliyorum!” Yedi ay sonra evlendiler.

Tanrı'nın sizi içinde bulduğunuz ilişki veya kiliseye koyduğunu bildiğinizde, düşman sizi oradan çıkarmak için çok daha

fazla zorlanacaktır. Tanrı'nın esinlenen Sözü üzerinde temellenmiş durumdasınız ve imkânsız gibi görünse de çatışmaların üstesinden geleceksiniz.

BAŞKA SEÇENEK YOK

Evliliğimizin ilk beş yılı eşim ve benim için oldukça zordu. Birbirimizi öylesine ağır incitmiştik ki, önceki sevgi dolu ilişkimize geri dönmek bana imkânsız gibi görünüyordu.

Bizi tek bir şey bir arada tuttu: Her ikimiz de evliliğimizin Tanrı'nın onayıyla gerçekleştiğini biliyorduk. Bu nedenle, boşanmayı bir seçenek olarak değerlendirmedik. Tek seçeneğimiz, Tanrı'nın bizi iyileştirip değiştireceğine inanmaktı. Ne kadar acı verici olursa olsun, her ikimiz de kendimizi bu sürece adadık.

Evliliğimizden vazgeçmeyi düşündüğüm anlarda, Tanrı'nın evliliğimizle ilgili bana vermiş olduğu vaatleri hatırladım. Birlikteliğimiz için Tanrı'nın tasarladığı ve kararlaştırdığı şeyi bitirmeye hazır değildim.

Tanrı'nın bize verdiği vaatlerden biri, eşimle birlikte ruhsal hizmette bulunacağımızdı. Bu vaadi verdiğinde, *bunu kolaylıkla görebiliyorum* diye düşündüm. *Rab'bin eli ruhsal hizmette bulunmak için her ikimizin de üzerindeydi.*

Evliliğimizde esen fırtınaların ortasında, Tanrı'nın vaadini artık açık bir biçimde göremiyordum. Ama o vaadin ortadan kalkmasını reddettim. Evliliğimizin içine sızmış çatışma ve gururdan ötürü doğal umudumuz yok olmuştu. Buna karşın, içimde hala yaşamın doğaüstü tohumu vardı. O vaat, gereksinim duyduğum anlarda bir gemi çapası gibi işlev gördü.

Bu sıkıntılı süreç sona erdiğinde, Tanrı ilişkimizi yalnızca iyileştirmekle kalmadı, ama öncekinden çok daha güçlü bir hale getirdi. Çatışmalardan birbirimizi bağışlamış ve yaptığımız hatalardan dersler çıkarmış bir biçimde büyüyerek çıktık. Şu anda birlikte hizmet ediyoruz. Eşimi yalnızca sevgilim ve en iyi arkadaşım olarak değil, aynı za-

manda kendisine en çok güvendiğim hizmetkâr olarak değerlendiriyorum. Ona herhangi bir kişiden daha çok güveniyorum.

Bu zorlu geçen ilk beş yılı atlattıktan sonra, Tanrı'nın her ikimizin yaşamında var olan kusurları gördüğünü ve ilişkimizin bunları ışığa çıkardığını fark ettim.

Erkek ve kadın olarak bir araya gelişimizdeki bilgelik beni koruyula karışık saygıya itti.

Eşim Lisa'yla tanışmadan önce yaşamımın ilerleyen günlerinin birinde evleneceğim kadın için gayretle dua ettim. Bu seçim, İncil'e itaat etmemden sonra yaşamımın ikinci en önemli kararıydı. Tanrı'nın eşim konusundaki seçimi için dua edip beklediğimden ötürü, evliliğimizde asla herhangi bir sorun yaşamayacağımızı düşünmüştüm. Oysa ne kadar yanılmışım!

Tanrı benim için yüreğimin arzusu olan bir eş seçti. Ve onda daha fazlası vardı! Boşanmayı seçerek veya eşimi suçlayarak çatışmadan kaçmak, yalnızca toyluğumu, gücenmişlik olarak adlandırılan bir başka sahte korunma tabakasının altına gömmüş olacaktı. Tanrı'nın Sözü'nün evlilik konusunda söylediklerini bilmem beni ayırmaktan alıkoymdu.

Bu noktada, bu bölümün asıl temasından sapıp dolambaçlı yoldan gitmeliyim. Bunu okuyan bazılarınız şöyle düşünebilir, *ben evlendiğim zaman henüz İsa Mesih'e imanla kurtulmamıştım.*

Size Tanrı şöyle sesleniyor, "Evlilereyse şunu buyuruyorum, daha doğrusu Rab buyuruyor: Kadın kocasından ayrılmasın. Ayrılırsa evlenmesin, ya da kocasıyla barışsın. Erkek de karısını boşamasın... Kardeşler, herkes ne durumda çağrıldıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın" (1. Korintliler 7:10-11, 24).

Evlilik antlaşması konusundaki bu sözün yüreğinizde yer edinmesine izin verin, öyle ki, gücenmişlik tuzağı aracılığıyla sadaktanızden sarsılmayasınız. Ardından da evliliğiniz için size esinlenmiş sözünü vermesi amacıyla Rab'bi arayın.

Bazılarınız, imanlı olduğunuz halde, Tanrı'nın isteği doğrultusunda evlilikler yapmamış olabilirsiniz. Tanrı'nın evliliğinize yönelik bereketlerine kavuşabilmeniz için evlilikten önce O'nun danışmanlı-

ğını aramadığınızdan dolayı tövbe etmelisiniz ve O sizi bağışlayacaktır. İki yanlışın bir doğruyu ortaya çıkarmadığı gerçeğini yüreğinize iyice yerleştirin. Yani gücendiğiniz için bir antlaşmayı bozmak doğru karşılık değildir. Sonra da evliliğiniz konusunda Tanrı'nın Sözü'nün ne söylediğini öğrenmek için Rab'bi arayın.

SAĞLAM KAYA

Tanrı'nın esinlenmiş Sözü, üzerine yaşam ve hizmetlerimizi kuracağımız sağlam kayadır. Sayamayacağım kadar çok sayıda insan bana yalnızca çok kısa bir süreliğine birçok kilisenin veya ruhsal hizmet ekiplerinin bir parçası olduklarını söylemiştir. Onların nasıl Tanrı'nın yönlendirişiyile değil de denemelerle oradan ayrıldıklarını görmek beni büyük bir üzüntüye boğuyor. Durum ve şeylerin nasıl yanlış olduğunu veya kendilerine ve başkalarına nasıl ağır bir biçimde kötü davranıldığını övgü dolu sözlerle anlatırlar. Aldıkları kararlarda haklı olduklarını hissederek. Ama böylesi bir mantık yürütmeleri yalnızca güvenmişliklerini ve kendi karakter kusurlarını görmelerini engelleyen bir başka aldanma tabakasından başka bir şey değildir.

Şu anda parçası oldukları ruhsal hizmetlere veya kiliselere olan mevcut ilişkilerini “geçici” veya “Tanrı şimdilik beni burada istiyor” diye açıklarlar. Hatta bir adamın, “Ben bu kiliseye ödünç verildim” dediğini duydum. Bu söylemleri, durumlar zorlaştığında bir kaçış yolları olsun diye dile getirirler. Gittikleri yeni yerlerde üzerinde durabilecekleri bir temelleri yoktur; fırtınalar onları kolaylıkla bir sonraki limana atabilir.

NEREYE GİDEBİLİRİZ?

İsa'nın öğrencilerine insanların kendisinin kim olduğunu söylediğini sorduğu örneğe geri dönecek olursak, Tanrı'nın açıklanmış isteğini bilmekle gelen kararlılığı ve değişmezliği görebiliriz. Simun Petrus'a bakınız.

Simun, Baba'nın yüreğine açıklayıp gösterdiği şeyi söyledikten sonra, İsa ona, “Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'un ve

ŞEYTAN'IN YEMI

ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek” demiştir (Matta 16:18).

İsa, Simun’un adını Petrus olarak değiştirdi. Bu çok derin anlamı olan bir şey, çünkü *Simun* “duymak” anlamına, Petrus da (Grekçe *petros*) “taş” anlamına gelir. Tanrı’nın açıklanan Sözü’nü yüreğinde duymasının bir sonucu olarak bir taş olur. Bir kayanın sağlam temeli üzerine taşlarla kurulan bir ev, ona karşı gelen fırtınalara karşı durup yıkılmayacaktır.

Bu ayetteki *kaya* sözcüğü, Grekçe “büyükçe bir kaya” anlamına gelen *petra* sözcüğünden türemiştir. İsa, Simun Petrus’a şimdi evin üzerinde kurulabileceği bir varlık veya cevher haline getirildiğini söylüyordu.

Petrus daha sonra 1. Petrus 2:5’te şöyle yazar, “O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın.” Bir taş, daha büyük bir kayanın küçük bir parçasıdır. Güç, kararlılık ve kudret Tanrı’nın açıklanmış Sözü’nün kayasında bulunur ve bunu alan bir kişinin yaşamında meyve vardır. O kişi Tanrı’nın yaşayan Sözü olanın, yani İsa Mesih’in gücüyle güçlendirilmiştir.

Elçi Pavlus’un 1. Korintliler 3:11’de yazdığı gibi, “Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih’ten başka bir temel atamaz.” Tanrı’nın yaşayan Sözü’nü aradığımızda, O bize açıklanacak ve bizler böylece temellenip pekişmiş olacağız.

Yuhanna 5:16’da, İsa’nın yeryüzündeyken geçirdiği son günlerinde yaşamın, O’nun hizmet ekibi için daha da zorlaştığını görürüz. Dini liderler ve Yahudiler İsa’ya eziyet ediyor ve O’nu öldürmenin planlarını yapıyorlardı. Durumlar iyiye gitmeye başlayıp insanlar zorla O’nu alıp kral yapmak istediklerinde, O bunu reddetti ve oradan uzaklaştı (Yuhanna 6:15’ya bakınız).

Öğrencileri “Bunu neden yaptı?” diye merak ettiler. “Bu, hem O’nun hem de bizim için bulunmaz bir fırsat” diyorlardı. Tedirgin olmaya başladılar. Fırtına sert esiyordu.

“Bu adamı izlemek amacıyla ailelerimizi ve işlerimizi bıraktık. Birçok şeyi riske attık. Gelmekte olanın O olduğuna inanıyoruz. Bu-

nunla birlikte, Vaftizci Yahya O’nu duyurdu ve Simun Petrus’un Filipus Sezariyesi bölgesinde onu söylediğini duyduk. Bunlar iki tanıktır. Ama neden var olan liderleri öfkelen dirip duruyor? Neden mezarını kendisi kazıyor? Neden bize, yani kendi öğrencilerine karşı ‘Ey sizi imansız ve sapkın kuşak, ne zamana dek sizinle birlikte olacağım?’ gibi söylemler kullanıyor?”

İsa’yı izlemek üzere her şeylerini bırakan bu adamların içinde güvenmişlik kümelenmeye başlıyordu.

Ardından en sonunda olan oldu. İsa, onların kulaklarına açıkça sapkın bir öğretiş gibi gelen bir şeyler paylaştı: “Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu’nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz” (Yuhanna 6:53).

“Şimdi neyi vaaz ediyor?” diye merak ettiler. “Bu bana çok garip geliyor!” Yalnızca bu da değil, tüm bunları Kefernahum’da iken sinagogda liderlerin önünde söyledi. Öğrencileri için bu, devenin belini kıran samandı!

Öğrencilerinin birçoğu bunu işitince, “Bu söz çok çetin, kim kabul edebilir?” dediler.

— YUHANNA 6:60

İsa’nın verdiği yanıtı dikkat edin:

Öğrencilerinin buna karşı söylendiğini anlayan İsa, “Bu sizi şaşrtıyor [*gücendiriyor*] mu?” dedi.

— YUHANNA 6:61

Bunlar O’nun öğrencileri! İsa, gerçekte ilgili sözlerini geri almıyor, tersine bu adamlarla yüzleşiyor. Bazılarının çürük bir temelde yaşamakta olduğunu biliyor. Bu temeli onlara açıkça gösterip kendi yüreklerini görmeleri amacıyla onlara bir fırsat tanıyor. Ama bunlar Simun Petrus veya gerçeğe acıkan diğer öğrenciler gibi değildiler. Tepkilerine bakınız:

ŞEYTAN'IN YEMİ

Bunun üzerine öğrencilerinin birçoğu geri döndüler, artık O'nunla dolaşmaz oldular.

— YUHANNA 6:66

Birkaç değil, “birçok” öğrenci olduğuna dikkat edin. Hiç kuşkusuz bunlardan bazıları daha önce Filipus Sezariyesi bölgesinde çabucak “Kimi Vaftizci Yahya, kimi İlyas, kimi de Yeremya ya da peygamberlerden biridir diyor” (Matta 16:14) diyen öğrencilerdi. Tanrı'nın esinlenmiş Sözü üzerinde temellenmemişlerdi.

Bu güceniklik bugün birçoklarının yaptığı aşamaya kadar ilerledi. Yani O'nu terk ettiler. Aldatıldıklarını veya kendilerine haksızlık yapıldığını düşündüler, oysa ne aldatılmış ne de kendilerine herhangi bir haksızlık yapılmıştı. Gerçeği görmüyorlardı, çünkü gözleri kendi bencil tutkularına odaklanmıştı.

Şimdi İsa'nın onikilerle yüzleşmesi üzerine Simun Petrus'un yüreğinde neler olduğuna bakınız:

İsa o zaman Onikiler'e, “Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz?” diye sordu. Simun Petrus şu yanıtı verdi: “Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir. İman ediyor ve biliyoruz ki, *sen Tanrı'nın Kutsalı'sın.*”

— YUHANNA 6:67-69, VURGU EKLENMİŞTİR

İsa, bu adamlara, “Lütfen ayrılmayın. Zaten daha şimdi bir sürü öğrencimi kaybettim. Şimdi sizinle nasıl anlaşacağım!” demedi. Hayır, onlarla yüzleşti. “Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz?” diye sordu.

Diğerleri gibi gücenmek için aynı fırsata karşı koymaya çalışan Simun Petrus'un nasıl yanıt verdiğine dikkat edin. “Rab, biz kime gidelim?”

Duydukları onun da kafasını karıştırmış olmalı, ama içinde diğerlerinin sahip olmadığı bir gerçeğe sahipti. Petrus, Filipus Sezariyesi bölgesinde İsa'nın gerçekten kim olduğuna ilişkin bir esinleme almıştı: “Yaşayan Tanrı'nın Oğlu'sun” (Matta 16:16).

Şimdi, bu denenmenin en yoğun olduğu noktada, yüreğinde kök salmış olan şeyi söyledi: “*Senin Mesih, yaşayan Tanrı’nın Oğlu olduğuna inanıyor ve O olduğunu biliyoruz.*” Bu sözler, Petrus’un Filipus Sezariyesi bölgesinde ağzından kaçırdığı sözlerin aynısıdır. O, Tanrı’nın yaşayan Sözü üzerine kurulmuş bir taştı. Gücenip ayrılmayacaktı.

BASKI ALTINDA ORTAYA ÇIKAN TEPKİ

Ben çoğu kez deneme ve denenmelerin bir kişinin *bulunduğu yeri belirlediğini* anlatırım. Başka bir deyişle, denenmeler ruhsal olarak nerede olduğunuzu belirlerler. Yüreğinizin gerçek durumunu ortaya çıkarırlar. Baskı altında gösterdiğiniz tepki, *gerçekten sizin* nasıl tepki gösterdiğinizi ortaya çıkarır.

Kum üzerine inşa edilmiş, beş katlı, güzel, en kaliteli malzemelerin kullanıldığı ve en iyi el işçiliğiyle süslenmiş bir ev sahibi olabilirsiniz. Eviniz, güneş parladığı sürece, güç ve ihtişam abidesine benzemeye devam edecektir.

Bu evin hemen yanında tek katlı sade bir eve sahip olabilirsiniz. Bu ev, yanındaki büyük ve gösterişli bina ile karşılaştırılınca neredeyse hiç fark edilmeyen ve büyük olasılıkla hiçbir çekici yanı olmayan bir yapı. Ama gözle göremeyeceğiniz bir şey, bir kaya üzerine kurulmuş.

Fırtına kopmadığı sürece, beş katlı ev çok daha güzel görünür. Ama sert bir fırtınayla karşılaşınca, beş katlı ev çöküp yerle bir olur. Birkaç hafif esen rüzgâra karşı koyabilir, ama şiddetli fırtınaya dayanamaz. Oysa sade, tek katlı yapı varlığını sürdürmeye devam eder. Ev ne kadar büyük olursa, yıkılışı da o kadar sert ve kayda değer olur.

Kilisedeki bazı insanlar Filipus Sezariyesi bölgesinde konuşmakta çabuk davranan öğrencilere benzemekte, ama çok geçmeden ne oldukları ortaya çıkmakta. Güç, kararlılık ve güzellikle resmedilen

ŒEY TAN'IN YEMİ

beş katlı Hristiyanlara benzeyebilirler. Birkaç küçük veya orta dereceli fırtınayı savuşturabilirler. Ama güçlü bir fırtına estiğinde, başka bir yere savrulurlar.

Yaşamınızı, başkalarının söylediği şeyler üzerine değil, ama Tanrı'nın esinlenmiş Sözü üzerine kurduğunuzdan emin olun. Rab'bi aramaya ve yüreğinzin sesini dinlemeye devam edin. Sırf başka herkes yapıyor veya söylüyor diye bir şeyler yapmaya veya söylemeye kalkmayın. O'nu arayın ve yüreğinize açıklanan şeylere dayanın!

DÜŞMAN SARSTIĞINDA, AMACI YOK ETMEKTİR. AMA TANRI BAŞKA BİR AMAÇLA SARSAR

Tanrı'ya *Şeytan'ın Yemi* adlı kitabın verdiği mesaj için teşekkür etmek istiyorum. Yaşamımda ruhsal bir atılım yaşayabilmek amacıyla oruç tutup dua etmekteydim. Rab beni bu mesaja yönlendirdi ve yaşamımı köklü bir biçimde değiştirdi. Bu kitap, liderlik konumunda bulunan herkesçe mutlaka okunması gereken kitaplardan biridir.

— C. P., YENİ ZELANDA

SARSILABİLEN HERŞEY SARSILACAKTIR

O zaman O'nun sesi yeri sarsmıştı. Ama şimdi, "Bir kez daha yalnız yeri değil, göğü de sarsacağım" diye söz vermiştir. "Bir kez daha" sözü, sarsılanların, yani yaratılmış olan şeylerin ortadan kaldırılacağını, böylelikle sarsılmayanların kalacağını anlatıyor.

— İBRANİLER 12:26-27

Önceki bölümde Tanrı'nın esinlenen Sözü'nün, İsa'nın üzerine kilisesini kurduğu temel olduğunu gördük. Diğer öğrencilerin gücenip İsa'dan ayrılmalarına karşın, Simun Petrus'un O'nunla kaldığını gördük. İsa ona ayrılması için bir fırsat tanıdığı halde, Simun Petrus yüreğinde temellenmiş olan şeyi dile getirdi.

Œimdi gelin Simun Petrus'un baŒından geçen bir baŒka denemeye bakalım – İsa'nın ele verildiği gece. İsa oniki öğrencisiyle birlikte oturmuŒ, Œükredip Rab'bin Sofrasını yaparken, Œu ŒaŒırtıcı ifadeyi kullandı: "Ama bana ihanet edecek kiŒinin eli Œu anda benimkiyle birlikte sofradadır. İnsanoğlu, belirlenmiŒ olan yoldan gidiyor. Ama O'na ihanet eden adamın vay haline!" (Luka 22:21-22). Ne büyük bir duyuru! Bugün olsaydı, İsa'nın bu sözlerle "onların ortasına bir el bombası bıraktığını" söyleyecektik.

İsa, ele verileceğini baŒından beri bilmesine karŒın, öğrencileri bunu ilk kez duyuyorlardı. BaŒından beri kendisiyle birlikte olan öğrencilerinden birinin, yakın bir arkadaŒının kendisini ele vereceğini söylediğinde, odada yaŒanan korkunç duyguyu hayal edebiliyor musunuz?

Buna karŒılık olarak, "Elçiler, aralarında bunu kimin yapabileceğini tartıŒmaya baŒladılar" (23. ayet). Aralarından birinin böylesi korkunç bir Œey yapabileceği dŒüncesi onları derinden sarstı. Ama bu soruŒturma için yüreklerinde taŒıdıkları niyet temiz değildi. Bunu konuŒmaları bitiriŒ tarzından anlıyoruz. SoruŒturmanın ardında yatan neden, bencilce ve gurur doluydu. Hemen bir sonraki ayete bakınız:

Ayrıca aralarında hangisinin en üstün sayılacağı konusunda bir ekiŒme oldu.

– LUKA 22:24

Œunu hayalinizde canlandırın: İsa, onlara ölüm cezasına çarptırılıp alay edilmek, kırbalanmak ve öldürölmek amacıyla Romalıların eline verilmek için baŒkâhinlere teslim edileceğini söyledi. Bunu yapacak kiŒi de O'nunla birlikte masada oturmaktaydı.

Öğrenciler bu kiŒinin kim olabileceğini kendi aralarında tartıŒtılar. TartıŒma daha sonra aralarında hangisinin en üstün olacağı konusuyla son buldu. Bu onursuzca bir Œeydi – neredeyse bir miras üzerinde ekiŒen çocuklara benziyorlardı. İsa'yı dŒünen yoktu, herkes güç ve makam peŒindeydi. Hayal edilemeyecek derecede ne kadar korkunç bir bencilik!

İsa'nın yerinde olsaydım, onlara ne dediğimi duyup duymadıklarını veya bu duruma hiç aldırıp aldırmadıklarını sorabilirdim. Bu olayda, bir Efendi'nin nasıl sevgi ve sabırla yürümesi gerektiğine ilişkin iyi bir örnek görmekteyiz. Birçoğumuz İsa'nın yerinde olsaydı, "Hepiniz dışarı çıkın! Ben şu anda gereksinim içinde olduğum en önemli saatimi yaşarken, sizler kendinizi düşünüyorsunuz?" derdi. Gücenmek için ne büyük bir fırsat!

Öğrenciler arasında yaşanan tartışmanın kimin tarafından başlatıldığını hemen hemen tahmin edebiliriz: Gruptaki en baskın kişiliğe sahip ve genellikle söze ilk başlayan kişi olan Simun Petrus'tu.

Petrus, büyük olasılıkla suyun üzerinde yürüyen tek kişinin kendisi olduğunu diğerlerine çabucak hatırlatmıştır. Veya belki İsa'nın gerçekten kim olduğuna ilişkin esinlemeyi nasıl aldığı konusunda hafızalarını tazelemiştir. Ardından da İsa'nın görünümünün değiştiği dağda İsa, Musa ve İlyas'ı gördüğü deneyimi onlarla bir kez daha paylaşmış olsa gerek.

Petrus, onikiler arasında en üstün olduğu konusunda kendisine oldukça güveniyordu. Ama bu güven sevgide kök salmış değildi. Daha çok gurura demir atmıştı.

İsa, onlara bakıp göklerin egemenliğinin çocukları gibi değil, sıradan insanlar gibi hareket ettiklerini söyledi. "İsa onlara, 'Ulusların kralları, kendi uluslarına egemen kesilirler. İleri gelenleri de kendilerine iyiliksever unvanını yakıştırırlar' dedi. 'Ama siz böyle olmayacaksınız. Aranızda en büyük olan, en küçük gibi olsun; yöneten, hizmet eden gibi olsun. Hangisi daha büyük, sofrada oturan mı, hizmet eden mi? Sofrada oturan değil mi? Oysa ben aranızda hizmet eden biri gibi oldum'" (Luka 22:25-27).

KALBURDAN GEÇİRMENİN AMACI

Simun Petrus, İsa'nın kim olduğuna ilişkin büyük bir esinleme almış olmasına karşın, henüz Mesih'in alçakgönüllülüğü ve karakterinde yürümüyordu. Yaşamını ve hizmetini geçmişte yaşadığı zaferlerin ve

ŞEYTAN'IN YEMI

gururun üzerine kuruyordu. Pavlus, 1. Korintliler 3:10'da Mesih'in temeli üzerine kurmaya özen göstermemiz gerektiğini öğütüyor.

Simun Petrus, Tanrı'nın egemenliği için gerekli olan malzemelerle değil, güçlü bir irade ve kişisel güven gibi malzemelerle kuruyordu. Farkında olmadığı halde, hâlâ karakterinin değişmesini bekliyordu. Referansı "yaşam gururundandı" (1. Yuhanna 2:16).

Gurur, Mesih'teki hedefini yerine getirmesi için onu donatmak üzere asla yeterince güçlü olmayacaktı. Yokedilmeseydi, bu gurur en sonunda onu yok edecekti. Hezekiel 28:11-19'de gururun Tanrı'nın meshedilmiş kerubisi olan Lusifer'de de bulunan ve düşüşüne yol açan aynı karakter kusuru olduğunu görüyoruz.

Şimdi İsa'nın Simun Petrus'a ne dediğine bakınız:

Rab, "Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır."

— LUKA 22:31

Gurur, düşmanın içeri girip Simun Petrus'u kalburdan geçirmesine kapı açtı. Kalburdan geçirmek sözcüğü, Grekçe *siniazō* sözcüğünden çevrilmiş olup şu anlamlara gelir; "Kalburdan geçirmek, elekte sallamak; mecazi olarak, bir kişinin imanını yok olmanın sınırına getirmeye çalışan içsel bir çalkantı."

Eğer bugün kilisedeki birçok kişide bulunan zihniyet İsa'da olsaydı, şöyle diyecekti, "Arkadaşlar gelin dua edelim ve İblis'in bu saldırısını geri püskürtelim. Şeytan'ın sevgili kardeşimiz Simun'a bunu yapmasına izin vermeyeceğiz!" Ama bakın İsa ne söylüyor:

Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim.
Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendirir.

— LUKA 22:32

İsa, Simun Petrus'u yere serecek derecedeki yoğun sarsıntıdan kaçması amacıyla onun için dua etmedi. İmanının süreç içinde başarısızlığa uğramaması için dua etti. İsa, bu denenmeden Simun Petrus'un hedefine ulaşmasını ve kardeşlerini güçlendirmesini sağlayacak yeni bir karakterin oluşacağını biliyordu.

Şeytan, Simun Petrus'u imanını kaybetmesine yol açacak derecede sert bir biçimde sarsmak için izin talep etmişti. Düşmanın amacı, böylesine çok esinleme almış, büyük bir potansiyele sahip bu adamı yok etmektir. Ama Tanrı'nın onu sarsmaktaki amacı çok daha farklıydı ve Tanrı, fazlasıyla İblis'in önündedir. Düşmanın bunu yapmasına izin verdi, öyle ki, Simun Petrus'ta sarsılması *gereken* her şey sarsılsın.

Tanrı, eşim Lisa'ya bir şeyi sarsmasının beş amacı olduğunu gösterdi:

1. Onu üzerine kurulduğu temele daha çok yakınlaştırmak
2. Ölü şeyi ortadan kaldırmak
3. Biçilmeye hazır olanı biçip toplamak
4. Uyandırmak
5. Bir daha ayrılmamak üzere birleştirmek veya birlikte karıştırmak

Bencilik veya gururda kök salmış herhangi bir düşünce süreci veya yürekteki tutum budanacaktır. Bu olağanüstü sarsılmanın bir sonucu olarak, Simun Petrus'taki kendine güvenin tümü yok olacak ve geriye kalacak olan her şey Tanrı'nın sağlam temeli olacaktır. Kendi doğru temelini daha yakın konuma getirilmek amacıyla, içinde bulunduğu doğru durumun farkına varması sağlanacak, ölü olan her şey ondan alınıp uzaklaştırılacak, olgunlaşmış meyveler toplanacaktır. Artık bağımsız olarak işlemeyecek, ama Rab'le birlikte birbirlerine bağımlı konumda olacaktır.

Petrus, cesaretle İsa'nın sözlerine karşı çıktı: "Rab, seninle birlikte yalnız hapishaneye değil, ölüme bile gitmeye hazırım." Bu söylem, Ruh'tan değil, ama yüreğindeki kendine güven duygusundan doğmuştu. Bu sarsıntının gelecekteki bir olayı önceden ima eden belirtisini görememişti.

YAHUDA'YA KARŒI SİMUN

Bazıları Petrus'un büyük bir konuşmacı ve korkak olduğunu düşünür. Ama Petrus bahçede, İsa'yı yakalamak için tapınak görevlileri geldiği zaman, yanında taşıdığı kılıcı çekti, başkâhinin kölesine vurup sağ kulağını kopardı (Yuhanna 18:10). Ama düşman askerleri sayıca üstün olduklarında pek az korkak saldırıya geçer. Dolayısıyla o güçlüydü, ama gücü, Tanrı'nın alçakgönüllülüğüne değil, kendi kişiliğine dayanıyordu. Çünkü henüz kalburdan geçme süreci başlamamıştı.

Tıpkı İsa'nın önceden öngördüğü gibi oldu. İsa için ölmeye hazır, askerle dolu bahçede kılıcını çekip kullanmaktan çekinmeyen aynı cesur Simun Petrus, küçük bir hizmetçi kızla karşı karşıya gelir. Hizmetçi kız tarafından gözü korkutulan Petrus, İsa'yı tanımadığını bile söyler.

Bazıları insanların sürçmesine büyük şeylerin neden olduğunu düşünür. Ancak çoğu kez bizi en çok sarsan şeyler, küçük şeylerdir. Bu bize kişinin kendine güvenmesinin ne kadar boş bir şey olduğunu göstermektedir.

Ardından Petrus İsa'yı iki kez daha inkâr etti. Hemen horoz öttü ve Petrus oradan ayrılıp acı acı ağladı. Öylesine güçlü bir biçimde kendine güven konusunda sarsıldı ki, bir daha asla ayağa kalkamayacağına inandı. Farkında olmadığı halde, bıraktığı her şey Ruh tarafından kendisine esinlenen şeylerdi.

Simun Petrus ve Yahuda, birçok yönden birbirlerine benziyorlardı. Her ikisi de İsa'nın yaşamının en önemli saatlerinde İsa'yı reddettiler. Ama bu iki adam arasında çok temel bir fark vardı.

Yahuda, asla Petrus'un tanıdığı tarzda İsa'yı tanımayı arzulamadı. Yahuda O'nda temellenmemişti. İsa'yı seviyor görünüyordu, çünkü O'nu izlemek için her şeyini bıraktı, sürekli O'nunla birlikte dolaştı ve hatta baskı ve sıkıntılıların en yoğun olduğu dönemde O'nunla birlikte kaldı. Kötü ruhları çıkardı, hastaları iyileştirdi ve sevindirici haberi duyurdu. (İsa'nın Tanrı'nın Egemenliği hakkındaki sevindirici

haberi duyurmaya, hastaları iyileştirmeye ve kötü ruhları çıkartmaya onbirleri değil, ama *onikileri* gönderdiğini anımsayın.) Ama Yahuda'nın yaptığı fedakârlıklar, İsa'ya olan sevgisinden veya O'nun kim olduğuna ilişkin esinlemeden kaynaklanmıyordu.

Yahuda'nın en başından beri kendi gündemi vardı. Hiçbir zaman kendi çıkarını arayan güdülerinden dolayı tövbe etmedi. Karakteri şu söylemlerle kendini açığa vuruyordu: "O'nu ele verirsem bana ne *verirsiniz?*" (Matta 26:14, vurgu eklenmiştir). Kazanç elde etmek amacıyla yalan söyleyip yalakalık yaptı (Matta 26:25). İsa'nın ortak para kutusundan kendi kişisel harcamaları için para aşırıldı (Yuhanna 12:4-6). Ve bu liste devam edip gider. O'nunla üç buçuk yıl geçirmesine karşın, Rab'bi tanııyordu.

Her iki adam da yaptıklarından ötürü üzgündü. Ama Yahuda'da, Petrus'ta olan temel yoktu. İsa'yı tanıma konusunda asla bir açıklık duymadı. Dolayısıyla İsa, ona esinlenmemiştir. Yahuda, İsa'ya ilişkin bir esinleme almış olsaydı, O'nu asla ele veremezdi. Yaşamında şiddetli bir fırtına çıktığında, her şey sarsılıp bir tarafa savruldu! Bakın ne oldu:

İsa'ya ihanet eden Yahuda, O'nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına *pişman oldu*. Otuz gümüşü başkâhinlere ve ileri gelenlere geri götürdü. "*Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim*" dedi. Onlar ise, "Bundan bize ne? Onu sen düşün" dediler. Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip *kendini astı*.

— MATTA 27:3-5, VURGU EKLENMİŞTİR

Pişmandı ve günah işlediğinin bilincindeydi. Ama Mesih'i tanııyordu. Ele verdiği kişinin büyüklüğünü anlamıyordu. Yalnızca, "Masum birini ele verdim" dedi. Simun Petrus gibi Mesih'i bilmiş olsaydı, O'na geri gidecek ve tövbe edip Rab'bin iyiliğini görecekti. İntihar etmesi, Tanrı'nın lütfundan bağımsız sürdürdüğü yaşamının bir başka eylemiydi. Efendi'yi üç yıl boyunca izlemesine karşın, sarsılıp esinlenen Yahuda'da hiçbir temel yoktu.

ŞEYTAN'IN YEMİ

İsa Mesih'e imanla dönen bir sürü insan "tövbe duasını" etmiş, kiliseye katılmış, kilisede etkin görev almış ve Kutsal Kitaplarını çalışmışlardır. Ama tüm bunlar, ağızlarıyla O'nu kabul ettikleri halde, İsa'nın gerçekten kim olduğuna ilişkin esinleme olmadan yapılmıştır.

Derin bir hayal kırıklığı yaşadıkları zaman, Tanrı'ya gücenirler ve O'nunla hiçbir işleri kalmaz. "Tanrı benim için asla bir şey yapmadı" diye söylendiklerini duydum. "Hristiyanlığı denedim, ama yaşamım yalnızca daha kötüye gitti." Veya "Tanrı'dan bunu yapması için dua edip yalvardım, ama hiçbir şey yapmadı!" İsa'ya asla yaşamlarını sunmadılar, bunun yerine kendi çıkarları için yaşamlarını İsa'yla aynı hizaya getirdiler. Onlara verebileceği şeyler için O'na hizmet ettiler. Kolaylıkla gücendiler. Bakın İsa böylelerini nasıl tanımlıyor:

Kayalık yerlere ekilenler ise, işittikleri sözü hemen sevinçle kabul eden, ama *kök salamadıkları* için ancak bir süre dayanan kişilerdir. Böyleleri Tanrı sözünden ötürü sıkıntı ya da zulme uğrayınca hemen *sendeleyip düşerler* [gücenirler].

— MARKOS 4:16-17, VURGU EKLENMİŞTİR

Temelleri olmadığı için hemen sendeleyip düştüklerini, yani gücendiklerini söylediğine dikkat edin. Neyde kök salmalıyız? Bu sorunun yanıtını Efesliler 3:16-18'de buluyoruz: Sevgide köklenmiş ve temellenmiş olmalıyız. Temelimiz, Tanrı'ya olan sevgimizdir.

İsa şöyle demiştir, "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur" (Yuhanna 15:13). Güvenmediğimiz biri uğruna yaşamımızı feda edemeyiz. O'na güvenecek kadar Tanrı'yı yeterince iyi tanımazsak, O'nun uğruna yaşamımızı feda edemeyiz. Tanrı'nın doğasını ve karakterini tanımalı ve anlamalıyız. Bize asla zarar verecek bir şey yapmayacağına ilişkin bir güveneye sahip olmalıyız.

Tanrı, her zaman bizim için en iyisi olacağını bildiği şeyi arzular. İncancımızı kaybetmezsek, bize hayal kırıklığı gibi görünen bir şeyin her zaman bizim iyiliğimiz için olan bir başka şeye dönüşeceğini

göreceğiz. Tanrı sevgidir; O'nda bencillik veya kötülük yoktur. Bizi yok etmeyi arzulayan, Şeytan'dır.

Genellikle yaşamlarımızdaki durumları yakını gören gözlüklerle değerlendiririz. Bu da doğru resmi çarpıtır. Tanrı, geçmekte olduğumuz şeylerin sonsuzluk yönüne bakar. Durumlara kendi sınırlı bakış açımızla bakarsak, iki şey olabilir.

İlki, Tanrı'nın arındırma sürecinin ortasında kolaylıkla gerek Tanrı'ya gerekse de O'nun herhangi bir hizmetkârına karşı güvenme konusunda kolay bir av olacağız. İkincisi de düşman tarafından kolaylıkla aldatılacağız. Şeytan, o anda bize doğru gibi görünen bir şey kullanacaktır, ama en son planı o şeyi kendi yıkımımız veya ölümümüz için kullanmaktır. Tanrı'ya güvenme noktasında sağlam bir temele oturmuşsak, Baba'nın ilgi alanından öteye beriye sürüklenmeyeceğiz. Kendi kendimizle ilgilenme ayartılmasına da yenik düşmeyeceğiz.

TANRI'NIN KARAKTERİNE GÜVENME

Düşmanın bizi Tanrı'ya güvenmekten uzaklaştırmak için başvurduğu yöntemlerden biri, Tanrı'nın karakteriyle ilgili anlayışımızı çarpıtmaktır. Bunu bahçede sorduğu şu soruyla Havva'ya yaptı, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" (Yaratılış 3:1, vurgu eklenmiştir). Karakterini çarpıtmak ve ona saldırmak amacıyla Tanrı'nın buyruğuna ters bir anlam yükledi.

Tanrı, "Ona, 'Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin' diye buyurdu, 'Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün'" dedi (Yaratılış 16-17, vurgu eklenmiştir).

Aslında yılan Havva'ya, "Tanrı, iyi olan her şeyi senden saklıyor" diyordu.

Ama Tanrı şunu vurguluyordu, "İstediyim ağacın meyvesini yiyebilirsin, ama..." Tanrı, hoşlansın ve biri hariç tüm ağaçların meyvesinden yesin diye bütün bir bahçeyi insana vermişti.

ŒEY TAN'IN YEMI

Yılan, kadının Tanrı'ya bakış açısını Œu sözlerle çarpıtıyordu; "Tanrı aslında seninle ilgilenmiyor. Senden hangi iyi Œeyi alıkoyuyor? Düşündüğün gibi seni sevmiyor olsa gerek. İyi bir Tanrı olmasa gerek!" Tanrı'nın karakterine ilişkin aldatılmış ve bir yalana inandırılmıştı. İçinde günah işleme arzusu belir-di, çünkü Tanrı'nın Sözü artık yaşam değil, yasaydı. Ve "günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır" (1. Korintliler 15:56).

Düşman hâlâ bugün bu şekilde işlemektedir. Baba Tanrı'nın karakterini O'nun çocuklarının gözünde çarpıtmaktadır. Hepimizin üzerinde babalar, öğretmenler, işverenler ve hükümet yetkilileri gibi yetki sahibi kişiler bulunmakta ve bunlar zaman zaman bize karşı bencil ve sevgisiz bir tutum içine girmişlerdir. Yetki sahibi kişiler olduklarından, onların doğalarını mutlak yetki sahibi olan Tanrı'nın karakterine benzetmek kolaydır.

Düşman, yeryüzündeki babalara olan bakış açımıza ters anlamlar yükleyerek Baba'nın karakterini ustalıkla çarpıtmıştır. Tanrı, İsa'nın yeryüzüne ikinci kez gelişinden önce, babaların çocuklarına karşı döneceğini söylüyor (Malaki 4:6). O'nun karakteri ve doğası O'nun kendi liderlerinde görünecek ve bu iyileşme için bir katalizör görevi görecektir.

Tanrı'nın size *asla* zarar vermeyeceğini, sizi yok etmeyeceğini ve yaşamınızda yaptığı veya yapmadığı her şeyin sizin mutlak iyiliğiniz için olduğunu bildiğinizde, kendinizi özgür bir biçimde O'na sunacaksınız. Yaşamınızı memnuniyetle Efendi için feda eden biri olacaksınız.

Kendinizi bütünüyle İsa'ya verdiyseniz ve O'nun bakımı altına kendinizi adadıysanız, hiç kimse sizi gücendiremez, çünkü kendinize ait değilsiniz. İncinen ve hayal kırıklığına uğrayanlar İsa'ya varlığı ve kimliği için değil, ama kendileri için yapabileceği şeyler için gelenlerdir.

Bu tutuma sahip olduğumuzda, kolaylıkla hayal kırıklığına uğrarız. Ben-merkezcilik, uzağı göremeyen kişiler olmamıza neden olur. İman gözleriyle içinde bulunduğumuz acil durumları göremeyiz. Ya-

şamlarımız gerçekten İsa'da kaybolduğu zaman, O'nun karakterini tanıy ve O'nun sevincini paylaşıyoruz. Sarsılmaz ve herhangi bir kazaya uğramayız.

Etrafımızda olup biten doğal şeyler ve durumlara dayanarak bir yargıda bulunduğumuzda, gücenmek kolay olur. Bu da, durumlara Ruh'un gözleriyle bakmamaktan kaynaklanır. Tanrı, çoğunlukla kesinlikle gerekli olduğunu hissettiğim bir biçimde veya zaman dilimi içinde beni yanıtlamaz. Ama geriye dönüp de yaşanan her olaya baktığımda, O'nun bilgeliğini anlayıp görebiliyorum.

Ara sıra çocuklarımız onları terbiye ediş yöntemlerimizi ve bu yöntemlerin altında yatan mantığı anlamazlar. Yaşça daha büyük olan çocuklara açıklamaya çalışırız, öyle ki, bilgelikten yararlınsınlar. Ama bazen yeterince olgun olmadıklarından, bunu anlamayabilir veya aynı görüşü paylaşmayabilirler. Ama yaşamlarının ilerleyen yıllarında anlayacaklardır. Ya da bunun nedeni, belki onların söz dinlerlik, sevgi ve olgunluklarını denemektir. Aynı şey göklerdeki Babamız için de geçerlidir. Böylesi durumlarda iman, "Anlamasam da Sana güveniyorum" der.

İbraniler 11:35-39'da Tanrı'dan aldıkları vaatlere hiçbir zaman kavuşmadıkları halde, asla sendelemeyen kişilerle ilgili bir kayıt görmekteyiz: "Başkalarysa saliverilmeyi reddederek dirilip daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere katlandılar. Daha başkalary alaya alınıp kamçılındı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandı, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular. İmanları sayesinde bunların hepsi Tanrı'nın beğenisini kazandıkları halde, *hiçbiri vaat edilene kavuşmadı*" (vurgu eklenmiştir).

Ne pahasına olursa olsun, tek istediklerinin Tanrı olduğuna karar vermişlerdi. Vaatlerin gerçekleştiğini görmeden öldükleri anda bile, O'na inanmaya devam ettiler. Gücenemezlerdi!

Tanrı'ya olan bu yoğun sevgi ve güveni taşıdığımızda, O'nda kökleşir ve temelleniriz. Ne kadar şiddetli olursa olsun, hiçbir fırtına

bizi yerimizden kımlıdatamaz. Bu, güçlü bir irade veya kişiliğe sahip olmakla olmaz. Bu, kendine güveni bir tarafa atmış, Tanrı'ya güvenen herkese verilen bir lütuf armağanıdır. Ama kendinizi tümüyle vermek için yaşamınızı elinde tutan Kişi'yi tanımalısınız.

LÜTUF ALÇAKGÖNÜLLÜ OLANA VERİLİR

Simun Petrus artık üstün olmakla övünemezdi. Doğal güvenini yitirmişti. Çok açık bir şekilde kendi güçlü iradesinin ne kadar tümüyle boş olduğunu gördü. Alçakgönüllü bir konuma getirilmişti. Şimdi Tanrı'nın lüftü için mükemmel bir adaydı. Tanrı, alçakgönüllülere lütfeder. Alçakgönüllülük bir önkoşuldur. Bu, Petrus'un bilinçaltına işlenmiş bir dersti, nitekim mektubunda şöyle yazar: "Hepiniz birbirinize karşı alçakgönüllülüğü kuşanın. Çünkü 'Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder'" (1. Petrus 5:5).

Petrus, vazgeçme aşamasına kadar sarsılmıştı. Bunu Rab'bin meleğinin Mezdelli Meryem'e mezarın başında verdiği haberden biliyoruz: "Şimdi öğrencilerine ve *Petrus'a* gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz'" (Markos 16:7, vurgu eklenmiştir). Melek onun adını özellikle vurgulamak zorundaydı. Petrus, bir kazaya uğrama noktasındaydı, ama Tanrı yine de onda bir temel oluşturmuştu. Bu temel, sarsılmakla hareket etmeyecek, ama güçlenecek durumdaydı.

İsa, Petrus'u bağışlamakla kalmadı, onu yeniledi. Şimdi sarsıldığı için artık kilisede ana kişiliklerden biri olmaya hazırdı. O'nu çarmıha germekten sorumlu olan aynı kişilerin önünde İsa'nın ölümden dirildiğini cesaretle duyurdu. Hizmetçi bir kızla değil, meclisle yüzleşti. Yetki ve cesaretle onların karşısına çıktı.

Tarihi kaynaklara göre, Petrus, uzun yıllar boyunca sürdürdüğü sadık hizmetinden sonra baş aşağı çarmıha gerildi. İsrarla Rabbi'nin öldüğü aynı ölümlle ölmeye yaraşır olmadığını dile getirmiş ve bunun üzerine başı aşağıya gelecek biçimde çarmıha gerilmiştir. Artık korkmuyordu. Kaya'nın sağlam temeli üzerine kurulmuş bir taştı.

Bu yaşamda karşı karşıya kalacağınız denemeler, yüreğinizde ne olduğunu ortaya çıkaracaktır – Tanrı’ya veya başkalarına karşı gücenip gücenmediğinizi gösterecektir. Denemeler sizi ya Tanrı’ya ve arkadaşlarınıza karşı kin beslemenize yol açacak ya da sizi güçlendirecektir. Denenmeyi geçerseniz, köklerinizi ve geleceğinizi dengelemek için daha derine kök salacaktır. Denenmeyi geçmezseniz, gücenersiniz ki, bu da sizi kinle kirlenmeye sürükleyebilir.

RAB, SANA HİZMET ETTİM, ÖYLEYSE NEDEN...?

Kilise önderliği yaptığım sırada kilisenin gençlik grubunda, arkadaşları ve önderleri tarafından saygı duyulan on dört yaşında akli başında bir genç vardı. İyi bir öğrenci ve ödüller kazanan bir sporcuymuştu. Tanrı yolunda gayretli olan bu genç adam, sadakatle hizmet edip her projede gönüllü olarak yer alıyordu. Bizimle birlikte müjdeleme amaçlı bir geziye çıktı ve tanıştığı herkese tanıklığını paylaştı.

Yaşamının bir döneminde günün dört saatini duada geçirirdi. Rab’den birçok şey duydu ve onları başkalarıyla paylaştı. Paylaştıkları her zaman insanlara bereket oluyordu. Rab’den bir çağrı aldığını kabul etti ve yirmi yaşından önce bir kilise önderi olmayı arzuladı. Sarsılmaz bir kayaya benziyordu.

Bu genç adamı sevdim, Tanrı’nın yaşamı için olan çağrısını fark edip gelişimi için ona zaman ayırdım. Tek bir kaygım vardı: Kendine çok fazla güveniyor gibiydi. Ona bir şeyler söylemek istedim, ama bunu söylemek için kendimi bir türlü serbest hissetmedim. Ama günün birinde bir fırsat çıkacağını biliyordum. Bazı şiddetli fırtınaları atlattı ve buna rağmen güçlü kalmasını bildi. Ağır denemelere dayandığını gördüğümde, bazen onun hakkındaki sezgilerimi sorguladım.

Ardından birkaç yıl geçti. O başka bir yere taşındı, ben de tam zamanlı olarak seyahat etmeye başladım. Ama onunla olan iletişimimi sürdürdüm. Bir kırılma sürecinden geçeceğini biliyordum. Bunun öyle ya da böyle meydana geleceğini biliyordum, ama ne

olacağına iliŒkin hiçbir fikrim yoktu. Ancak Tanrı'nın yaŒamı için öngördüğü hedefe ulaşması için bunun onun için gerekli olduğunu fark ediyordum. Simun Petrus'un kalburdan geçtiği sürecin bir benzeri olacaktı.

Bu delikanlı on sekiz yaŒındayken, babası tedavi edilemez bir tür kansere yakalandı. Delikanlı ve annesi oruç tutup dua ettiler ve babasının iyileŒeceđine inandılar. BaŒkaları da onlara eŒlik etti. Babası yalnızca birkaç ay önce yüreğinin kapısını Rab'be açıp yaŒamını O'na adamıŒtı.

Babanın durumu daha da kötüye gider. Alabama Eyaleti'ne bir Œehirde hizmet ettiğim sırada, eŒim beni arayıp bu genç adama telefon etmem için ısrar etti. Telefonla ona ulaŒtıđımda, teŒvik edilmeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum.

Son toplantımın ardından bütün gece araba sürerek sabaha karŒı dört sularında o gencin evine vardım. Babasının durumu o kadar kötüleŒmiŒti ki, doktorlar yalnızca sayılı günleri kaldığını söylemiŒti. Hiç kimseyle artık iletiŒim bile kuramıyordu.

Genç adam babasının iyileŒip ayağa kalkacağına inanıyordu. Ertesi sabah babasının durumunun biraz daha kötüleŒtiđine iliŒkin bir telefon aldık.

Lisa ve ben hemen dua etmeye baŒladık. Dua ederken, Tanrı eŒime, İsa'nın bu adamın yatağının baŒucunda durduğunu ve onu eve götürmeye hazır olduğunu gösteren bir görüm verdi. Yarım saat kadar sonra genç adam bize babasının vefat ettiği haberini ilettiler. Eski güçlü kiŒiliđini koruyor göründü. Ama bu yalnızca bir baŒlangıçtı.

O akŒam bazı yakın arkadaŒlarını telefonla arayıp babasının öldüğünü söyledi. ArkadaŒları telefona yanıt verdiklerinde, ağlamaktaydılar. Onların nasıl çoktan babasının ölümünden haberleri olduklarını merak etti. Ama haberleri olmamıŒtı. ArkadaŒlarının gözyaŒları aynı gün bir araba kazasında yaŒamını yitiren onun en iyi arkadaŒlarından biri içindi. Bir gün içinde hem babasını hem de çok iyi bir arkadaŒını yitirmiŒti.

Sarsıntı başlamıştı. Sersemlemiş, hayal kırıklığına uğramış ve duygusuzlaşmıştı. Sanki Tanrı'nın varlığı ondan uzaklaşmıştı.

Bir ay sonra, arabayla evine giderken, henüz meydana gelmiş bir kazaya tanık olur. Acil yardım eğitimi görmüş olduğundan durur. Her iki arabada bulunanlar onun en yakın arkadaşlarıymış. Yardım etmeye çalışırken iki kişi kollarında can verir. Genç adam dayanabileceği en son sınıra gelmişti. Ormanda üç saat boyunca Tanrı'ya dua edip feryat etti. "Neredesin? Benim Tesellıcim olacağını söylemiştin ama hiçbir teselli görmüyorum!" Sanki Tanrı ona sırtını çevirmişti. Ama aslında bu, yaşamında ilk kez kendi gücünün çaresiz kaldığı bir zamandı. Tanrı'ya kızdı. Buna neden izin vermişti? Kilise önderine, kendi ailesine veya bana kızgın değildi. Onun esas gücendiği Tanrı'ydı. Hayal kırıklığı onu yiyip bitirmişti. Tanrı, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakmıştı.

"Rab, sana hizmet etmekteyim ve seni izlemek pahasına her şeyden vazgeçtim," diye dua etti. "Oysa şimdi sen beni yüzüstü bıraktın!" O'na hizmet etmek amacıyla vazgeçtiği her şey için Tanrı'nın kendisine bir şeyler borçlu olduğuna inanıyordu.

Birçok insan daha az veya daha fazla yoğunlukta incinme ve hayal kırıklığı yaşamıştır. Birçoğu Rab'be güvenmiştir. O'nun uğruna yaptıkları her şeyi göz önünde bulundurması gerektiğine inanırlar.

Yanlış nedenlerle O'na hizmet ediyorlar. Rab'be bizim yararımız uğruna yapabilecekleri için değil, ama Rab olduğu ve bizim için çoktan yapmış olduğu şeyler için hizmet etmeliyiz. O'na güvenenler, zaten özgür olmamız uğruna ne kadar büyük bir bedel ödemiş olduğunun tam olarak farkında olmayanlardır. Ne tür bir ölümden kurtarıldıklarını unutmuşlardır. Sonsuzluğu görmek yerine, durumlara doğal gözleriyle bakarlar.

Bu genç adam kiliseye gitmeyi bırakıp sık sık bar ve partilere giden yanlış kişilerle birlikte olmaya başladı. Yaşadığı hayal kırıklığından ötürü, Rab'bin şeyleriyle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Tanrı'yla herhangi bir ilişkiye girmekten uzak durdu.

ŞEYTAN'IN YEMI

Böylesi bir yaşam tarzını iki haftadan daha fazla sürdüremedi, çünkü yüreği derin bir şekilde ikna olunmuştu. Ama yine de altı ay boyunca Rab'be yaklaşmayı reddetti. O zaman bile gökler sanki taş kesilmişti. Tanrı'nın varlığı kaybolmuş gibi görünüyordu.

Bir yıldan fazla bir süre geçmişti. Yaşanan birkaç olay sayesinde aslında Tanrı'nın hâlâ yaşamında işlemekte olduğunu anladı. Tanrı'ya yaklaştı, ama şimdi durum çok farklıydı. Daha alçakgönüllü bir biçimde yaklaşmıştı. Bu denenme süresi bittiğinde, Rab, onu nasıl asla terk etmediğini ona gösterdi. Ruhsal yürüyüşü yenilediği zaman, kendi gücüne değil, ama Tanrı'nın lütfuna güvenmesi gerektiğini öğrenmişti.

O'nunla iletişim içinde bulunmaya devam ettim. Bir buçuk yıl kadar sonra bana kendinde asla var olduğunu bilmediği şeyleri gördüğünü anlattı:

“Ben karakteri olmayan biriydim ve bütün ilişkilerimde sığdım. Babam tarafından dış görünüşüyle güçlü görünen, kendi kendini yetiştirmiş biriydim. Tanrı'nın benden büyümemi istediği şekilde asla büyüyemezdim. Rab'be beni bu durumda bırakmadığı için şükran doluyum. Ama yüreğimi en çok üzen şey, barlarda zaman geçirip içki içmem değildi. Beni asıl üzen şey, sırtımı Kutsal Ruh'a dönmüş olmamdı. O'nu çok seviyorum. O'nunla olan paydaşlığım hiç şu andakinden daha tatlı olmamıştı.”

Yaşamında birçok sarsıntı meydana geldi. Kendine güven duygusu yok edilmişti. Ama bu genç adam, Simun Petrus'un sahip olduğu temele sahipti ve o temel ondan alınamazdı. Yaşamını ve hizmetini gurur aracılığıyla kurmak yerine, şimdi Tanrı'nın lütfuyla kuruyor.

Güçenmeler yaşamlarımızdaki zayıf ve kırılğan noktaları açığa çıkaracaktır. Çoğunlukla güçlü olduğumuzu düşündüğümüz nokta, gizli zayıflığımızın olduğu noktadır. Güçlü bir fırtına örtüyü kaldı-

rıncaya dek, gizli kalmaya devam edecektir. Elçi Pavlus şöyle yazmıştır, “Çünkü gerçek sünnetliler Tanrı’nın Ruhu aracılığıyla tapınan, Mesih İsa’yla övünen, *insansal özelliklere güvenmeyen* bizleriz” (Filipililer 3:3, vurgu eklenmiştir).

Kendi gücümüzle sonsuz değeri olan hiçbir şey yapamayız. Bunu söylemek kolaydır, ama bu gerçeğin içimizde derin bir şekilde kök salması başka bir şeydir.

İSA, İNSANLAR GÜCENMESİN DİYE GERÇEĞİ SÖYLEME KONUSUNDA ÖDÜN VERMEDİ

Şeytan'ın Yemi adlı kitabınız gerçekten gözlerimi açtı. Kocam ve ben ruhsal hizmette bulunmaktayız ve Rab'le ilişkimin iyi olduğuna ilişkin bir izlenim altındaydım. *Şeytan'ın Yemi* on beş yıldır teyzeme karşı beslediğim kıskançlığın bana pahalıya mal olacağını gösterdi. Bizlere, Hristiyanlar olarak her zaman bağışlamamız gerektiği öğretildi, ama mesajınız geçmişten gelen o belirli incinmeyle beni karşı karşıya getirinceye kadar onu asla yüreğime alıp uygulamadım.

— R. M. TENNESSEE

TÖKEZLEME KAYASI

Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: "İşte, Siyon'a bir taş, seçkin, değerli bir köşe taşı koyuyorum. O'na iman eden hiç utandırılmayacak." İman eden sizler için bu taş değerlidir. Ama imansızlar için, "Yapıcıların reddettiği taş köşenin baş taşı, sürçme taşı ve tökezleme kayası oldu." İmansızlar Tanrı'nın sözünü dinlemedikleri için sürçerler. Zaten sürçmek üzere belirlenmişlerdir.

— 1. PETRUS 2:6-8

Bugün *inanmak* sözcüğünün anlamı zayıflatılmış, içi boşaltılmıştır. Birçok kişinin gözünde, yalnızca belirli bir gerçeği onaylamak halini almıştır. Birçok kişiye göre imanın söz dinlemeyle bir ilgisi yoktur. Ama yukarıdaki Kutsal Yazı metninde, iman ile söz dinlememek birbirinin tersi iki sözcük olarak değerlendirilmektedir.

Kutsal Yazılar şöyle teşvik eder:

“O’na [İsa Mesih’e] iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). *İman* sözcüğünü ele alış şeklimizin bir sonucu olarak, birçok kişi onlardan yapılması istenen tek şeyin, İsa’nın var olduğuna ve Golgota’da öldüğüne inanmak olduğunu ve o zaman Tanrı’yla iyi bir ilişki içinde olabileceklerini sanmakta. Eğer gerçekten istenen tek koşul bu olmuş olsaydı, kötü ruhlar Tanrı ile iyi bir ilişki içinde olurlardı. Kutsal Yazılar şöyle der, “Sen Tanrı’nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. *Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!*” (Yakup 2:19, vurgu eklenmiştir). Buna karşın, onlar için kurtuluş yoktur.

Kutsal Yazılar’da *inanmak* sözcüğünün bir gerçeğin varlığını kabul etmek veya bir gerçeği yalnızca zihinsel olarak onaylamaktan çok daha öte bir anlamı vardır. Yukarıdaki Kutsal Yazı’nın içeriğine bağlı kalarak, iman etmenin temel ögesinin söz dinlemek olduğunu söyleyebiliriz. Şu şekilde de okuyabiliriz: “Bu nedenle, *söz dinleyen* sizlere, O değerli bir köşe taşıdır; ama *söz dinlemeyen* sizlere ‘*yapıcıların reddettiği taş köşenin baş taşı*’ ve ‘*sürçme taşı ve tökezleme kayası*’ oldu.”

Kendisine boyun eğdiğiniz kişinin karakterini ve sevgisini bildiğinizde, onun sözünü dinlemek zor değildir. Rab’le ilişkimizdeki asıl neden sevgidir. Ama bu sevgi, ilke ve öğretilere yönelik değil, ama İsa Mesih’in kendisine yönelik bir sevgidir. Bu sevgi sağlam bir temele oturmamışsa, gücenme ve tökezlemlere karşı aşırı duyarlı hale geliriz. Rab’bin bina yapıcıları olmak üzere çağırdığı İsraililer, Tanrı’nın köşe taşı olan İsa’yı reddettiler. Eski Antlaşma’daki öğretilerini çok sevdiler. Eski Antlaşma’dan yaptıkları yorumlarla tatmindiler, çünkü kendi yararları doğrultusunda sahiplenebiliyor ve başkalarını kontrol edebilmek için kullanabiliyorlardı. Diğer yandan İsa, çok değer verip sıkı sıkıya sarıldıkları yasacılığa meydan okudu. Onlarla tartıştı, “Kutsal Yazılar’ı araştırıyorsunuz. Çünkü bunlar aracılığıyla sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır!” (Yuhanna 5:39).

Tanrı'nın başlangıçtan beri kendileriyle ilişki içinde olmak için oğullar ve kızlar tasarladığı düşüncesini kavrayamıyorlardı. Yönetmek ve egemenlik sürmek istiyorlardı. Onların gözlerinde yasa, ilişkinin üzerinde yer alıyordu. Kendilerine karşılıksız olarak verilen şeyi reddettiler. Hak edip kazanmayı daha çok arzuluyorlardı. Bu nedenle, Tanrı'nın karşılıksız armağanı, İsa Mesih, yaşamlarının umudu ve kurtuluşu, onlara “sürçme taşı ve tökezleme kayası oldu.”

Şimon, tapınakta bebek İsa'yı havaya kaldırıp şöyle peygamberlikte bulundu, “Bu çocuk, İsrail’de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir” (Luka 2:34). Düşmesine ve yükselmesine dediğine dikkat edin. Dünyaya barış getirsin diye gönderilen kişi, gönderildiği kişilere ayrılık kılıcı (Matta 10:34) ve bina yapımcıları (o günün hizmetkârları) tarafından mağdur edilenlere de yaşam oldu.

İSA VE GÜCENMELER

İsa, genellikle kiliselerdeki Pazar okulunda omuzlarında kayıp koyunu taşıyıp tekrar ağıla getirirken resmedilir. Veya belki kollarıyla küçük çocukları sararken onları bereketleyen veya gülümseyip “Sizi seviyorum” diyen biri olarak resmedilir. Tüm bu kayıtlar gerçektir, ama bütün resmi anlatmazlar.

Bu aynı İsa, ayrıca kendilerini doğru gören Ferisileri kınamıştır: “Sizi yılanlar, engerekler soyu! Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız?” (Matta 23:33). Tapınakta para bozanların masalarını devirdi ve onları oradan kovdu (Yuhanna 2:13-22). O’nu izlemeden önce ölen babasını gömmek isteyen adama, “Bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsün. Sen gidip Tanrı'nın Egemenliği'ni duyur” dedi (Luka 9:59-60). Liste bununla da bitmiyor.

İsa'nın yeryüzündeki hizmetine daha yakından bakıldığında, hizmet ettiği birçok kişiyi gücendirdiği görülebilir. Gelin birlikte birkaç örneğe bakalım.

İsa, Ferisileri gücendirdi

İsa, birçok olayda bu liderlerle yüzleşmiş ve onları gücendirmişti. Gücendiklerinden ötürü O'nu çarmıha gönderdiler. Ondan nefret ediyorlardı.

Ama İsa onlara gerçeği söyleyecek kadar onları seviyordu: “Ey ikiyüzlüler! Yeşaya'nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne kadar yerindedir: ‘Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan buyruklarıdır’” (Matta 15:7-9). Bu söylem onları gücendirdi.

Bunun hemen ardından İsa'nın öğrencilerinin ne sorduğuna dikkat edin:

Bu sırada öğrencileri O'na gelip, “Biliyor musun?” dediler,
“Ferisiler bu sözü duyunca *gücendiler.*”

— MATTA 15:12, VURGU EKLENMİŞTİR

O'nun verdiği karşılık üzerinde çalışın:

İsa şu karşılığı verdi: “Göksel Babam'ın dikmediği her fidan kökünden sökülecektir. Bırakın onları; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, ikisi de çukura düşer.”

— MATTA 15:13-14

İsa, gücencmelerin aslında, Babası tarafından dikilmemiş olanları budayacağını gösterdi. Bazı insanlar kiliselere veya hizmet ekiplerine katılabilir, ama gerçekte Tanrı tarafından gönderilmemişlerdir veya Tanrı'dan olmayabilirler. Gerçek duyurulduğunda meydana gelen gücencme, o kişilerin gerçek niyetlerini ortaya çıkarıp kendi kendilerini kökten sökmelerine yol açar.

Ziyaret ettiğim kiliselerde, kilise önderlerinin gerek önderlik ekibi gerekse de sıradan üyeler arasında kiliseden ayrılanlar için üzüldüğü birçok olaya tanık oldum. Çoğu olayda kiliseden ayrılan bu insanlar, vaaz edilen gerçeğin yaşam tarzlarıyla çatışmasına kızmışlardır.

Bunun üzerine kilisede olup biten her şeye karşı eleştirici bir tutum içine girip ayrılmışlardır.

Kilise önderleri kapılarına gelen herkese tutunurlarsa, eninde sonunda gerçek hakkında ödün vereceklerdir. Onlara şunu söylerim, “Gerçeği vaaz ederseniz, insanları gücendireceksiniz ve o kişiler köklerinden sökülüp ayrılacaklardır. Onlar için yas tutmayın, ama daha çok Tanrı’nın size gönderdiği kişileri besleyip onlara bakın.”

Bazı kilise önderleri, insanları kaybetme korkusuyla yüzleşmekten kaçınır. Bazıları özellikle tereddüt eder, çünkü kendileriyle yüzleşilmesi gerekenler kilise veya hizmete en çok maddi yardımda bulunan veya gerek toplumda gerekse de kilisede etkili kişilerdir. Başka bazı önderler de uzun bir zamandır kendileriyle birlikte olan insanların duygularını incitmekten korkar. Bunun bir sonucu olarak kilise önderleri kendilerine güvenle teslim edilen koyunları korumak ve beslemek amacıyla Tanrı tarafından verilen yetkiyi yitirirler.

İlk kez bir kilise önderi olma konumuna geldiğimde, bilge bir adam beni şöyle uyarıyordu: “Sana verilen yetkiyi kullanmaya devam et, yoksa bir başkası onu senden alıp sana karşı kullanır.”

Samuel, kral dahil hiç kimse için gerçeği söyleme konusunda ödün vermeyen bir Tanrı adamıydı. Saul, Tanrı’ya karşı itaatsizlik ettiğinde, Rab Samuel’e gidip onunla yüzleşmesini istedi. Nitekim öyle yaptı. Maalesef, Saul gerçek bir tövbeyle Rab’bin sözüne karşılık vermedi. Daha çok başka insanların gözünde nasıl görüldüğüyle ilgilendi. Samuel onu bırakıp gitmek üzereyken, Saul, Samuel’in kaftanını kavradı ve bir kenarını yırttı. Samuel şu sözlerle onu yıktı: “Rab, İsrail krallığını bugün senden yırttı” (1. Samuel 15:28).

Bu, Samuel’in Saul için istediği şey değildi. Onun için üzülüyordu. Saul’u kral olarak mesheden, ülkeyi yönetmek için eğiten ve taç giyme törenini düzenleyen kendisiydi. Saul’un yakın dostuydu. Ama Tanrı’nın Samuel’in Saul için yas tutmasına nasıl tepki gösterdiğini dinleyin: “Ben Saul’un İsrail Kralı olmasını *reddettim* diye sen daha ne zamana dek onun için üzüleceksin?” dedi, “*Yağ boynuzunu yağla doldurup yola çık. Seni gönderiyorum...*” (1. Samuel 16:1, vurgu eklenmiştir).

Tanrı, Samuel'in taze yağda veya meshedişte işlemeye devam etmesi için Tanrı'nın sevgi ve yargısının mükemmel olduğunu fark etmesi gerektiğini söylüyordu. Samuel, Tanrı'nın onu reddetmesinden sonra Saul'a geri gitseydi, taze yağa sahip olamayacaktı. Üzülmeye devam etseydi, hiçbir yere gitmeyecekti.

Kiliselerinden ayrılan insanlar için üzülop yas tutan veya arkadaşları olduğu için kilise üyeleriyle yüzleşmeyi reddeden kilise önderleri, yaşamlarında taze yağın kurumaya yüz tutmasıyla karşı karşıya kalacaklardır. Bazı ruhsal hizmet grupları ölürken, başka bazıları da yaşıyorlarmış gibi taklit yaparlar. Farkında olmadan Tanrı'yla olan ilişkilerinden daha çok, insanlarla olan ilişkilerine önem vermeyi seçmişlerdir.

Kutsal Kitap'ta İsa'nın kendisini terk eden kişilere tepki gösterdiğine ilişkin bir kayıt yer almaz. Hoşlandığı tek şey, Babası'nın isteğini yerine getirmektir. Böyle yapmakla daha fazla sayıda insana yararlı olacaktır.

Ruhla dolu mezhepsel bir kilisede vaaz ettiğim o anı hiç unutmayacağım. Bir yıla yakın bir süre boyunca yollara düşmüş ve Tanrı'nın Sözü'nü duyuruyorduk. İlk Pazar sabahı, basit bir tövbe ve kişinin Rab'be olan ilk sevgisine dönmesi gerektiğine ilişkin bir mesaj paylaştım. Bir karşı koyma havası hissediyordum ama bu mesajı vermem gerektiğini de biliyordum.

Pazar toplantısından sonra o kilisenin önderi bana, "Tanrı, bu sabah paylaştığın mesajı bana önceden gösterdi, ama kilisenin üyelerinin buna hazır olduklarını düşünmedim."

Eşim Kutsal Ruh'tan aldığı bir izlenimle ona, "Kilisenin önderi kim, sen mi yoksa İsa mı?" diye sordu.

Kilise önderi başını öne eğdi. "Yaklaşık bir ay önce Rab'bin bana söylediği şey aynen buydu. Rab, bu insanların nelere dayanıp nelere dayanamayacaklarını bildiğini söyledi." Kilisesinin üçte birinin toplantı düzeninde, kilisede çalınan müzikte veya vaaz etme tarzında herhangi bir değişiklik istemeyen "eski kafalardan" oluştuğunu

anlattı. Güçlü olması ve Rab'bin sözünü dinlemesi konusunda onu yüreklendirdik.

O kilisede dört tane daha toplantı yaptık ve her biri öncekinden biraz daha zordu. O şehirden ayrıldığımızda, sanki bağırsaklarımda bir kum torbası varmış gibi hissediyordum. Buna bir türlü anlam veremedim. Her geçen gün daha da ağırlaşmış tatsız bir hal aldı. Genellikle bir kiliseden ayrıldığımda yüreğimi sevinç kaplar. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

Rab'le en sonunda baş başa kaldığımda, O'na, "Baba, neyi yanlış yaptım? Neden ruhumda bu ağırlığı hissediyorum? Kilise önderinin yetkisini zorla mı ele geçirdim?" diye sordum.

Bana, çok basit bir biçimde, "Ayaklarının tozunu silkele" dedi (Luka 9:5'e bakınız).

O'ndan bunu duyunca şok oldum. Dua etmeye ve O'na sormaya devam ettim, ama yalnızca aynı sözleri duydum: "Ayaklarının tozunu silkele."

En sonunda Rab'bin sözünü dinledim. Elim ikinci ayakkabımın tabanından ayrıldığında, üzerimdeki ağırlık kalktı ve yüreğime sevinç doldu. Şaşkınlık içinde bir kez daha sordum, "Rab, o insanlar bana ne saldırdılar ne de beni şehirlerinden kovdular. Neden?"

Bana, o kilisenin önderinin ve üyelerinden birçoğunun onlara yönelik sözünü reddettiklerini gösterdi.

"Onlara daha fazla zaman ver, Rab," diye rica ettim.

"Onlara elli yıl bile versem, değişmeyeceklerdir. Yüreklerini değişime kapatmışlar."

Bu kilise önderinin Tanrı'nın sözünü dinlemek yerine, ödün vererek esenliği korumayı seçmiş olduğunu biliyordum. "Yağ boynuzu" taze yağla dolu değildi. Belirli bir biçimi olup da içi boş bir şeye sahipti. Başka bir deyişle, Ruh'la doluymuş gibi bir görünümü olmasına karşın, Tanrı'nın gücü ve varlığından yoksundu. Daha sonra kilise önderliği görevinden istifa ettiğini ve onun ardından birçok üyenin de o kiliseden ayrıldıklarını duydum.

İsa, başkaları tarafından kontrol edilemezdi. Başka insanları karşısına alma, hatta en sonunda onları gücendirme pahasına da olsa, gerçeği konuşmaktan geri durmazdı. İnsanların onayını arzularsanız, Tanrı'nın meshedişi üzerinize inemez. Başka insanları gücendirme riskine rağmen, yüreğinizde yalnızca Tanrı'nın Sözü'nü konuşmayı ve O'nun isteğini yerine getirmeyi amaçlamalısınız.

İsa kendi memleketinden olanları gücendirdi

İsa, hizmet etmek amacıyla kendi memleketine geldi. Ama birçok kişiye sağladığı özgürlüğü ve şifayı onlara sağlayamadı. Ne dediklerine bakın:

“Marangozun oğlu değil mi bu? Annesinin adı Meryem değil mi? Yakup, Yusuf, Simun ve Yahuda O'nun kardeşleri değil mi? Kızkardeşlerinin hepsi aramızda yaşamıyor mu? O halde O'nun bütün bu yaptıkları nereden geliyor?” Ve *gücenip* O'nu reddettiler. Ama İsa onlara şöyle dedi: “Bir peygamber, kendi memleketinden ve evinden başka yerde hor görülmez.”

— MATTA 13:55-57, VURGU EKLENMİŞTİR

Nasıralı bu erkek ve kadınların ne dediklerini duyabiliyor musunuz? “Bize yetkiyle öğreten bu kişi kim olduğunu sanıyor? O'nun kim olduğunu biliyoruz. Burada büyüdü. Yaşça O'ndan büyüğüz. Oysa O yalnızca bir marangozun oğlu. Okula bile gitmedi.”

Bir kez daha İsa, onları gücendirmemek için gerçeği dile getirmekten çekinmedi. Kasaba halkı o kadar öfkeliydi ki, O'nu bir uçurumdan aşağıya atarak öldürmeye çalıştılar (Luka 4:28-30). Yaşamı tehlikede olduğu halde, gerçeği konuşmaya devam etti. Bugün ne kadar çok böylesi erkek ve kadınlara ihtiyacımız var!

İsa kendi aile üyelerini gücendirdi

Hatta kendi ev halkı bile O'nun tarafından gücendirildi. Yaptığı şeylerden ötürü üzerlerindeki baskıdan hoşnut değillerdi. Davranış tarzına inanmak onlar için zordu. Gelin buna bakalım:

Yakınları [ailesi] bunu duyunca, “Aklını kaçırmış” diyerek O’nu almaya geldiler. Daha sonra İsa’nın annesiyle kardeşleri geldi. Dışarıda durdular, haber gönderip O’nu çağırdılar. İsa’nın çevresinde oturan kalabalıktan bazıları, “Bak” dediler, “Annenle kardeşlerin dışarıda, seni istiyorlar.” İsa buna karşılık onlara, “Kimdir annem ve kardeşlerim?” dedi. Sonra çevresinde oturanlara bakıp şöyle dedi: “İşte annem, işte kardeşlerim! Tanrı’nın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur” (Markos 3:46-50).

Kendi ailesi bile O’nun aklını kaçırmış olduğunu düşündü. Kut-sal Yazılar’ın İsa’nın ailesinin O’nu almaya geldiğini söylediğine dikkat edin. Markos, O’nu almaya gelen bu yakınların kendi annesi ve kardeşleri olduğunu ve bunların daha sonra İsa’yı bir evde vaaz ederken bulduğunu belirtiyor. Yuhanna’da bile şöyle yazar, “Kardeşleri O’na inanmadılar” (Yuhanna 7:5).

Birçok kişi, İsa’nın kendisine yakın olan kimseler tarafından reddedildiğini *fark etmedi*. Ama O’nun aradığı şey, kendi ev halkının onayı değildi. Onların arzuları tarafından kontrol edilmeyecekti. Yakınları onaylasa da onaylamasa da O, Baba’nın planını yerine getirecekti.

Eşlerini veya aile üyelerini incitecekleri korkusuyla İsa’yı izlemeyen birçok kişi, özellikle evli çiftler gördüm. Bunun bir sonucu olarak, bu kişiler kötü yola girer veya Tanrı’nın yaşamlarındaki çağrısını tümüyle yerine getirmekte başarısız olurlar.

İlk defa yeniden doğduğum zaman, ailemin tüm üyeleri Katolikti ve yeni yeni keşfettiğim inancın heyecanını benimle paylaşmadılar. Özellikle annem, beni içinde büyüttüğü kiliseden ayrılma kararımdan ötürü son derece hoşnutsuzdu. Elbette Tanrı’yı seven değerli Katolikler vardır ama Tanrı beni oradan çıkmaya çağırdığını biliyordum.

İkinci bir darbe, hizmete girme kararımı açıkladığımda geldi. Purdue Üniversitesi’nden daha yeni mekanik mühendisliği diplomamı almıştım ve anne ve babamın geleceğimle ilgili büyük umutları vardı. Rab’bin benden ne arzuladığını ve bunun bana

yakın olan kişileri gücendireceğini biliyordum. Bu, yıllar boyunca rahatsızlık yarattı. Bir sürü yanlış anlamalar söz konusuydu. Ama ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, İsa'yı izlemeye kararlıyım.

İlk başlarda, İncil'in mesajıyla onların üzerinden geçmeye çalıştım. Onlara yalnızca Katolik ayinine katılmakla kurtulmuş olmadıklarını söylüyordum. Onların sınırlarını zorladım. Bilgece davranmıyordum. Ardından, Tanrı, bana onların önünde Hristiyan yaşamı sürdürmem ve iyi işlerimi görmelerine izin vermem gerektiğini öğretti. Onları hoşnut etmek için hala ödün vermiş değilim.

Bugün anne ve babam beni son derece desteklemekte ve bana en çok karşı çıkanların başında gelen büyükbabam, görkemli bir biçimde ölümünden iki yıl önce, seksen dokuz yaşında İsa'ya iman edip kurtuldu.

İsa'nın annesi ve kardeşleri O'nun aklını kaçırmış olduğunu düşünmüş olabilirler. Ama Baba'ya olan söz dinlerliğinden ötürü, sonunda hepsi kurtuldu ve Pentekost gününde yukarı odada bulunanların arasındaydılar. Üvey kardeşi Yakup, Yeruşalim Kilisesi'nde önderlik yapan elçi oldu.

Aile üyelerimizi hoşnut etmek amacıyla Tanrı'nın bize söyledikleri konusunda ödün verirsek, yaşamlarımızdaki taze yağı kaybedecek ve onların özgür kılınmalarına engel olmuş olacağız.

İsa kendi hizmetinde çalışanları gücendirdi

Bir önceki bölümde, İsa'nın kendilerini gücendirmeleri üzerine öğrencilerinin takındığı bakış açısını ayrıntılı bir biçimde ele aldık. Gelin buna bir kez daha değinelim ve olayı İsa'nın bakış açısından görelim.

Öğrencilerinin birçoğu bunu işitince, "Bu söz çok çetin, kim kabul edebilir?" dediler. Öğrencilerinin buna karşı söylendiğini anlayan İsa, "Bu sizi şaşırıyor [gücendiriyor] mu?" dedi. Bunun üzerine öğrencilerinin birçoğu geri döndüler, artık O'nunla dolaşmaz oldular.

— YUHANNA 6:60-61, 66, VURGU EKLENMİŞTİR

Durum zaten oldukça zordu. Dini liderler O'nu öldürmek için komplot kurmakla meşguldüler. Kendi memleketi bile O'nu reddetmişti. Ailesi aklını kaçırmış olduğunu düşünüyordu. Bu baskıya ek olarak, kendi çalışanlarından birçoğu gücenmiş olarak O'nu terk etti. Ama İsa buna karşın hâlâ ödün vermiyordu. Geriye kalanlara da isterlerse ayrılmakta serbest olduklarını söyledi.

İsa'yı ilgilendiren tek şey, Baba'nın planını yerine getirmektir. O gün tek başına bile bırakılmış olsaydı, bu bile O'nun yüreğini değiştirmeyecekti. Babası'nın sözünü dinlemekte kararlıydı.

İsa en yakın arkadaşlarından bazılarını gücendirdi

Meryem ile kızkardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dan Lazar adında bir adam hastalanmıştı. güzel kokulu yağ sürüp saçlarıyla O'nun ayaklarını silen kadındı. Hasta Lazar ise Meryem'in kardeşiydi. İki kızkardeş İsa'ya, "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler.

— YUHANNA 11:1-3

İsa, Marta, Meryem ve Lazar'ı severdi. Yakın arkadaşlardı. Onlarla zaman geçirirdi. Lazar'ın hasta olduğuna ilişkin haber kendisine ulaştırıldığı anda ne yaptığına dikkat edin:

Lazar'ın hasta olduğunu duyunca bulunduğu yerde iki gün daha kaldı.

— YUHANNA 11:6

İsa, esinleme aracılığıyla Lazar'ın hastalığının onu ölüme götüreceğini biliyordu. Durumu oldukça ciddiydi. Ama bulunduğu yerde iki gün daha kaldı. En sonunda Beytanya'ya geldiğinde, Lazar çoktan ölmüştü.

Marta ve Meryem her ikisi de O'na, "Ya Rab" dedi, "Burada olsaydın, kardeşim ölmezdi" dediler.

Başka bir deyişle, "Neden hemen gelmedin? O'nu kurtarabilirsin!" demek istiyorlardı.

Büyük olasılıkla her iki kızkardeş de biraz gücenmişti. O'na haber versin diye bir haberci gönderdikleri halde, iki gün gecikmeyle gelmişti. İsa, bekledikleri gibi karşılık vermemişti. Elindeki her şeyi bir kenara bırakmadı; tersine Kutsal Ruh'un yönlendirişini izledi. Bu, herkes için en iyisiydi. Buna karşın, o zaman sanki İsa ilgisizmiş, aldırılmıyormuş gibi göründü.

Ruhsal hizmetkârlar çoğu kez hizmet ettikleri insanlar tarafından kontrol edilmekte. İnsanların kendilerinden istedikleri her şeyi yapmak zorundalarıymış gibi düşünürler.

Kilise önderlerini yöneten Ruh'la dolu bir kilisenin ihtiyar heyetinin bir üyesi bir keresinde bana şöyle söyledi, "Gereksinimlerimizi karşılayacak ve her sabah sekizde benim yerime gelip kahve içecek bir kilise önderi istiyoruz."

Siz, Kutsal Ruh tarafından kontrol edilen değil, kontrol edebileceğiniz bir sosyal hizmetler görevlisi istiyorsunuz diye düşündüm. Daha sonra duydum ki, bu kiliseden bir buçuk yılda dört kilise önderi gelip geçmiş.

Daha altı ay olalı başladığım kilisemizin gençlik grubu önderliği hizmetim sırasında, genç bir adam bana gelip "Arkadaşım olur musun?" diye sordu. "Son gençlik grubu önderi arkadaşımды."

Benden önceki gençlik grubu önderi gençlerle oldukça içli dışlıydı. Bir sürü etkinlik düzenlemişler. Ne istediğini biliyordum. Temel olarak kilise ihtiyar heyeti üyesinin kilise önderinden istediği şeyin aynısını istiyordu.

İsa'nın "Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır" dediği Matta 10:41'den alıntı yaptım.

Ona, "Birçok arkadaşın var, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ama yalnızca bir gençlik grubu önderin var, değil mi?"

"Evet."

“Gençlik grubu önderine yaraşan bir ödül mü, yoksa bir arkadaşına yaraşan bir ödül mü almak istersin? Çünkü beni kabul etme şeklin, Tanrı’dan alacağın şeyi belirleyecektir.”

Ne demek istediğimi anlamıştı. “Gençlik grubu önderine yaraşan ödülü almak isterim” dedi.

Birçok ruhsal hizmetkâr, insanların beklentilerini yerine getirmelerse, onların duygularını incitip desteklerini yitireceklerinden korkmakta. Başkalarını gücendirme korkusuyla kapana kısılmışlardır. Tanrı tarafından değil, kendi insanları tarafından idare edilmekteler. Bunun sonucu olarak, kilise veya topluluklarında sonsuz değere sahip çok az şey gerçekleştirilmekte.

İsa, Vaftizci Yahya’yı gücendirdi

Vaftizci Yahya bile İsa’ya gücenme denenmesiyle baş etmek zorunda kalmıştır:

Yahya’nın öğrencileri bütün bu olup bitenleri kendisine bildirdiler. Öğrencilerinden ikisini yanına çağırarak Yahya, “Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?” diye sormaları için onları Rab’be gönderdi. Adamlar İsa’nın yanına gelince şöyle dediler: “Bizi sana Vaftizci Yahya gönderdi. ‘Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?’ diye soruyor.”

— LUKA 7:18-20

Bir dakika. Yahya neden İsa’ya Gelecek Olan’ın, yani Mesih’in kendisi olup olmadığını soruyor? O’nun yolunu hazırlayan ve gelişini duyuran kendisiydi: “Yahya ertesi gün İsa’nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: ‘İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!’” (Yuhanna 1:29). “Kutsal Ruh’la vaftiz eden O’dur” diyen Yahya’ydı (33. ayet). Hatta “O büyümeli, bense küçülmeliyim” diyen de kendisiydi (Yuhanna 3:30). O sırada İsa’nın gerçekten kim olduğunu bilen tek kişi Yahya’ydı. (Bu henüz Simun Petrus’a esinlenmemişti)

ŞEYTAN'IN YEMI

Neden, “İsa, Mesih mi, yoksa başkasını mı bekleyelim?” diye soruyor?

Kendinizi Yahya'nın yerine koyun. Tanrı'nın yapmakta olduğu işin en başından beri asıl önemli kişilerinden birisiniz. Kalabalık üstüne kalabalıklar sizden ruhsal hizmet aldılar. Ülkede adından en çok söz edilen kaybolmuş canlılara ulaşmak için çalışan hizmet grubusunuz. Benliği inkâr eden bir yaşam sürdürmektesiniz. Hatta Rab'den aldığınız çağrınızı tüm potansiyeliyle yerine getirmek için evlenmediniz. Çölde çekirge ve yaban balı yiyerek ve sık sık da oruç tutarak yaşadınız. Ferisilerle çatışıp kötü ruha tutsak olmakla suçlandınız. Tüm yaşamınızı bu Gelmekte Olan Mesih için yolu hazırlamakla harcadınız.

Şu anda hapistesiniz. Uzunca bir süredir demir parmaklıkların ardına kilitlemiş durumdasınız. Çok az sayıda insan sizi ziyaret etmekte, çünkü hazırladığınız insanların dikkati şimdi Nasıralı İsa'ya çevrilmiş durumda. Kendi öğrencileriniz bile bu Adam'ın ardından gitmekte. Size hizmet etmek amacıyla geriye yalnızca birkaç öğrenciniz kalmış. Bu birkaç öğrenci sizi görmeye geldiklerinde, bu Adam'ın ve öğrencilerinin sizinkinden nasıl oldukça farklı bir yaşam sürdürdüklerine ilişkin öyküler anlatmakta. Vergi toplayıcıları ve günahkârlarla birlikte yiyip içmekteler. Şabat gününe aykırı hareket etmekte ve hatta oruç bile tutmamaktalar.

Kendi kendinize şöyle dersiniz, “Ruh'un güvercin gibi O'nun üzerine indiğini gördüm, peki ama bu Mesih'e yakışan bir davranış mı?”

Hapiste kaldığınız süreç, gücenme konusundaki ayartılma daha da büyür. “Yaşamımı yolunu hazırlamakla harcadığım bu Adam, gelip de beni hapiste ziyaret bile etmedi! Bu nasıl olabilir? Eğer Mesih'se, Neden beni bu hapisten çıkarmıyor? Yanlış bir şey de yapmış değilim.”

Bunun üzerine güvendiğiniz iki öğrencinizi İsa'ya soru sormak amacıyla gönderirsiniz. “Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?” Gelin şimdi İsa'nın Yahya'ya verdiği yanıtı bakalım:

Tam o sırada İsa, çeşitli hastalıklara, illetlere ve kötü ruh-lara tutulmuş birçok kişiyi iyileştirdi, birçok körün gözünü açtı. Sonra Yahya'nın öğrencilerine şöyle karşılık verdi: "Gidin, görüp işittiklerinizi Yahya'ya bildirin. Körlerin göz-leri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılını-yor, sağırlar işitiyor, ölümler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor. *Benden ötürü sendeleyip [gücenip, tökezle-yip] düşmeyene ne mutlu!*"

— LUKA 7:21-23, VURGU EKLENMİŞTİR

İsa'nın yanıtı peygamberliksel nitelikte. Yahya'ya çok tanıdık bir kitap olan Yeşaya'dan alıntı yapıyor. Yeşaya 29:18, 35:4-6, ve 61:1'deki Kutsal Yazı metinleri, Yahya'nın öğrencilerinin İsa'ya soru sormak için beklerken gözlemedikleri her şeyi kapsamakta. O'nun Mesih olduğuna tanık olurlar. Ama İsa bununla da yetinmeyip şunu ekler, "Benden ötürü sendeleyip [gücenip] düşmeyene ne mutlu!"

Şunu demek istiyordu, "Yahya, başına gelen onca şeyi ve benim yaptığım şeyleri anlamadığını biliyorum, ama beklentilerin doğrultusunda işlemediğim için bana gücenme" Yahya'ya geçmişte, kendi yaşamında ve hizmetinde gördüğü Tanrı'nın yollarını kendi anlayışıyla yargılamaması için vurguda bulunuyor. Yahya, tıpkı bizim bugün Tanrı'nın gerçekleştirmek istediği bütün resmi bilmediğimiz gibi, Tanrı'nın düşüncesindeki tüm resmi ve planı bilmiyordu. İsa ona, "Sen, sana buyrulan şeyi yerine getirdin. Ödülün büyük olacak. Sadece bana gücenme, bundan özgür ol!" diye onu yüreklendiriyordu.

ÖZRÜ OLMAYAN GÜCENME

Yahya gibi Tanrı'nın birçok yolunda eğitilmiş olsanız bile, yine de İsa'ya gücenmenize yol açacak bir fırsatın ortaya çıkma olasılığı söz konusudur. Eğer gerçek anlamıyla O'nu seviyor ve O'na inanıyorsanız, O'nun yollarının sizin yollarınızdan her zaman daha yüksek olduğunun farkında olarak gücenmeden özgür kalmak için mücadele verirsiniz.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Ayrıca, Tanrı'nın Ruhu'nun sözünü dinleyecekseniz, insanlar öyle ya da böyle size güceneceklerdir. İsa, Yuhanna 3:8'de şöyle der: "Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir."

Siz Kutsal Ruh'la birlikte hareket ettikçe, bazıları sizi anlamayacaktır. Onların hoş olmayan karşılıklarının sizi yüreğinizde doğru olduğunu bildiğiniz şeyden vazgeçirmesine izin vermeyin. Kutsal Ruh'un akışını insanların arzuları doğrultusunda durdurmayın. Petrus bunu çok güzel bir şekilde özetliyor:

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir. Sonuç olarak, dünyadaki yaşamının geri kalan bölümünü artık insan tutkularına göre değil, Tanrı'nın isteğine göre sürdürür.

— 1. PETRUS 4:1-2

Tanrı'nın isteği için yaşadığınızda, insanların arzularını yerine getirmeyeceksiniz. Bunun sonucunda, bedende acı çekeceksiniz. İsa, en büyük karşı koymayı dini liderlerden gördü. Dinci kişiler Tanrı'nın yalnızca kendi parametrelerinin sınırları içinde işlediğine inanır. Tanrı'nın ne istediğini yalnızca kendilerinin bildiğini veya Tanrı'yla yalnızca kendilerinin "yakın ilişki" içinde bulunduğuna inanırlar. Eğer Rab iki bin yıl önce Ruh tarafından yönlendirilirken dinci kişileri gücendirdiyse, bugün O'nu izleyenler elbette onları gücendirecektir.

Elçi Pavlus'un gördüğü zulüm buna iyi bir örnektir. Galatya'daki bazı kişiler Pavlus'un, kurtuluş için sünnetin gerekli olduğunu söyleyen dinci liderlerin yanında yer almak yoluyla çarmıhın sevindirici haberi konusunda ödün verdiğine ilişkin gerçeği yansıtmayan bir duyum alırlar. Ama Pavlus onların yanlış anlamalarını şu sözlerle ortadan kaldırır.

"Bana gelince kardeşler" der. "Eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh

engeli ortadan kalkardı!” (Galatyalılar 5:11’e bakınız).

Biri veya birileri İncil’in gerçeğine meydan okumaya kalkarsa, özür dilemeksizin ayağımızı sert bir biçimde yere vurmanın tam zamanıdır. Yüreğimizde ne pahasına olursa olsun, Tanrı’nın Ruhü’nün sözünü dinleyeceğimize ilişkin kararlı olmalıyız. Ancak o zaman yüreğimizde zaten karar vermiş olduğumuzdan dolayı, baskı altında seçim yapmak zorunda kalmayacağız.

İSA, BABASININ SÖZÜNÜ DİNLEMEDİ, YOLUYLA BAZI KİŞİLERİ GÜCENDİRDİ, AMA ASLA KENDİ HAKLARINI İLERİ SÜREREK HİÇ KİMSEYİ GÜCENDİRMEYİ

Geçenlerde sizin “*Şeytan’ın Yemi*” adlı kitabınızı okudum ve sadece asla özgür olacağımı düşünmediğim yaşamımın bir alanında kitabınızın beni tümüyle özgür kıldığını söylemek istedim. Yalnızca size bu kitabı kaleme aldığınız için teşekkür etmek istedim, çünkü bu kitabınız yaşamımı değiştirdi!

— C R., TENNESSEE

AMA ONLARI GÜCENDİRMEYELİM

Onun için, artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun.

— ROMALILAR 14:13

İsa'nın dolaşıp hizmet ederken nasıl birçok kişiyi gücendirdiğini ele aldığımız bölümü daha biraz önce bitirdik. Öyle görünüyor ki, gittiği her yerde insanlar O'na gücendi. Bu bölümde bir de madalyonun diğer yanına bakmak istiyorum.

İsa ve öğrencileri Kefarnahum'dan daha yeni dönmüşlerdi. Bir hizmet turunu henüz bitirmiş ve dinlenmek amacıyla çok kısa, ama çok gerekli bir süre için eve dönmüşlerdi.

İsa'nın hizmeti için üs olarak değerlendirilebilecek herhangi bir

yerden söz etmek gerekseydi, bu şehir uygun olurdu.

Orada buldukları sırada, Simun Petrus'a tapınak vergisini toplamakla görevli kişi yaklaşır "Öğretmeniniz tapınak vergisini ödemi-
yor mu?" diye sordu (Matta 17:24).

Petrus, "Evet, ödüyor" diye yanıtlayıp bunu İsa'yla görüşmek üzere buldukları yere döndü.

İsa, vergi toplayıcısının böyle bir talepte bulunacağını tahmin ettiğinden daha kendisi bir şey söylemeden ona, "Simun, ne dersin?" dedi. "Dünya kralları gümrük ya da vergiyi kimlerden alır? Kendi oğullarından mı, yabancılardan mı?"

Petrus'un, "Yabancılardan" demesi üzerine İsa,

"O halde oğullar muaftır" dedi (Matta 17:25-26).

İsa, Petrus'a "oğulların özgür olduğunu" vurguluyordu. Onlar vergiyi sağlayanlar değil, vergiden yararlananlardır. Vergiler sayesinde geçinip varlığını sürdüren saraylarda yaşarlar. Tamamı vergilerle sağlanan kralın sofrasından yer ve krala yaraşır giysiler giyerler. Karşılıksız bir yaşam sürdürür ve karşılıksız olarak tüm gereksinimleri sağlanır.

Bu görevli kişi tapınak vergisini topluyordu. Ama tapınağın kralı ve sahibi kimdi? Bu tapınak kimin onuruna inşa edilmişti? Yanıt: Baba Tanrı. Petrus, İsa'nın "Yaşayan Tanrı'nın *Oğlu Mesih*" olduğuna ilişkin Tanrı'dan daha yeni esinleme almıştı.

Bu temele dayanarak İsa, Petrus'a "Tapınak Sahibi'nin Oğlu'y-
sam, o zaman tapınak vergisini ödememe konusunda özgür değil miyim?" demeye çalışıyordu. Elbette O bundan muaf olacaktı. Kesinlikle vergiyi ödememe hakkı vardı. Buna karşın, Petrus'a ne dediğine bakın:

*"Ama vergi toplayanları gücendirmeyelim. Göle gidip ol-
tani at. Tuttuğun ilk balığı çıkar, onun ağzını aç, dört dir-
hemlik bir akçe bulacaksın. Parayı al, ikimizin vergisi ola-
rak onlara ver."*

— MATTA 17:27, VURGU EKLENMİŞTİR

Özgür olduğunu daha yeni kanıtlamıştı. Ama onları gücendirmemek amacıyla, Petrus'a "Haydi vergiyi ödeyelim!" dedi. İsa'nın Petrus'a göle gidip balık avlamasını ve ağzında para bulacağı tutuğu ilk balığı getirmesi için talimat vermesi, O'nun özgürlüğünü onaylayan bir başka kanıttı. Baba Tanrı parayı bile sağlamıştı.

İsa tüm yeryüzünün Rab'bidir. O, Tanrı'nın Oğlu'dur. Yeryüzü ve içindeki her şey O'nun tarafından yaratıldı ve O'na bağımlıdır. Bu nedenle, paranın o balığın ağzında olacağını biliyordu. O, para için çalışmak zorunda değildi, çünkü O, Oğul'du. Her şeye rağmen, onları gücendirmemek amacıyla vergiyi ödemeyi seçti.

Bir önceki bölümde gördüğümüz özür dilemeksizin insanları gücendiren İsa ile buradaki İsa aynı mı? Tapınak vergisinden muaf olduğunu kanıtladı, ama yine de "Onları gücendirmeyelim, gidip öde!" dedi. Sanki biraz tutarsızlık varmış gibi görünüyor, yoksa gerçekten var mı? Yanıtımız aşağıdaki kutsal sözlerde bulunuyor:

Bu sırada öğrencileri İsa'ya yaklaşıp, "Göklerin Egemenliği'nde en büyük kimdir?" diye sordular. İsa, yanına küçük bir çocuk çağırdı, onu orta yere dikip şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz. Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin Egemenliği'nde en büyük odur.

— MATTA 18:1-4

Buradaki anahtar cümle, "Kim alçakgönüllü olursa" cümlesidir. İsa, biraz sonra şu cümlelerle bunu daha ayrıntılı bir şekilde açıklamakta:

Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun. Nitekim İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi."

— MATTA 20:26-28

Vay be! Ne büyük bir ifade! Hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldi. O, Oğul'du. Özgürdü. Hiç kimseye hiçbir şey borçlu değildi. Hiç kimseye bağımlı değildi. Ama özgürlüğünü ve bağımsızlığını hizmet etmek için kullanmayı seçti.

HİZMET ETMEK İÇİN ÖZGÜR KILINMAK

Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın oğulları olarak Kardeşimizi örnek almamız, İsa'da gördüğümüz aynı tutuma sahip olmamız teşvik edilir.

Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin.

— GALATYALILAR 5:13

Özgürlük için kullanılacak bir başka sözcük *ayrıcalıktır*. Yaşayan Tanrı'nın çocukları olarak özgürlüğümüzü veya ayrıcalığımızı kendimize hizmet etmek için kullanmamalıyız. Özgürlük, başkalarına hizmet etmek için kullanılmalıdır. Hizmet etmede özgürlük vardır, ama kölelikte tutsaklık vardır. Bir köle, hizmet etmek *zorundadır*, oysa bir hizmetkâr hizmet etmek için yaşar. Şimdi gelin bir köle ile bir hizmetkârın tutumları arasındaki bazı farklara bakalım:

- Bir *köle* yapmak zorundadır - bir *hizmetkâr* sevinçle yapar.
- Bir *köle* minimum gerekleri yerine getirir – bir *hizmetkâr* maksimum potansiyele ulaşır.
- Bir *köle* bir kilometre gider – bir *hizmetkâr* fazladan bir kilometre gider.
- Bir *köle* soyulmakta olduğunu hisseder – bir *hizmetkâr* verir.
- Bir *köle* bağlıdır – bir *hizmetkâr* özgürdür.
- Bir *köle* hakları için mücadele eder – bir *hizmetkâr* haklarından vazgeçer.

Kızgın bir tutumla hizmet eden birçok Hristiyan gördüm. İstemeyerek verirler ve vergilerini öderken şikâyet ederler. Özgür kılındıkları yasaya hâlâ kölelermiş gibi yaşarlar. Yüreklerinde köle olarak kalırlar.

En tehlikeli olan da bu yasayı Yeni Antlaşma'daki Kutsal Yazılar'a dayanarak oluşturmalarıdır. İsa'nın aracılığıyla buyruklarını verdiği "ruha" sahip değillerdir. Hizmet etmek için özgür kılındıklarını fark etmemişlerdir. Bu nedenle, başkalarının çıkarları yerine, kendi çıkarları için mücadele vermeye devam ederler.

Pavlus, Romalılar ve Korintlilere yazdığı mektuplarında bu tutumla yüzleştiğine ilişkin etkili bir örnek vermekte. Yiyecekle ilgili konu bu imanlıların özgürlüklerine meydan okudu. Pavlus onları şu sözlerle yüreklendirmeye başladı, "İmanı zayıf olanı aranızda kabul edin, ama tartışmalı konulara girmeyin. Biri her şeyi yiyebileceğine inanır; imanı zayıf olansa yalnız sebze yer" (Romalılar 14:1-2).

İsa, insanı kirletenin ağza giren değil, ama ağızdan çıkan şey olduğunu açık bir şekilde anlatmıştı. Bunu söyleyerek imanlı için her yiyeceği temiz kılmıştı (Markos 7:18-19).

Pavlus, putlara kurban edilmiş yiyecek yeme korkusundan et yiyemeyen imanda zayıf bazı imanlıların olduğunu söylemiştir. İsa, daha önce bu konuyla ilgili gerekli açıklamayı yapmış olmasına karşın, insanlar yine de temiz bir vicdanla et yiyemiyorlardı:

Putlara sunulan kurban etinin yenmesine gelince, biliyoruz ki, "Dünyada put bir hiçtir" ve "Birden fazla Tanrı yoktur" ... bizim için tek bir Tanrı Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz. Tek bir Rab var, O da İsa Mesih'tir. Her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı, biz de O'nun aracılığıyla yaşıyoruz. Ne var ki, herkes bu bilgiye sahip değildir. Hâlâ putperest alışkanlıklarının etkisinde kalan bazıları, yedikleri etin puta sunulduğunu düşünüyorlar. Vicdanları zayıf olduğu için lekeleniyor.

— 1. KORİNTLİLER 8:4, 6-7

ŞEYTAN'IN YEMİ

O kiliselerdeki daha güçlü imana sahip Hristiyanlar, kaynağı kuşkulu eti imanda daha zayıf imanlıların önünde yiyorlardı. İsa bu yiyecekleri temize çıkarmış olmasına karşın, bu durum soruna yol açıyordu. Daha zayıf imanlılar sunak üzerinde bir puta kurban edilen etle ilgili kafalarındaki imgeden kurtulamıyorlardı. Daha güçlü imanlılar putun boş bir şey olduğunu biliyor ve eti yerken vicdan azabı çekmiyorlardı.

Ama öyle görünüyor ki, bu daha güçlü imanlılar imanda daha zayıf kardeşlerini gücendirmekte olduklarıyla ilgilenmekten çok, Yeni Antlaşma imanlıları olarak haklarına sahip çıkmakla ilgileniyorlardı. Farkında olmadan daha zayıf kardeşlerin yoluna bir sürçme ya da tökezleme kayası koymuşlardı. Böylesi bir tutum, bir hizmetkârın yüreğinde yer almaz. Şimdi Pavlus'un bu konuyu nasıl ele aldığına bakınız:

Onun için, artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir.

— ROMALILAR 14:13, 17

Şunu demek istiyordu, "Tanrı'nın Krallığı'nın gerçekten ne demek olduğunu hatırlayalım - doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir." Tüm bu yararlar yeni imanlılarda öfkeye yol açıyordu. Daha güçlü imanlılar özgürlüklerini hizmet etmek için kullanmaktansa, "hakları" için bir platform olarak kullanıyorlardı. Yeni Antlaşma'daki özgürlüklerine ilişkin bilgiye sahiplerdi. Ama sevgisiz bilgi yok eder.

Bu konuda İsa'nın yüreğine sahip değillerdi. İsa, tapınak vergisine ilişkin ne gibi haklara sahip olduğunu Petrus'a kanıtlamış ve diğer öğrencilere de başkalarına hizmet etmek amacıyla yaşamlarımızı feda etmenin önemini örnekle göstermişti. Özgürlüğün haklarımızı talep etmek için bir izin belgesi olarak kullanılmasını ve bir başkasının gücenmesine ve sürçmesine neden olmasını asla istemedi.

Pavlus, Mesih'teki haklarıyla ilgili bilgiye sahip oldukları halde hizmet etmek için O'nun yüreğine sahip olmayanlara şu uyarıda bulundu.

Sonuçta bu zayıf vicdanlı kişi, Mesih'in uğruna öldüğü bu kardeş, senin bilgin yüzünden mahvolur! Bu şekilde kardeşlere karşı günah işleyip onların zayıf vicdanlarını yaralayarak Mesih'e karşı günah işlemiş olursunuz.

— 1. KORİNTLİLER 8:11-12

Özgürlüğümüzü günah işlemek için kullanabiliriz. Nasıl mı? Daha zayıf vicdana sahip olanları inciterek, Mesih'e ait olan en küçüklerden birini gücendirip sürçmelerine yol açarak.

HAKLARIMIZDAN VAZGEÇMEK

İsa, tapınak vergisine atıfta bulunarak sahip olduğu özgürlüğüyle ilgili temeli kurduktan sonra, alçakgönüllülüğün ne kadar önemli olduğunu ilgili öğrencilerini uyarma noktasında dikkatli davrandı:

“Ama kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürürse, boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur. İnsanı günaha düşüren tuzaklardan ötürü vay dünyanın haline! Böyle tuzakların olması kaçınılmazdır. Ama bu tuzaklara aracılık eden kişinin vay haline!

Eğer elin ya da ayağın günah işlemene neden olursa, onu kesip at. Tek el, tek ayakla yaşama kavuşman, iki elle, iki ayakla sönmez ateşe atılmadan iyidir.

Eğer gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at. Tek gözle yaşama kavuşman, iki gözle cehennem ateşine atılmadan iyidir.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Bu küçüklerden birini bile hor görmekten sakının! Size şunu söyleyeyim, onların göklerdeki melekleri, göklerdeki Babam'ın yüzünü her zaman görürler.”

— MATTA 18:6-10

Matta'nın bu bölümünün tümü gücenmelere ilişkindir. İsa, burada Yeni Antlaşma'daki ayrıcalıklarımızdan biri bile olsa, günaha neden olan şey ne olursa olsun ondan kurtulmamız gerektiğini açık bir biçimde belirtmektedir. İmanda zayıf kardeşinin günah işlemesine yol açıyorsa, onu onun önünde kesip at.

O zaman, bu kitabın bir önceki bölümünde gördüğümüz gibi, İsa'nın neden o kadar çok kişiyi gücendirdiğini merak edebilirsiniz. Bunun yanıtı çok basittir. İsa, bazı insanları sırf Babası'nın sözünü dinlediği ve başkalarına hizmet ettiği için gücendirmişti. Bu gücenmeler kendi haklarını talep etmesinden kaynaklanmadı.

Ferisiler, Şabat gününde hastaları iyileştirdi diye O'na gücendiler. Öğrencileri, Babası'nın O'ndan duyurmasını istediği gerçeği dile getirmesine gücendiler. Meryem ve Marta, Lazar'ı iyileştirmek için gelişini geciktirmesine gücendiler. Ama Kutsal Kitap'ta İsa'nın kendi kendisine hizmet etmesi nedeniyle başkalarını gücendirdiğini bulamazsınız.

Pavlus, Korintlilere yazdığı mektupta şu uyarıda bulunuyor:

Yalnız dikkat edin, bu özgürlüğünüz vicdanı zayıf olanların sürçmesine neden olmasın.

— 1. KORİNTLİLER 8:9

Özgürlüğümüz, başkalarına hizmet edip yaşamımızı feda etmemiz için bizlere verilmiştir. Amacımız, yıkmak değil, bina etmek olmalıdır. Bu özgürlük kendimize mal yığmak amacıyla bize verilmiştir. Özgürlüğümüzü bu şekilde kullandığımız için bugün birçok kişi Hristiyanların yaşam tarzlarından tökez almakta.

Bir kez daha 1. Korintliler 8:9'daki uyarıya kulak verelim: “Yalnız dikkat edin, bu özgürlüğünüz vicdanı zayıf olanların sürçmesine neden olmasın.”

Size bu buyruğun nasıl çığnendiğini gördüğüme ilişkin bir örnek vermek istiyorum. Endonezya'ya yaptığım ikinci hizmet yolculuğum sırasında yanıma eşim Lisa'yı, çocuklarımı ve bir çocuk bakıcısı aldım. Bali'deki Denpasar adlı bir tatil adasına vardık.

Ziyaret ettiğimiz kilisenin ihtiyarlarından birinin o şehrin çok gürültülü bir bölgesinde mütevazı bir oteli vardı. Uzun bir yolculuk yapmış ve çok az uyumuştuk. Bitkin düşmüştük. O gece gürültü ve havlayan köpek seslerinden ötürü birkaç kez uyandık. Orada yalnızca bir gece kaldık ve gerektiği gibi dinlenemedik.

Ertesi gün Java adasına doğru yolculuğumuza devam ettik. Orada iki hafta boyunca oldukça yoğun bir programla hizmet ettik. İki hafta içinde yalnızca bir serbest günümüz vardı ve bunu da yolculuğa ayırdık. Yirmi dört saatlik bir zaman dilimi içinde otuz bin üyelik bir kilisede beş toplantı yaptık.

Yolculuğumuzun sonunda yine Bali üzerinden eve dönmek üzere biletlerimizi almıştık. Kilise önderi bir kez daha o kilise ihtiyarının otelinde kalacağımızı bize haber verdi. İki haftalık kesintisiz hizmetten sonra bir kez daha o koşullarda kalma fikri bizi hiç heyecanlandırmamıştı.

Bali'ye gitmek üzere Java'dan ayrılmadan önce sabah kahvaltısında çok değerli bir kadın Bali'deki en iyi otellerin birinde kalmamız için tüm konaklama masraflarımızı karşılayacak parayı bize bağışta buldu. Dinleneceğimiz ve güzel bir yerde kalacağımız için çok heyecanlıydım.

Eşyalarımızı toplamak üzere restauranttan ayrılırken, Lisa o bayanın bağışını kabul etme konusunda kendini hiç iyi hissetmedi. Çevirmenimizle birlikte eşimi mantık yoluyla ikna etmeye çalıştım. Java'dan Bali'ye giden uçakta bir kez daha doğru olanı yaptığımızı düşünmediğini söyledi.

Akılısızca davranıp onun sözünü dinlemedim. Ona bunun kili-seye bir yük olmayacağını ve her şeyin yolunda gideceğini söyledim. Bali'ye vardığımızda, bagajlarımızı uçaktan alırken bana bir kez daha yalvardı, ama ona aldırmadım.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Kilise önderiyle bulduğumuzda, kadının başından ötürü kilise ihtiyarının otelinde kalmamıza gerek kalmadığını söyledim. Ona söylediklerim üzerine biraz tedirgin göründü. Bunun üzerine ona yanlış bir şey olup olmadığını sordum.

İyi ki benimle açık konuştu ve “John, bu o ihtiyarı ve ailesini gücendirecektir. Sizin için çoktan bir oda ayırdılar ve bu akşam otel odalarının tümü satılmış durumda” dedi.

Görünüşe göre kilise önderini de gücendirmiştim, çünkü bizim için ayarladığı şey için ona minnettarlık göstermemiştim. En sonunda kilise ihtiyarının otelinde kalacağımızı ve kadının başından yararlanmayacağımızı söyledim.

Rab tutumumla ilgili benimle uğraştı. Kilise önderinin incindiğini biliyordum. Hakkım olanı talep etmiş olmam bu kardeşi gücendirmişti ve bu bir günahı. Ondaki beni başışlamasını rica ettim. Beni başışladı. Umarım bu dersi bir kez daha öğrenmek zorunda kalmam.

GELİŞİM TESTİ

Elçi Pavlus, Romalılara yazdığı mektupta konuyla ilgili Tanrı'nın yüreğini bize özetlemekte:

Öyleyse kendimizi esenlik getiren ve karşılıklı gelişmemizi sağlayan işlere verelim.

— ROMALILAR 14:19

Kişisel özgürlüğümüzden ötürü bir başkasının sürçmesine neden olmamayı amaçlamalıyız. Yaptığımız şey Kutsal Yazılar tarafından izin verilebilir bir şey bile olabilir. Ama kendi kendinize şunu sorun: Bu, bir başkasını veya beni geliştirmeyi hedefliyor mu?

“Her şey serbest” diyorsunuz, ama her şey yararlı değildir.
“Her şey serbest” diyorsunuz, ama her şey yapıcı değildir.
Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetsin.
Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın.

Yahudiler'in, Grekler'in ya da Tanrı topluluğunun tökezleyip düşmesine neden olmayın. Ben de *kendi yararımı değil*, kurtulsunlar diye birçoklarının yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum.

— 1. KORİNTLİLER 10:23-24, 31-33,
VURGU EKLENMİŞTİR

Yaşamınızın her alanını bu Kutsal Yazı metni aracılığıyla huniden geçirmesi için Kutsal Ruh'a izin vermeniz konusunda sizi yüreklendiriyorum. Başkalarının çıkarını gözetmeyip yalnızca kendi çıkarınızı gözeten herhangi gizli bir niyetinizi veya gündeminizi size göstermesi için Kutsal Ruh'a izin verin. Yaşamınızın hangi alanını kapsarsa kapsasın, bu meydan okumayı kabul edip herkesin hizmetkârı olmayı amaçlayarak yaşayın.

Mesih'teki özgürlüğünüzü kendi haklarınızı öne sürmek için değil, başkalarını özgür kılmak için kullanın. Bu, Pavlus'un hizmetinin ana hatlarından biriydi ki, şöyle yazmakta, "Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olmadık" (2. Korintliler 6:3).

BAĞIŞLAYAMAYAN BİRİ TANRI'NIN KENDİSİNE NASIL BÜYÜK BİR BORÇ BAĞIŞLADIĞINI UNUTMUŞTUR

Bir yılı aşkın bir süre *Şeytan'ın Yemi* kitaplığında duruyordu ve en sonunda okumaya başladım. Hemen yaşamımda konut kurmuş olan ruhu tanımlayabildim. Hiç bir kuşkuya yer kalmaksızın bu kitabı okumak için Kutsal Ruh tarafından yönlendirilmekte olduğumu biliyordum. *Okudukça* yaşamımda bazı şeyleri yanlış yaptığıma ilişkin ikna oldum. Kilisede, kilise önderimiz birilerini bağışlama ihtiyacı içinde olanların öne gelmesi için rica etti. Bir an bile tereddüt etmeden, özellikle babam olmak üzere kendilerine gücendiğimi hissettiğim herkesi bağışlamak için kilisenin önüne çıktım. Ardından babamdan beni bağışlamasını istedim. Beni bağışladığı için ona minnettarım ve şimdi ben özgürüm! Bu kitap için size teşekkür ederim!

— R. P., VIRCINYA

BAĞIŞLAMA: VERMEZSENİZ — ALAMAZSINIZ

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir. Kalkıp dua ettiğiniz zaman, birine karşı bir şikâyetiniz varsa onu bağışlayın ki, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlasın. Ama siz bağışlamazsanız, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.

— MARKOS 11:24-26

Kitabın geriye kalan bölümlerinde, dikkatimizi gücenme veya küs-künlüklere son vermemenin sonuçlarına ve bunlardan nasıl özgür olabiliriz konusuna çekmek istiyorum.

İsa, söylediklerini tüm içtenliğiyle dile getiriyordu, “Ama siz bağışlamazsanız, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.”

ŞEYTAN'IN YEMI

Öyle bir kültürde yaşıyoruz ki, söylediğimiz şeyleri aslında her zaman tüm içtenliğimizle söylemeyiz. Bu yüzden başkalarının bize söylemiş olduğu şeylerin içtenliğine pek inanmayız. Kişinin sözü ciddiye alınmaz.

Bu durum ta çocuklukta başlar. Bir ebeveyn çocuğuna, “Bunu bir daha yaparsan, dayak yiyeceksin” der. Çocuk onu yalnızca bir kez daha yapmakla kalmaz, ondan sonra birçok kez daha tekrarlar. Her olayın ardından çocuk, anne veya babasından aynı uyarıyı tekrar tekrar alır. Genellikle çocuğu terbiye edici herhangi bir eyleme başvurulmaz. Terbiye etme eylemi gerçekleşse bile, ya söz verildiğinden çok daha hafif ya da ebeveynin yaşadığı hayal kırıklığından ötürü çok daha sert olur.

Her iki karşılık da çocuğa şu mesajı gönderir; ya söylediğiniz şeylerde içten değilsiniz ya da söylediğiniz şey doğru değil. Çocuk, yetki sahiplerinin söylediği her şeyin doğru olmadığını düşünmeyi öğrenir. Dolayısıyla, yetki sahibi olanları ne zaman ciddiye alması ve gerçekten ciddiye alıp almaması gerektiği konusunda kafası karışır. Bu tutumu yaşamının başka alanlarına da yansıtır. Öğretmenlerini, arkadaşlarını, liderlerini ve işverenlerini bu aynı gözlükten bakarak değerlendirir. Yetişkin bir kişi olduğunda da bunu normal bir şeymiş gibi kabul eder. Şimdi tüm konuşmaları aslında içtenlikle söylemek istemediği vaat ve cümlelerden oluşmaktadır.

Şimdi size varsayımsal olarak tipik bir konuşma örneği vereyim. Jim, tanıdığı ama uzunca bir süredir konuşmadığı Tom’u görür. Acelesi var ve içinden şöyle düşünmekte, *Ya, olamaz. Tom’u gördüğüme inanamıyorum. Konuşacak hiç zamanım yok.*

İki adam yüz yüze gelirler.

Jim, “Rab’be övgüler olsun, kardeşim. Seni görmek ne iyi!”

Kısa bir süre ayaküstü konuşurlar. Ama Jim’in acelesi olduğundan, şu cümleyle konuşmayı bitirir, “Bir ara birlikte bir öğle yemeği yememiz gerek.”

Birincisi, Jim acelesi olduğundan, Tom’u gördüğünde pek heyecanlanmamıştı. İkincisi, Rab’bi düşünmediği halde, Tom’u “Rab’be övgüler olsun” diyerek selamladı. Üçüncüsü, öğle yemeği davetinde bulunma niyetinde değildi. Bu, yalnızca daha çabuk uzaklaşması ve bu arada vicdanını rahatlatması için bir araçtı. Aslında Jim’in o konuşmada söylediği şeyler hiç bir anlam taşııyordu.

Buna benzer durumlar her gün meydana gelmekte. Bugün birçok insan söylediklerinin dörtte birini bile içtenlikle söylememekte. Bu bakımdan, erkek veya kadın olsun, bir kişinin sözüne ne zaman güvenebileceğimizi bilmekte neden zorluk çektiğimizi merak etmeye gerek var mı?

Ama İsa konuştuğu zaman, bizden kendisini ciddiye almamızı ister. Başka yetki sahibi kişileri veya yaşamlarımızda ilişki içinde olduğumuz kişilerin konuşmalarını değerlendirdiğimiz gibi, İsa’nın söylediklerini değerlendiremeyiz. Bir şey dediğinde, onu tüm içtenliğiyle söyler. Bizler güvenilmez olduğumuz zaman bile, O güvenilir-dir. Kültür ve toplumumuzu aşan bir gerçek ve dürüstlük düzeyinde yürür. Bu yüzden, İsa, “Ama siz bağışlamazsanız, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz” derken içtendir.

İsa, bunu bir adım daha ileriye götürerek, bu uyarıyı Müjde kitapçıklarında yalnızca bir kez değil, ama birçok kez tekrarlar. Bunu yaparak, bu uyarının ne kadar önemli olduğunu vurguluyordu. Gelin farklı durumlarda dile getirdiği bu yargıların birkaçına bakalım:

“Başkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizin suçlarınızı bağışlar. Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.”

— MATTA 6:14-15

Ayrıca:

Başkasını bağışlayın, siz de bağışlanırsınız.

— LUKA 6:37

Yine Rab’bin Duası’nda şöyle okuyoruz:

ŒEY TAN'IN YEMİ

Bize karşı suç işleyenleri *bağışladığımız gibi*, Sen de bizim suçlarımızı bağışla.

— MATTA 6:12, VURGU EKLENMİŞTİR

Kaç Hristiyanın kendilerini gücendiren kişileri bağışladıkları biçimde, Tanrı'nın kendilerini bağışlamasını istediğini merak ediyorum. Ama onlar da tıpkı öyle bağışlanacaklardır. Kiliselerimizde bağışlamazlığın aşırı boyutlara ulaşmış olduğundan, İsa'nın bu sözlerini pek o kadar ciddiye almak istemeyiz. Aşırı boyutlara ulaşmış olsun ya da olmasın, gerçek asla değişmez. Bir başkasını nasıl bağışlar, serbest kılar ve onunla olan ilişkimizi yeniden canlandırır sak, bize de o şekilde bağışlanacaktır.

Filipinli bir ruhsal hizmetkâr hakkında sıradışı bir tanıklık duymuştum. Hizmet ettiği bir önceki hizmet grubundan onu tanıyan bir arkadaşım bana, onun başından geçen şeylerin anlatıldığı bir makale gösterdi.

Adam, işinde yakaladığı başarıdan ötürü yıllar boyunca Tanrı'nın yaşamı için olan çağrısına karşı direnmiş. Büyük miktarda para kazanıyormuş. Söz dinleme zlığı en sonunda ona yetişmiş ve geçirdiği kalp krizi nedeniyle acil olarak hastaneye kaldırılmış.

Ameliyat masasında yaşamını yitirmiş ve kendisini cennetin kapısı dışında bulmuş. İsa, orada ayakta durup söz dinleme zlığı konusunda onunla uğraşmış. Adam, Rab'be yalvarıp yaşamını uzatır sak, kendisine hizmet edeceğini söylemiş. Rab buna razı olmuş.

Rab, onu bedenine geri göndermeden önce, ona cehennemle ilgili bir görünüm göstermiş. Eşinin annesinin cehennem alevlerinde yandığını görmüş.

Büyük şaşkınlık geçirmiş. Kaynanası, dünyada yaşarken "günahtkârın ettiği tövbe duasını" söylemiş, Hristiyan olduğunu açıkça kabul etmiş ve kiliseye katılmış olan bir kişiymiş. Rab'be "Neden cehennemde?" diye sormuş.

Rab ona, bir akrabasını bağışlamayı reddettiğini ve bu nedenle bağışlanamadığını anlatmış.

BAĞIŞLAMA VE RUHSAL BÜYÜME

Lisa ve ben kendi hizmetimizde de bağışlamazlık tuzağına düşmüş birçok kişiyle karşılaştık. Endonezya'daki ilk hizmetimiz sırasında, çok varlıklı bir işadaminin evinde kaldım. İşadamı ve ailesi hizmet ettiğim kiliseye katıldıkları halde, henüz kurtulmamışlardı.

Orada olduğum hafta içinde, eşi İsa'ya iman edip kurtuldu; daha sonra adam ve en sonunda da her üç çocuğu da kurtuldu. Tüm aile kurtulmuş, evdeki tüm atmosfer değişmişti. Evlerini büyük bir sevinç doldurmuştu.

İleride eşimle birlikte Endonezya'ya tekrar geleceğimizi öğrendiklerinde, bizi kendileriyle kalmaya davet etmekle kalmayıp üç çocuğumuz ve çocuk bakımımızın da uçak bilet paralarını ödemek için bağışta bulundular.

Oraya vardık ve kiliselerinde on kez hizmette bulunduk. Tövbe etme ve Tanrı'nın varlığı hakkında paylaştım. Toplantılarda sel olup akan gözyaşları ve kurtulmak için edilen yüksek sesli dualar arasında Tanrı'nın varlığını hissettik.

Tüm aileye tekrar hizmet edilmişti. Aynı şehirde yaşayan işadaminin annesi de her toplantıya katıldı. Çocukların uçak biletleri için yüklü miktarda bir parayla katkıda bulunmuştu.

Haftanın sonuna yakın, bu adamın annesi dosdoğru gözlerimin içine bakıp, "John, ben neden hiç Tanrı'nın varlığını hissetmedim?" diye sordu.

Kahvaltımızı daha yeni bitirmiştik ve bizimle birlikte kahvaltı yapan diğerleri masadan ayrılmıştı.

"Her toplantıya katıldım," diye devam etti, "üstelik söylediğin her şeyi can kulağıyla dinledim. Tövbe etmek için öne çıktım, buna karşın, bir kez bile olsun Tanrı'nın varlığını hissetmedim. Yalnızca bu değil, ama başka zamanlarda da Tanrı'nın varlığını hiç hissetmedim."

Bir süre onunla konuştuktan sonra ona, "Gel birlikte Tanrı'nın Ruh'uyla dolman için dua edelim" dedim. Ellerimizi üzerine koyup

Kutsal Ruh'u alması için dua ettim, ama Tanrı'nın varlığına ilişkin hiçbir belirti yoktu.

Ardından Tanrı ruhuma konuşup "Kocasına karşı yüreğinde bağışlamazlık var. Onu bağışlamasını söyle" dedi.

Ellerimi ondan çektim. Kocasının ölmüş olduğunu biliyordum, ama ona bakıp, "Rab bana, kocana karşı yüreğinde bağışlamazlık olduğunu gösteriyor" dedim.

"Evet, var," diye onayladı. "Ama onu bağışlamak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Ardından kocasının kendisine yaptığı korkunç şeyleri bana anlattı. Onu bağışlamak için neden o kadar mücadele verdiğini anladım.

Ama ona, "Tanrı'dan alman için bağışlamalısın," dedim ve ona İsa'nın bağışlama hakkında öğrettiği şeyleri açıkladım.

"Onu kendi gücüne dayanarak bağışlayamazsın. Bunu Tanrı'nın önüne götürmeli ve ilk önce Tanrı'dan seni bağışlamasını dilemelisin. Ancak o zaman kocanı gerçek anlamıyla bağışlayabilirsin. Kocanı serbest kılmaya istekli misin?" diye ona sordum.

"Evet," diye karşılık verdi.

Basit bir duayla onu yönlendirdim: "Gökteki Baba, İsa'nın adıyla senden kocama karşı yüreğimde var olan bağışlamazlıktan ötürü beni bağışlamamı diliyorum. Rab, onu kendi gücüne dayanarak bağışlayamayacağımı biliyorum. Bunda çoktan başarısızlığa uğradım, ama şimdi senin önünde kocamı yüreğimden serbest kılıyorum. Onu bağışlıyorum."

Bu sözleri söyler söylemez yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı.

"Ellerini kaldır ve dillerle konuş," diyerek onu yüreklendirdim.

Yaşamında ilk kez güzel bir göksel dille dua etti. O kahvaltı masasında Rab'bin varlığını öylesine güçlü bir biçimde hissettik ki, büyük bir heyecan ve korkuyla karışık şaşkınlık içindeydik. Yaklaşık beş dakika boyunca ağladı. Kısa bir süre daha konuştuktan sonra Rab'bin varlığından zevk alması için onu yüreklendirdim. O Rab'be tapınmaya devam ederken onu yalnız bıraktım.

Haber oğluna ve gelinine ulaşınca, şok yaşadılar. Oğlu, annesinin ağladığını hiç görmediğini bize aktardı. O kendisi de en son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. “Hatta kocam öldüğünde bile ağlamadım” dedi.

O gece toplantıda suyla vaftiz oldu. Sonraki üç gün boyunca yüzünden parıltı ve tatlı bir gülümseme hiç eksik olmadı. O ana dek gülümsediğini gördüğümü hatırlamıyordum. Bağışlamıyordu, bu nedenle de bağışlamazlık duygusuna hapsolmuş kalmıştı. Ama kocasını bağışlayıp serbest kılınca, Rab’bin gücünü yaşamına aldı ve O’nun varlığının farkına vardı.

BAĞIŞLAMAYAN KÖLE

İsa, Matta 18’de bağışlamazlık tutsaklığı ve gücenme konusunu daha fazla aydınlatıyor. Öğrencilerine kendilerini gücendirenlerle nasıl barışmaları gerektiğini öğretiyordu. (Barışma konusunu daha sonraki bölümlerin birinde ele alacağız.)

Petrus İsa’ya gelip, “Ya Rab” dedi, “Kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlamalıyım? Yedi kez mi?” diye sordu (Matta 18:21). Oldukça cömert olduğunu düşünüyordu.

Petrus her şeyde aşırıya kaçmaktan hoşlanıyordu. İsa’nın görünümünün değiştiği dağda İsa’ya, “İstersen burada üç çardak kurayım: Biri sana, biri Musa’ya, biri de İlyas’a” diyen kendisiydi (Matta 17:4’e bakınız). Şimdi de son derece cömert olduğunu düşünmekteydi. *Efendi’yi yedi kez bağışlamaktaki istekliliğimle etkileyeceğim.*

Ama şok edici bir yanıt alır. İsa, Petrus’un cömertlik olarak değerlendirdiği şeyi ortadan kaldırır: “Yedi kez değil” dedi. “*Yetmiş kere yedi kez derim sana*” (Matta 18:21-22, vurgu eklenmiştir). Başka bir deyişle, Tanrı’nın bağışladığı gibi, yani sınırsız olarak bağışla.

Ardından İsa söylediği şeyi vurgulamak için bir benzetme anlatır:

Şöyle ki, Göklerin Egemenliği, köleleriyle hesaplaşmak isteyen bir krala benzer. Kral hesap görmeye başladığında kendisine, borcu on bin talantı bulan bir köle getirildi.

— MATTa 18:23-24

ŞEYTAN'IN YEMİ

İsa'nın söylediği şeyin büyüklüğünü anlamak için bir talantın ne olduğunu bilmek gerekir. Talant bir ölçü birimiydi. Altın (2. Samuel 12:30), gümüş (1. Krallar 20:39) ve diğer metal ve malları tartmakta kullanılırdı. Bu benzetmede bir borcu simgeliyordu.

Dolayısıyla, güvenle İsa'nın altın ve gümüş gibi bir değer tokuş aracına atıfta bulunduğunu varsayabiliriz. Altın diyelim.

Yaygın olarak kullanılan talant, yaklaşık olarak otuz beş kiloya eşitti (2. Krallar 5:23'e bakınız). On bin talant yaklaşık olarak 345,000 kilo yani 345 tona denkti. Demek ki, bu köle krala 345 ton altın borçluydu.

Günümüzde, altının onsu aşağı yukarı 375 dolardır. Bunu günümüze uyarlarsak, bir talant altın 450,000 dolar yapar. Dolayısıyla, on bin talant altın 4.5 milyar dolar eder. Bu köle, krala 4.5 milyar dolar değerinde altın borçluydu!

İsa burada kölenin asla ödeyemeyeceği kadar borcu olduğunu vurguluyor. Şöyle okuyoruz:

Kölenin ödeme gücü olmadığından efendisi onun, karısının, çocuklarının ve bütün malının satılıp borcun ödenmesini buyurdu. Köle yere kapanıp efendisine, 'Ne olur, sabret! Bütün borcumu ödeyeceğim' dedi. Efendisi kölele acıdı, borcunu bağışlayıp onu salıverdi.

— MATTA 18:25-27

Şimdi gelin bu benzetmenin gücenmeyle nasıl bir ilgisi olduğuna bakalım. Bir gücenme meydana geldiğinde, aynı zamanda bir borç ortaya çıkar. "Bunun hesabını verecektir" deyişini duymuşsunuzdur. Bu yüzden, bağışlama bir borcun silinmesine benzer.

Ödemesi mümkün olmayan bu kölenin borcunu bağışlayan Kral, Baba Tanrı'yı simgeler. Koloseliler 2:13-14'te şunu görüyoruz: "Sizler suçlarınız ve benliğinizin sünnetsizliği yüzünden ölüyken, Tanrı sizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. Bütün suçlarımızı O bağışladı. Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı [*borcu gösteren belgeyi*] sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı."

Bize bağışlanan borç, ödenemezdi. Tanrı'ya olan borcumuzu O'na hiçbir şekilde geri ödeyemedik. Tanrı'yı aşırı derecede gücendirmiştik. Böylece Tanrı, kurtuluşu bir armağan olarak bize sundu. İsa, bize karşı olan borç belgesinin karşılığını ödedi. Bu köleyle efendisi arasındaki ilişki ile bizim Tanrı'yla olan ilişkimiz arasındaki paralelliği görebiliriz.

“Ama köle çıkıp gitti, kendisine yüz dinar borcu olan başka bir köleye rastladı. Onu yakalayıp, ‘Borcunu öde’ diyerek boğazına sarıldı.”

— MATTA 18:28

Bir dinar, yaklaşık olarak bir işçinin günlük ücretine denkti. O bakımdan, günümüzün işçi ücretlerine göre, yüz dinar bugünün dört bin dolarına denk gelmektedir. Şimdi okumaya devam edelim:

Bu köle yüzüstü yere kapandı, ‘Ne olur, sabret! Borcumu ödeyeceğim’ diye yalvardı. Ama ilk köle bunu reddetti. Gitti, borcunu ödeyinceye dek adamı zindana kapattı.

— MATTA 18:29-30

Köle arkadaşlarından biri, ona yıllık ücretin üçte biri kadar oldukça büyük bir miktarda para borçluydu. Bir yılda kazandığınız ücretin üçte birini kaybetmek hoşunuza gider miydi? Ama bu adama 4,5 milyar dolarlık bir borç bağışlandığını hatırlayın. Bu tüm yaşamımız boyunca kazanabileceğimiz paradan bile çok daha fazla!

Birbirimize karşı içimizde barındırdığımız gücenkliklerle Tanrı'yi gücendirdiğimiz şeyleri karşılaştırmamız, 4000 dolar ile 4,5 milyar doları karşılaştırmaya benzer. Bir kişi tarafından çok kötü bir davranışa maruz kalabiliriz, ama o kötülük, bizim Tanrı'ya karşı işlediğimiz suçlarla karşılaştırılmaz.

Size yapılan kötülüğün başka hiç kimsenin başına gelmediğini hissedebilirsiniz. Ama İsa'nın ne kadar büyük bir kötülüğe maruz kaldığını fark etmiyorsunuz. O, kurban edilen masum, lekesiz bir kuzuydu.

ŒEYTAN'IN YEMI

Bağışlayamayan bir kişi, kendisine ne kadar büyük bir borç bağışlandığını unutmuş demektir. İsa'nın sizi sonsuz ölüm ve ıstırap-tan kurtardığını fark ettiğiniz zaman, başkalarını koşulsuz serbest bırakacaksınız. (Bunu nasıl başaracağımızı on üçüncü bölümde ele alacağız)

Sonsuzluğu bir ateş glnde geçirmekten daha kötü bir Œey ola-maz. Orada rahat yoktur, oranın solucanı lmez ve ateşi sönmez. Tanrı, Oğlu İsa Mesih aracılığıyla bizi bağışlayana dek gidecek yerimiz orasıydı. Haleluya! Bir kişiyi bağışlama noktasında zorluk çekiyorsanız, cehennem gerçekliğini ve Tanrı'nın sevgisinin sizi ondan kurtar-dığını düşünün.

İMANLILAR İÇİN ÇIKARILACAK DERSLER

Benzetmemize devam edelim:

Öteki köleler, olanları görünce çok üzüldüler. Efendileri-ne gidip bütün olup bitenleri anlattılar. "Bunun zerine efendisi köleyi yanına çağırdı. 'Ey kötü köle!' dedi. 'Bana yalvardığın için bütün borcunu bağışladım. Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?'

— MATTA 18:31-33

İsa, bu benzetmede henüz iman etmemiş kişilerden söz etmiyor. Kralın kölesi hakkında konuşuyor. Bu adama zaten büyük bir borç (kurtuluş) bağışlanmıştı ve efendinin "kölesi" olarak ağırılıyordu. Bağışlamadığı kişi bir "köle arkadaşı." Bu nedenle, bunun, bağışlamayı reddeden bir imanlının yazgısı olduğu sonucunu çıkarabiliriz.

Bu öfkeyle efendisi, bütün borcunu ödeyinceye dek onu işkencecilere teslim etti. "Eğer her biriniz kardeşini gönül-den bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır."

— MATTA18:34 -35

Bu Kutsal Yazılar'da üç ana noktadan söz etmemiz mümkün:

1. Bağışlamayan köle, işkencecilere teslim edildi.
2. Asıl borcunu, yani 345 tonluk altını ödemek zorundaydı.
3. Baba Tanrı, kardeşinin kendisine karşı yaptığı kötü bir eylemi ve sonucunda oluşan gücenmeyi bağışlamayan imanlıya aynı şeyi yapacaktır.

1. Bağışlamayan köle işkencecilere teslim edildi

Webster sözlüğü *ışkence* sözcüğünü “bedensel ve zihinsel ıstırap” veya “yoğun bir acıyla cezalandırma ve zorlama amaçlı veya sadist zevklere odaklı acı çektirme” olarak tanımlar.

Bu işkencenin kışkırtıcıları kötü ruhlardır. Tanrı, imanlı olsak bile, irade üzerinde etkili olacak biçimde “ışkencecilere” bedensel ve zihinsel acı ve ıstırap çektirmeleri için izin verir. Kilise toplantılarında, başkalarını serbest bırakmayı onları yürekten bağışlamadıkları için şifa, esenlik ve kurtuluş bulamayan insanlar için çok sık dua etmişimdir.

Tıp doktorları ve bilim adamları, bağışlamazlık ve kin beslemekle kas iltihabı ve kanser gibi belirli hastalıklar arasında bir bağ kurmuşlardır. Birçok zihinsel hastalık vakası acılık ve bağışlamazlıkla ilişkilendirilmektedir.

Genellikle insanlar kendilerini gücendirenleri bağışlamaz, ama bazen kişi kendi kendini de bağışlamaz. İsa, “Herhangi birine karşı bir şikâyetin varsa, ona bağışla...” demiştir (Matta 5:24'e bakınız). Herhangi biri sizi de kapsar! Tanrı sizi bağışladıysa, siz kim oluyorsunuz da Tanrı'nın bağışladığı kişiyi, bu kişi siz bile olsanız, bağışlamıyorsunuz?

2. Bağışlamayan köle, ödenmesi mümkün olmayan asıl borcu ödemek zorundaydı

Ondan imkânsız bir şey yapması isteniyordu. Bu, sanki İsa'nın Golgota Tepesi'nde ödediği borcu bizim ödememizin istenmesi gibidir. O durumda kurtuluşumuzu kaybedecektik.

ŞEYTAN'IN YEMİ

“Bir dakika,” diyorsunuz, “Ben, bir kişinin bir kere günahkârın ettiği tövbe duasını edip yaşamını İsa’ya adadıktan sonra asla kaybolmayacağını düşünüyordum.”

Buna inanıyorsanız, Petrus’un neden şunları yazdığını açıklayınız:

Rab ve Kurtarıcı İsa Mesih’i tanımakla dünyanın çirkefliğinden kurtulduktan sonra yine aynı işlere karışıp yenilirse, son durumları ilk durumlarından beter olur. *Çünkü doğruluk yolunu bilip de kendilerine emanet edilen kutsal buyruktan geri dönmektense, bu yolu hiç bilmemiş olmak onlar için daha iyi olurdu.*

— 2. PETRUS 2:20-21, VURGU EKLENMİŞTİR

Petrus burada, İsa Mesih’teki kurtuluş aracılığıyla günahattan (dünyanın çirkefliğinden) kaçıp kurtulan kişiler hakkında yazıyor. Ancak, yine günah (bu bağışlamazlık olabilir) tarafından sarmalanmış ve onun tarafından yenilgiye uğratılmışlardı. Yenilgiye uğratılmış olmaları demek, Rab’be dönüp kasıtlı olarak işledikleri günahlarından tövbe etmemiş oldukları anlamına gelir. Petrus, doğruluk yolunu bilip de ondan geri dönmeyen, o yolu hiç bilmemiş olmaktan daha kötü olduğunu belirtmiştir. Başka bir deyişle, Tanrı, sonsuz yaşam armağanını alıp ardından ondan kalıcı olarak dönmektense, hiç kurtulmamış olmalarının onlar adına daha iyi olacağını söylemekte.

Yahuda da kilisede “iki kez ölmüş” insanlar olduğunu anlatmakta (Yahuda 12-13). İki kez ölmüş olmak demek, bir zamanlar Mesih’ten uzak olduğunuz, ardından O’nu kabul etmekle yaşama kavuştuğunuz, ama daha sonra O’nun yollarından kalıcı bir şekilde ayrılıp tekrar öldüğünüz anlamına gelir.

Birçok kişi kendilerini haklı çıkarmak amacıyla İsa’ya gelip şöyle diyeceklerini görmekteyiz, “Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?” diyecekler. O zaman ben de onlara açığa, ‘Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük

yapanlar!’ diyeceğim” (Matta 7:22-23). O’nu tanıyorlardı. O’nu Rab olarak çağırıyor ve O’nun adıyla mucizeler yapmışlardı. Ama İsa onları tanımadı.

İsa kimleri tanıyacak? Elçi Pavlus şöyle yazar, “Ama Tanrı’yı seveni Tanrı bilir” (1. Korintliler 8:3). Tanrı, kendisini sevenleri tanır.

Şöyle diyebilirsiniz, “Ama ben Tanrı’yı seviyorum. Ben yalnızca beni inciten şu kardeşimi sevmiyorum.” O zaman aldatılmış ve Tanrı’yı sevmiyorsunuz demektir. Çünkü şöyle yazılıdır, “Tanrı’yı seviyorum” deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı’yı nasıl sevebilir?” (1. Yuhanna 4:20). Aldanma korkunç bir şeydir, çünkü aldatılmış kişi tüm yüreğiyle haklı olduğuna inanır. Kendisini bir şey sanırken, aslında bambaşka bir şeydir. Tanrı’nın Sözü’ne itaat etmeyi reddeden bir kişi, kendi yüreğini aldatır.

“Birçok” kişinin cennete girmeyi umacakları ve birçoğunun geri çevrilecek olması ve İsa’nın son günlerde birçok kişinin güceneceğini söylemiş olması ilginç, değil mi? (Matta 24:10). Her iki grup da aynı kişileri kapsıyor olabilir mi?

Bazı imanlılar bağışlamadıklarından ötürü öylesine büyük bir ıstırap içinde yaşarlar ki, ölümün kendilerine içsel bir rahatlık getirmesini umut edebilirler. Ama bu doğru değildir. Bağışlamazlıkla şimdi uğraşmalıyız, yoksa bizden ödenmesi imkânsız olanı ödememiz istenebilir.

3. Baba Tanrı bunu, incinme veya gücenme ne denli büyük olursa olsun, yürekten bağışlamayı reddeden her imanlıya yapacaktır

İsa, bu benzetmeyi anlamış olduğumuzdan emin olmak amacıyla bu konuda çok kesin ve açık konuşmuştur. İsa, hemen hemen her benzetmede, öğrencileri ondan özellikle sormadıkça, o benzetmenin asıl söylemek istediği şeyi açıkça dile getirmemiştir. Oysa bu benzetmede, İsa, bağışlamayı reddeden kişilerin karşı karşıya kalacağı yargının ne denli ağır olduğu konusunda kafalarda herhangi bir soru işareti kalmasını istememiştir.

ŒEYTAN'IN YEMI

Birçok baŒka örnekte, İsa, bađıŒlamadıđımız sürece, bađıŒlanmayacađımızı çok açık bir biçimde dile getirmiŒtir. O'nun bize benzelediğini hatırlayınız; söylediği her Œeyi içtenlikle söyler.

Bunu genellikle kilisede pek görmeyiz. Tersine, insanlar bađıŒlamazlıđı neden içlerinde barındırdıklarına iliŒkin mazeretler ileri sürerler. BađıŒlamazlıđı eŒcinsellik, zina, hırsızlık ve sarhoŒluktan daha az gnahmıŒ gibi değerlendirirler. Ama bunu yapanlar, tıpkı diğer günahları iŒleyenler gibi Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alamayacaklardır.

Bazıları bunun çok sert bir mesaj olduğunu dŒnebilir, ama ben bunu ağır bir yargı içeren bir mesaj olarak görmekten çok, bir merhamet ve uyarı mesajı olarak görüyorum. Kutsal Ruh tarafından Œimdi günahlı olduğunuza iliŒkin ikna olup gerçek bir tövbe ve bađıŒlamayı mı yaŒamak istersiniz, yoksa bađıŒlamayı reddedip artık tövbe etme imknı bile kalmamıŒken Efendi'den "Uzak dur benden," sözlerini mi duymak istersiniz?

**KENDİ ÖCÜMÜZÜ KENDİMİZ
ALMAKTAN O KADAR ÇOK UZAK
DURMALIYIZ Kİ, GÖNÜLLÜ BİR
BİÇİMDE BİR KEZ DAHA HAKSIZLIĞA
UĞRAMAYI BİLE GÖZE ALMALIYIZ**

Şeytan'ın Yemi'ni yazmadaki söz dinlerliğinizden dolayı Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Bu kitap öylesine meshedilmiş bir kitap ki, onu okuduğum süre içinde ki, yalnızca birkaç günümü aldı, Rab'bin Ruhunu bana çok dokundu. Bu kitap yaşamımı tümüyle değiştirdi. Güceniklik zincirlerinden özgür kıldım ve yürek, akıl ve duygularımın özgür kalması için araştırma yapacağım.

— L. M., SOUTH CAROLINA

ÖÇ ALMAK: TUZAK

Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin.

— ROMALILAR 12:17

Geçen bölümde açıkça gördüğümüz gibi, bizi inciten birini bağışlamamak, o kişinin bize olan borcunu silmemeye benzer. Bir kişi bir başka kişi tarafından kötü bir davranışa maruz kaldığında, o kişinin kendisine karşı borçlu konumuna düştüğüne inanır. Parasal veya başka bir şekilde bir tür tazminat bekler.

Hukuk sistemimiz kötü bir davranışa maruz kalan veya yaralanan tarafların öcünü almak için vardır. Davalar, borçları konusunda tatmin olmaya çalışan insanlar tarafından açılır. Bir kişi bir başkası tarafından incitildiğinde, insan adaleti, “İşlediği suçtan ötürü

ŞEYTAN'IN YEMİ

yargı karşısına çıkacak ve suçlu bulunursa, hesabını verecektir” der. Bağışlamayan köle, kendisine borcu olan köle arkadaşının borcunu ödemesini istiyordu. Bu nedenle, hukuk mahkemelerinde tazminatının peşine düştü. Bu, Tanrı'nın doğruluğuna yaraşan bir yöntem değildir.

Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: “Rab diyor ki, ‘Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.’”

— ROMALILAR 12:19

Tanrı'nın çocukları olarak kendi öcümüzü kendimiz almamız, bize yaraşan doğru bir davranış tarzı değildir. Ama bağışlamayı reddettiğimiz zaman, tam olarak peşinde olduğumuz şey budur, yani öç almaktır. Öç almayı arzular, arar, planlar ve gerçekleştiririz. Borç tümüyle ödeninceye dek bağışlamayız ve kabul edilebilir tazminatın ne olduğuna yalnızca biz karar veririz. Bize yapılan yanlış bir hareketi kendimiz düzeltmeye kalktığımızda, kendimizi yargıç konumuna koyarız. Ama biliyoruz ki:

Oysa tek Yasa koyucu, tek Yargıç vardır; kurtarmaya da mahvetmeye de gücü yeten O'dur. Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun? Kardeşler, yargılanmamak için birbirinize karşı homurdanmayın. İşte, Yargıç kapının önünde duruyor!

— YAKUP 4:12; 5:9

Tanrı, adil bir yargıçtır. Haklı hükmü kendisi verecektir. Ama doğruluğa göre karşılığını verecektir. Biri yanlış bir şey yapar da yürekten tövbe ederse, İsa'nın Golgota'daki işi, o kişinin borcunu siler.

“Ama o kötülüğü bana yaptı, İsa'ya değil!” diye sorabilirsiniz.

Evet, siz İsa'ya yaptığınız kötülüğün farkında değilsiniz. Masum bir kurban olarak herkes günah işlemiş ve ölüm cezasına çarptırılmışken, O'nun hiçbir suçu yoktu. Her birimiz ülkemizin yasalarının üstünde yer alan Tanrı'nın yasalarını çiğnedi. Adalet gerçek

anlamıyla uygulansaydı, hepimiz evrenin en yüksek mahkemesi tarafından ölüme çarptırılacaktık.

Bir başkasının eliyle maruz kaldığınız kötülüğü kıskırtmak için hiçbir şey yapmamış olabilirsiniz. Ama size bağışlananla size yapılanı karşılaştırmaya kalktığınızda, böyle bir karşılaştırma bile yapamazsınız. Ödemek zorunda olduğunuz borcunuzda hiçbir fark yaratmayacaktı. Kendinizi aldatılmış hissediyorsanız, size uzatılan merhamete ilişkin kavrayıştan uzaklaşmışsınız demektir.

GRİ KİN ALANLARINA BİLE YER YOK

Eski Antlaşma altında, bana karşı bir suç işlediğinizde, yasal olarak size aynı şeyi yapmaya hakkım vardı. Kötülüğe karşı kötülükle karşılık vermekle borcun alınması konusunda izin verilmişti (Levililer 24:19 ve Mısır'dan Çıkış 21:23-25'e bakınız). Yasa en yüceydi. İsa, o zamanlar onları özgür kılmak için henüz ölmemişti.

Yeni Antlaşma imanlılarına nasıl hitap ettiğine bakınız:

'Göze göz, dişe diş' dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. Size karşı davacı olup mintanınızı almak isteyen abanızı da verin. Sizi bin adım yol yürümeye zorlayanla iki bin adım yürüyün. Sizden bir şey dileyene verin, sizden ödünç isteyen geri çevirmeyin.

— MATTA 5:38-42, VURGU EKLENMİŞTİR

İsa, kine ilişkin her türlü gri alanı ortadan kaldırır. Aslında kendimizi bir kez daha başkalarının bizim zaaflarımızdan yaralanma olasılığına açık konuma getirmeye istekli olacak kadar tutumumuzun öç almaktan o denli uzak olması gerektiğini söylüyor.

Bize yapılan yanlış bir hareketi kendimiz düzeltmeye kalktığımızda, kendimizi yargıç konumuna koyarız. Matta 18. bölümdeki köle, bunu köle arkadaşını hapse atarak yaptı. Bunun karşılığında, bu bağışlamayan köle bütün borcunu ödeyinceye dek işkencecilere teslim edildi ve ailesi kendisinden alınıp başkalarına satıldı.

Adil Yargıca yer açmalı ve fırsat vermeliyiz. O, herkese hakkı olan karşılığı verir. Yalnızca O hakkıyla öç alır.

Amerika'nın Florida Eyaleti'nin Tampa şehrinde bir kilisede gücenmeler konusunda paylaşımda bulunuyordum. Paylaşımdan sonra bir kadın bana geldi. Boşandığı kocasını kendisine yaptığı her şeyden bağışlamış olduğunu söyledi. Ama gücenmeleri bırakma konusunda paylaştıklarımı dinlerken, içinde hâlâ esenlik olmadığını ve çok rahatsız olduğunu fark etmiş.

Nazikçe, "Onu hâlâ bağışlamış değilsiniz" dedim.

"Evet, bağışladım," dedi. "Bağışlarken gözyaşı döktüm."

"Ağlamış olabilirsiniz, ama onu henüz serbest bırakmış değilsiniz."

Israrla yanlış düşündüğümü ve eski kocasını bağışladığını söyledi. "Ondan bir şey istemiyorum. Onu serbest bıraktım."

"Size ne yaptığınızı bana anlatın" diye rica ettim.

"Kocamla birlikte bir kilisede kilise önderliği yapıyorduk. Beni ve üç oğlumuzu terk edip kilisedeki önde gelen kadınlardan biriyle kaçtı." Gözleri yaşla doldu. "Benimle evlenmekle Tanrı'nın yaşamı için öngördüğü isteğini kaçırdığını, çünkü Tanrı'nın mükemmel isteğinin birlikte kaçtığı o kadınla evlenmek olduğunu söyledi. Hizmeti için o kadının bir değer olduğunu, çünkü onun kendisine çok daha fazla destek verdiğini anlattı. Benim kendisine bir engel olduğumu söyledi. Eleştirici olduğumu dile getirdi. Evliliğin sona ermesiyle ilgili tüm suçu bana yükledi. Asla geri gelip de evliliğimizin son bulmasındaki hatasını kabul etmedi."

Bu adam açıkça aldanmış olup eşine ve ailesine karşı büyük bir kötülük yapmış. Kadın eski kocasının yaptıklarından ötürü çok acı çekmiş olduğundan onun kendisine olan borcunu ödemesini bekliyordu. Borcu, nafaka veya çocuk yardımı değildi, çünkü yeni kocası tüm bunları ona zaten sağlıyordu. Kadının eski kocasından ödemesini istediği borç, eski kocasının yanlış yaptığını ve kendisinin haklı olduğunu kabul etmesiydi.

“Size gelip yanlış yaptığını, yani sizin değil, aslında kendisinin hatalı olduğunu söyleyip sizden bağışlanma dilemeyene dek, onu bağışlamayacaksınız. Sizi bağlı tutan da işte bu ödenmemiş olan borçtur.”

İsa, bizim kendisine gidip “Biz yanlış yaptık. Sen haklısın. Bizleri bağışla” diyerek özür dilememizi bekleseydi, çarmıhta bizi *bağışlamayacaktı*. Çarmıhta asılıyken, “Baba, onları bağışla. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar” (Luka 23:34) diye yüksek sesle dua etti. Kendisine gidip O’na karşı işlediğimiz günahlarımızı itiraf etmeden önce bizleri bağışladı. Elçi Pavlus’un şu sözleri bize öğüt ve uyarı niteliğindedir: “Rab’bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın” (Koloseliler 3:13). Ayrıca “Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın” (Efesliler 4:32).

Bu kadına, “Eski kocan sana gelip ‘Ben hatalıyım. Sen haklısın’ demeyene dek onu bağışlamayacaksın” dediğimde, yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Kadının istediği şey, o adamın kendisine ve çocuklarına çektiği onca acıyla karşılaştırılınca çok küçük kalıyordu. Ama insan adaletine tutsaktı. Borcuyla ilgili hakkını ileri sürerek bir tazminat beklemesi, kendini yargıç konumuna sokmuş olduğunun göstergesiydi. Bu gücenme, yeni kocasıyla olan ilişkisini de engellemişti. Bu durum, eski kocası kendisinin aynı zamanda kilise önderi olduğundan ötürü yetki sahibi tüm erkeklerle olan ilişkisini de etkilemişti.

İsa sık sık yüreklerimizin durumunu toprağa benzetmiştir. Kutusal Kitap’ta Tanrı’nın sevgisinde kökleşip temellenmemiz konusunda bizlere öğütte bulunmaktadır. Böylece Tanrı’nın Sözü’nün tohumu yüreklerimizde kök salıp büyüyecek ve en sonunda doğruluk meyvesini ortaya çıkaracaktır. Bu meyve, sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir (Galatyalılar 5:22-23’e bakınız).

Ama toprak yalnızca kendisine ekileni üretecektir. Borç, bağışlamama ve gücenme tohumları ekersek, Tanrı’nın sevgisinin yerine başka bir kök ortaya çıkacaktır.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Francis Frangipane acılıkla ilgili mükemmel bir tanımlamada bulunur: “Acılık, alınmamış öçtür.” Arzuladığımız derecede bir öç alınmadığında ortaya çıkar.

İbraniler kitabının yazarı doğrudan doğruya bu konu hakkında konuşmaktadır:

Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı’nın lütfundan yoksun kalmayacak. İçinizde sizi rahatsız edecek ve *birçoklarını zehirleyecek acı bir kök* filizlenmesin.

— İBRANİLER 12:14-15, VURGU EKLENMİŞTİR

“Birçoklarını zehirleyecek” sözlerine dikkat edin. Bu “Birçokları” ifadesi yine İsa’nın son günlerde gücenecekler dediği kişiler olabilir mi? (Matta 24:10’a bakınız.)

Acılık bir köktür. Köklere bakım yapılır - sulanır, korunur, beslenir ve özen gösterilir - derinlikte ve güçte büyürler. Çabucak üstesinden gelmezlerse, kökleri yerinden sökmek zordur. Gücenmenin gücü büyümeye devam edecektir. Bu nedenle, öfkemizin üzerine güneşin batmaması konusunda teşvik edilmekteyiz (Efesliler 4:26’ya bakınız). Şimdi doğruluk meyvesi yerine, bir öfke, küskünlük, kıskançlık, nefret, çekişme ve kavga ekini göreceğiz (Matta 7:19-20’a bakınız.)

Kutsal Kitap, gücenmeleri bırakmak yoluyla esenliğin ardından gitmeyen bir kişinin en sonunda yozlaşacağını söyler. Değerli olan, bağışlamamanın iğrençliği yüzünden yozlaşacaktır.

POTANSİYEL BİR KRAL YOZLAŞTI

Bu kitabın ilk bölümlerinde Davut’un, Saul’un kendisine bağlı olmamasına karşın nasıl Kral Saul’a bağlı kaldığına baktık. Davut, iki kez eline fırsat verildiği halde, öcünü kendi başına almayı aramadı. Davut, Tanrı’nın yüreği ardınca giden bir adamdı. Tanrı’nın Saul’la kendisi arasındaki sorunla ilgili yargıda bulunmasına izin verdi.

Tanrı'nın yargısı Saul'un üzerine inince, Davut sevinmedi. Saul için büyük bir üzüntü duydu, çünkü ona karşı bir kin beslemiyordu.

Saul'un ölümünden sonra, Davut tahta çıktı. Ülkesini güçlendirdi, askeri ve ekonomik başarının tadını çıkardı ve tahtını güvence altına aldı. En büyük oğlu Amnon ve üçüncü oğlu Avşalom dâhil olmak üzere kendisine çocuklar doğuran birçok kadınla evlendi.

Davut'un ilk oğlu Amnon, Avşalom'un kızkardeşi de olan üvey kızkardeşi Tamar'a karşı kötü bir suç işledi. Hastaymış gibi yapıp babasından Tamar'ı kendisine yiyecek vermesi için göndermesini istedi. Yiyecek vermek için onun yanına girdiğinde, Amnon tüm hizmetçileri dışarıya çıkarıp ona tecavüz etti. Ardından onu hor görüp yanından dışarı çıkarttı. Kralın soyundan bakire bir prensesi küçük düşürüp yaşamını utançla mahvetti (2. Samuel 13'e bakınız).

Avşalom, üvey kardeşine bir şey demeden, kızkardeşini bakmak üzere kendi evine aldı. Ama Tamar'ı kirlettiğinden ötürü Amnon'dan nefret etti.

Avşalom, babasından üvey kardeşini cezalandırmasını bekledi. Kral Davut, Amnon'un yaptığı iğrençliği duyunca çok öfkeleni, ama hiçbir eylemde bulunmadı. Avşalom, babasının adaleti yerine getirmemesi üzerine yıkıldı.

Tamar, bir zamanlar kralın bakire kızları için ayrılan kral soyuna ait olduğunu simgeleyen uzun kollu bir giysi giyerdi. Oysa şimdi utanç içinde o uzun kollu giysiyi giyemiyordu. Güzel bir kızdı ve büyük olasılıkla halk tarafından kendisine büyük saygı duyuluyordu. Şimdi bir köşede toplumdan uzak yaşamaktaydı ve artık bakire olmadığından evlenemezdi.

Bu bir haksızlıktı. Kralın buyruğuyla Amnon'un yanına girmiş ve orada kendisine tecavüz edilmişti. Yaşamı mahvolmuştu, oysa bu iğrençliği yapan adam sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşamını sürdürmekteydi. Bu utancın tüm yükünü kendi omuzlarında taşıyan genç kızın tüm yaşamı alt üst olmuştu.

Avşalom, her gün kızkardeşinin yaşadığı büyük üzüntüyü görmekteydi. Bir prensesin kusursuz var oluşu bir kâbusa dönüşmüştü.

Avşalom, bir yıl boyunca babasının bir şeyler yapmasını bekleyip durdu, ama Davut hiçbir şey yapmadı. Avşalom, babasına güvenmişti ve ahlaksız Amnon'dan nefret etmekteydi.

İki yıl boyunca Amnon'a karşı beslediği nefret, onu öldürmek üzere bir komplo kurmasına yol açtı. Avşalom, büyük olasılıkla şöyle düşünmüştü, *"Kızkardeşimin öcünü ben alacağım, çünkü gerçek yetki sahibi kişi hiçbir şey yapmamayı tercih ediyor."*

Avşalom, kralın bütün oğulları için bir ziyafet verdi. Amnon ondan kuşkulandıktan ziyafete katıldığında, Avşalom onu öldürttü. Avşalom bunun üzerine Geşur'a kaçtı, Amnon'dan öcünü almıştı. Ama babasına karşı beslediği güvenme, özellikle saraydan uzak kaldığı sürede daha da alevlendi.

Avşalom'un düşünceleri acılıkla zehirlenmişti. Davut'un zayıf yönlerini eleştirme konusunda uzman oldu. Ama babasının kendisini çağıracağını umut edip durdu. Oysa Davut onu geri çağırmaya yanaşmadı. Bu, Avşalom'un öfkesi üzerine benzin döküdü.

Belki şu düşünceler aklından geçmiştir: *Babam savaştan zaferle dönerken halk tarafından sevinçle karşılandı, ama halkın gözleri onun gerçek doğasını göremeyecek kadar kör. Tanrı'ya, kendi çıkarını arayan bir adam olduğunu örtbas etmek amacıyla kullanıyor. Neden, oysa Kral Saul'dan daha kötü biri! Saul, Amelekiler kralını öldürmediği ve onların birkaç besili koyun ve öküzünü esirgediği için tahtını kaybetti. Babam kendisine en sadık adamlarından birinin eşiyle zina işledi. Ardından kendisine sadık olan o adamı öldürerek günahını örtmeye kalkıştı. O bir katil ve zina eden biri – zaten bu nedenle Amnon'u cezalandırmadı! Üstelik tüm bunları örtbas etmek için yapmacıktan Yahve'ye tapınıyor.*

Avşalom, üç yıl boyunca Geşur'da kaldı. Davut, Amnon'un ölümü konusunda avuntu bulmuştu ve Yoab Avşalom'u eve getirmesi için kralı ikna etti. Ama Davut yine de Avşalom'la yüz yüze görüşmeyi reddetti. İki yıl daha geçti ve Davut nihayet Avşalom'a lütfedip tüm hak ve ayrıcalıklarını ona geri iade etti. Ama Avşalom'un yüreğindeki güvenme tüm gücüyle var olmaya devam etti.

Avşalom, içindekileri dışa yansıtmama konusunda uzmandı. Amnon'u öldürmeden önce, "Avşalom ise Amnon'a iyi kötü hiçbir şey söylemedi. Amnon'dan nefret ediyordu" (2. Samuel 13:22). Birçok insan tıpkı Avşalom gibi yüreğinde beslediği güvenikliğı veya nefreti dışa vurmadan içinde saklayabilmekte.

Avşalom, bu güvenme temelli eleştirici tutumundan ötürü, hoşnutsuz olan herkesi kendine çekip etrafında toplamaya başladı. Halkın şikâyetlerini dinlemek için zaman ayırmak yoluyla kendini bütün İsrail'in hizmetine sundu. Eğer kral olsaydı, her şeyin farklı olacağına ilişkin ağıt yakıyordu. Kralın onlara ayıracak zamanı olmadığı görüldüğünden, onların davalarına kendisi bakıyordu. Belki kendisine hak ettiği adalet sunulmadığı için onların davalarını kendisi görmüştür.

Halk için kaygılanıyor görünüyordu. Kutsal Kitap Avşalom'un İsrail halkının kalbini babası Davut'tan çaldığını söyler. Ama acaba gerçekten onlar için kaygı çekiyor muydu, yoksa kendisini gücendiren babası Davut'u tahtan indirmenin bir yolunu mu arıyordu?

HATALAR KONUSUNDA UZMAN OLANLAR

Avşalom, İsrail halkını kendine çekip Davut'a karşı ayaklandı. Kral Davut, canını kurtarmak için Yeruşalim'e kaçmak zorunda kaldı. Avşalom sanki kendi krallığını kuracakmış gibi görünüyordu. Tersine, Davut ona dokunulmamasını buyurduğu halde, Davut'un peşine düştüğü sırada öldürüldü.

Avşalom aslında kendi acılığı ve güvenikliğı tarafından yok edildi. Babasının kendisine olduğunu sandığı borcu serbest bırakmayı reddetmesinden dolayı, onca potansiyele sahip ve tahtın varisi olan kişi, yaşamının daha baharında yaşama gözlerini kapadı. Yaşamının sonunda elinde kalan tek şey, yozlaşmış bir yaşam ve ölüm oldu.

Kilisedeki önder yardımcıları çoğunlukla hizmet ettikleri kişiye güvenik hale gelirler. Çok geçmeden eleştirel bir tutum içine girip kilise önderlerinin veya onların atamış olduğu kişilerin yaptığı tüm hatalar konusunda

uzman kesilirler. Gücenirler. Görüşleri çarpıttılır. Tanrı'ninkinden tamamen farklı bir bakış açısıyla olayları değerlendirirler.

Yaşamdaki görevlerinin etraflarındaki kişileri haksızca davranan önderden kurtarmak olduğuna inanırlar. Hayal kırıklığı yaşayan, hoşnutsuz ve bilgisiz kişilerin yüreklerini kazanırlar ve onlar farkına varmadan çok önce kiliseyi veya hizmeti parçalayıp bölerler. Tıpkı Avşalom gibi.

Bazen gözlemleri yerindedir. Belki Davut Amnon'a karşı eyleme *geçmeliydi*. Belki bir kilise önderinin hatalar yaptığı alanlar vardır. Yargıç kim? Siz mi, yoksa Rab mi? Unutmayın çekişme ekerseniz, yine çekişme biçeceksiniz.

Avşalom'un başına gelen ve çağdaş ruhsal hizmet gruplarında meydana gelen şey, zaman alan bir süreçtir. Genellikle yüreğimize gücenikliğin girdiğinin farkında bile olmayız. Acılık kökü gelişme aşamasında hemen hemen hiç fark edilmez. Ama onunla ilgilendikçe, büyüyüp güçlenecektir. İbraniler yazarının teşvik ettiği gibi, "Dikkat etmeliyiz... öyle ki içinizde sizi rahatsız edecek ve birçoklarını zehirleyecek acı bir kök filizlenmesin" (İbraniler 12:15).

Yüreklerimizi incelemeli ve kendimizi Rab'bin düzeltip yola getirmesine açık hale getirmeliyiz, çünkü yalnızca O'nun Sözü yüreğimizin düşüncelerini ve amaçlarını ayırt edebilir. Kutsal Ruh, bir kişinin vicdanına konuştuğunda, o kişiyi günahlı olduğu yönünde ikna eder. O'nun bu günahlı olduğumuz yönündeki ikna edişini göz ardı etmemeli ve O'nu söndürmemeliyiz. Böyle yapan varsa, Tanrı'nın önünde tövbe etsin ve yüreğini O'nun ikna edişine açsın.

Ruhsal bir hizmetkâr bir keresinde bana yaptığı bir şey konusunda Davut gibi mi, yoksa Avşalom gibi mi hareket ettiğini sordu. Bir şehirde kilise önderi yardımcılığı görevinde bulunmuş ve o kilise önderi tarafından görevden uzaklaştırılmıştı. Kilisenin baş önderi onu kıskanmış ve Tanrı'nın elinin onun üzerinde olmasından ötürü de ondan korkmuş gibi görünüyordu.

Görevden uzaklaştırılan hizmetkâr, Rab'bin kendisinden bir yıl kadar sonra şehrin öteki tarafında bir kilise başlatmasını istediğine

inanmış. Öyle de yapmış ve önceki kiliseden bazıları oradan ayrılıp onun kilisesine katılmaya başlamışlar. Sıkıntılıymış, çünkü Avşalom gibi hareket etmek istememiş, ama görünüşe bakılırsa, kendisini görevden uzaklaştıran kilise önderine hiç gücenmemiş. Yeni kilisesini, diğer kilisedeki ilgi eksikliğine bir karşılık vermek amacıyla değil, ama Rab'bin yönlendirişiyile başlatmış.

Ona Avşalom'la Davut arasındaki farkı gösterdim. Avşalom, liderine gücendiği için başkalarının yüreklerini çaldı. Davut, Saul kendisine saldırdığı halde, başkalarından Saul'a sadık kalmalarını teşvik etti. Avşalom yanına adamlar aldı, ama Davut yalnız başına ayrıldı.

“Kiliseden tek başına mı ayrıldın?” diye ona sordum. “İnsanları seninle gelmeleri veya seni desteklemeleri amacıyla onlara cesaret verici herhangi bir şey yaptın mı?”

“Yalnız başıma ayrıldım ve insanları kendime doğru çekmek için hiçbir şey yapmadım” dedi.

“İyi. Davut gibi hareket etmişsin. Seninle gelen insanların önceki kilise önderine yönelik herhangi bir güceniklik beslemediklerinden emin ol ve eğer güceniklerse, onları özgürlüğe ve iyileşmeye yönlendir.”

Bu adamın kilisesi şu anda hızla büyüyor. Onun hakkında son derece minnettar olduğum şey, kendi yüreğini incelemekten korkmamasıydı. Yalnızca bu da değil, ayrıca kendini tanrısal danışma almaya bağımlı kıldı. Onun için Tanrı'nın yoluna bağımlı olması, “haklı” olduğunun kanıtlanmasından çok daha önemliydi.

Kutsal Ruh'a yüreğinizdeki herhangi bir bağışlamama veya acılığı ortaya çıkarmasına izin vermekten sakınmayın. Ne kadar çok onu saklarsanız, o kadar çok güçlenecek ve yüreğiniz de o kadar çok sertleşecektir. Şefkatli bir yüreğe sahip olmaya devam edin. Nasıl mı?

Her kötü niyetle birlikte her türlü kin, öfke, kızgınlık, bağırışma ve iftira sizden uzak olsun. Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı sizi Mesih'te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın.

— EFESLİLER 4:31-32

EN MEYDAN OKUYUCU
GÜCENMELERLE, BAŞKA BİR DEYİŞLE
ONLAR İÇİN EĞİTİM ALMADIĞINIZ
OLANLARIYLA DAHA ÇOK
BÜYÜRSÜNÜZ

*Şeytan'ın Yemi'*ni aldım! Bu kitap ne kadar büyük bir bereket! Onu birçok kişiye önerdim. Tanrı gerçekten bu kitabı yaşamımda kullandı. Teşekkürler!

— S. T., GEORGIA

TUZAKTAN KAÇINMAK

---

*Bu nedenle ben gerek Tanrı, gerek insanlar önünde
vicdanımı temiz tutmaya her zaman özen gösteriyorum
[alıştırma yapıyorum].*

— ELÇİLERİN İŞLERİ 24:16

Güçenmelerden özgür kalmak için çaba göstermek gerek. Pavlus onu alıştırma yapmaya benzetiyor. Bedenlerimize alıştırma yaptırdığımızda, yaralanmaya daha az meyilli hale geliriz. Havaî'deyken fotoğraf çekmek için bir duvara tırmanmam gerekiyordu. Tırmandığımda, dizimdeki bazı kaslar yırtıldı ve dört gün boyunca yürüyemedim.

Fizik tedavi uzmanı bana, “düzenli olarak alıştırma yapmış olsaydınız, başınıza böyle bir şey gelmeyecekti. Çünkü kaslarınız formunu yitirmiş, dolayısıyla yaralanmaya açık bir konumdasınız” dedi.

Yürümeye başladıktan sonra, bir başka uzman bana, “Diz kaslarınızı uygun form ve duruma geri getirmek amacıyla bu verdiğim alıştırmaları düzenli olarak yapmalısınız” diye talimatta bulundu. Dizimin normal haline dönmesi birkaç ayı buldu.

Elçilerin İşleri 24:16'daki *alıştırma yapmak* için kullanılan Greçe sözcük *askeo*'dur. *Vine's Expository Dictionary* adlı İngilizce açıklayıcı sözlük, *alıştırma yapmak* sözcüğünü “acıya katlanmak, çabalamak, eğitim ve disiplinle egzersiz yapmak” biçiminde tanımlıyor.

Bazen başkaları bizi gücendirdiğinde, onları bağışlamak pek o kadar zor değildir. Yüreklermize daha önceden alıştırma yaptırmış olduğumuz için gücenmenin üstesinden gelebilecek durumdalar; bu nedenle, yaralanma veya sürekli bir hasar meydana gelmez.

Birçok insan formda olduklarından dolayı Havai'deki o duvara tırmandıkları halde yaralanmamış olabilir. Aynı şekilde, bazıları yüreklerini alıştırma yoluyla Tanrı'nın sözünü dinlemeye alıştırmışlardır. Olgunluk derecemiz, yara almadan ne kadar iyi bir şekilde bir gücenmenin üstesinden geleceğimizi belirler.

Bazı gücenmeler, onlara karşı eğitilmiş olduğumuz gücenmelerden daha çok meydan okuyucu olacaklardır. Bu fazladan gerilme, daha sonra yeniden özgür olmak ve iyileşmek amacıyla ruhsal alıştırma yapmak zorunda kalacağımız bir yara veya incinmeye neden olabilir. Ama sonuç, onca çabaya değecektir.

Bu bölümde, çözmek için daha fazla çaba gerektiren aşırı ve yoğun gücenmelere değineceğim.

Yaşamımda, ruhsal hizmette yer alan bir kişiyi de kapsayan bir olay meydana geldi. Yaşadığım bu aşırı gücenme, diğerlerinden ayrı bir şey değildi, ama o kişiyle bir buçuk yıl gibi bir sürede giderek yoğunlaşan birçok gücenmeden yalnızca bir tanesiydi.

Etrafımdaki herkes neler olup bittiğini biliyordu. İnsanlar bana “İncinmedin mi?” diye sordular. “Ne yapacaksın? Sadece geri çekilip boyun mu eğeceksin?”

“Ben iyiyim” dedim. “Beni etkilemedi. Ben yaşamımdaki çağırımı yerine getirmeye devam ediyorum.”

Ama yanıtım, gururdan başka bir şey değildi. Aşırı derecede incinmiş olduğum halde, inkâr ediyordum, üstelik kendime bile. Uzun saatler boyunca tüm bunların nasıl başıma gelebilmiş olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şoktaydım. Uyuşuk ve şaşkın bir haldeydim. Ama bu düşünceleri bastırıp gerçekte zayıf ve derin bir biçimde incinmiş olduğum halde, güçlü bir yüz ifadesi takındım.

Aylar geçti. Her şey kuru görünüyor, hizmet bayatlamış ve dua ettiğim yer yalnız başına kalmıştı ve işkence altındaydım. Her gün kötü ruhlara karşı mücadele verdim. Bana yönelik olan tüm karşı koymanın yaşamımdaki çağrıdan kaynaklandığını sanıyordum, oysa gerçekte bağışlamazlığımın yol açtığı bir işkenceydi.

Her zaman bu adamın etrafında bulduktan sonra, sanki ruhsal olarak dövülmüşüm duygusuna kapılıyordum.

Derken yaşamımda asla unutamayacağım o sabahı yaşadım. Evimizin arka bahçesindeki çardakta oturmuş dua ediyordum. “Rab, incindim mi?” diye sordum.

Bu sözler ağızdan çıkar çıkmaz, ruhumun derinliklerinden kopup gelen yüksek bir ses duydum: *Evet!*

Tanrı, incinmiş olduğumu bildiğinden emin olmak istemişti.

“Tanrım, lütfen bu incinmeden ve gücenmeden kurtulmama yardımcı ol,” diye yalvardım. “Üstesinden gelemeyeceğim kadar çok zor bir durum.”

Burası, yani benliğimin sonu, tam olarak Rab’bin benden olmamı istediği yerd. Çoğunlukla yapılması gereken şeyleri kendi gücümle yapmaya çalışırız. Bu ruhsal olarak büyümemize olanak sağlamaz. Tam tersine, düşmeğe daha elverişli oluruz.

İyileşmeğe ve özgürlüğe giden ilk adım, incinmiş olduğunuzu fark etmenizdir. Gurur, çoğunlukla incinmiş ve gücenmiş olduğumuzu kabul etmemizi istemez. Gerçek durumumu kabul eder etmez, Rab’bi aradım ve O’nun beni düzeltmesine kendimi açık konuma getirdim.

Rab’bin benden birkaç gün oruç tutmamı istediğini hissettim. Oruç, beni O’nun Ruhü’nun sesini duymaya duyarlı konuma getirecek ve ayrıca başka yararları da beraberinde getirecekti:

Benim istediğim oruç, haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak, her türlü boyunduruğu kırmak değil mi?

— YEŞAYA 58:6

Bu haksızlık zincirlerinin kırılmasına ve boyunduruktan özgür kılınmaya hazırdım.

Birkaç gün sonra bir cenaze törenine katılıyordum. Beni gücendiren kişi de oradaydı. Kilisenin arka sıralarından onu izlerken ağlamaya başladım.

“Rab, onu bağışlıyorum. Yaptığı her şeyden onu serbest kıl.” Hemen üzerimdeki yükün kalktığını hissettim. Büyük bir rahatlama duygusu doldurdu içimi!

Ama bu, beni iyileşmeye doğru götüren yolun daha başıydı. Yüreğimde o kişiyi bağışlamıştım, ama yaranın boyutunun farkında değildim. Hâlâ yaralanmaya açık ve tekrar incinebilir durumdaydım. Tıpkı bedensel bir yaralanmadaki iyileşme sürecine benziyordu. Gelecekteki herhangi bir incinmeyi engellemek amacıyla yüreğime, aklıma ve duygularıma alıştırmaya yapmam gerekiyordu.

YENİDEN BAŞ GÖSTERMESİNE NE DEMELİ?

Birkaç ay geçti. Ara sıra o kişiyi bağışlamadan önce sahip olduğum bazı düşüncelere karşı mücadele etmem gerekiyordu. Beni aynı biçimde incitecek başka bir kişi veya o kişiyi yeniden görmem ya da adını duymam, bende aynı şikâyetlere yol açabilirdi. Böylesi düşünceleri fark eder etmez hemen reddettim ve onları tutsak edip Mesih'e bağımlı kıldım (2. Korintliler 10:5'e bakınız.). Özgür biri olmaya devam etmek amacıyla bu alıştırmayı yapıp mücadele ettim.

En sonunda Rab'be, bu düşüncelerin beni yeniden bağışlamama tutumuna yöneltmemesi için ne yapmam gerektiğini sordum. O'nun benim daha yüksek bir özgürlük düzeyinde yaşamamı tasarladığını biliyordum ve yaşamımın geri kalanında gücenmeyi, bana bir kol mesafesi kadar yakın tutarak yaşamak istemiyordum. Rab kendi sözlerini hatırlatarak beni inciten adam için dua etmemi öğütledi:

Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin.

— MATTA 5:44

Öyle dua ettim. İlk başta, kuru ve tekdüze bir sesle, şefkatten en ufak bir belirti bile olmaksızın dua ettim. Zorunluluktan şunu ekledim, “Rab, onu bereketle. Ona iyi bir gün sağla. Yaptığı her şeyde ona yardımcı ol. İsa’nın adıyla, amin.”

Bu birkaç hafta böyle devam etti. Sanki hiç yol almıyormuşum gibi görünüyordu. Sonra bir sabah Rab yüreğimi Mezmur 35’e yönlendirdi. Mezmur 35’te ne olduğuna ilişkin en ufak bir fikrim yoktu, böylece onu açıp okumaya başladım. Yarısına geldiğimde, kendi durumumu gördüm.

Kötü niyetli tanıklar türüyor, bilmediğim konuları soruyorlar. İyiliğime karşı kötülük ediyor, yalnızlığa itiyorlar beni.

— MEZMUR 35:11-12

Kendimi Davut’la özdeşleştiriyordum. Benim düşünceme göre, o adam ve bazı yardımcıları iyiliğime karşı bana kötülük etmişlerdi. Canım kesinlikle keder içindeydi. Tanrı bu mezmuru kullanarak dikkatimi birkaç yıldır içinde yaşadığım çatışma durumuna çekiyordu. Bir metin neredeyse başımı tavana vuracak kadar havaya zıplamama yol açtı:

Oysa onlar hastalanınca *ben* çula sarınır, oruç tutup alçak-gönüllü olurum. Duam yanıtız kalınca, bir dost, bir kardeş yitirmiş gibi dolaşırdım. Kederden belim bükülürdü, annesi için yas tutan biri gibi.

— MEZMUR 35:13-14, VURGU EKLENMİŞTİR

Davut, bu adamların kendisini yok etmeye çalıştıklarını söylüyordu. Onca kötülüğü hak edecek bir şey yapmamasına karşın, onlar ona kötülükle saldırıyorlardı.

Sonra benim yanıtım geldi: “*Oysa ben...*”

Davut’un verdiği karşılık, başkalarının eylemlerine dayanmıyordu. Doğru olanı yapmaya kararlıydı, kendi yakın kardeşleri, hatta

yitirdiği annesi için yas tutan biri gibi onlar için dua ediyordu. Tanrı, bu adam için nasıl dua etmem gerektiğini bana gösteriyordu: “Senin için yapmamı istediğin aynı şeyleri onun için de isteyerek dua et!”

Dualarım tümüyle değişti. Artık, “Rab, onu bereketle. Ona iyi bir gün sağla” biçiminde dua etmiyordum. Dualarım yaşamla bütünleşti. “Rab, kendini ona daha harika bir şekilde açıkla. Varlığınla onu kutsa. Seni daha yakından tanınmasını sağla. Seni hoşnut eden biri olsun ve senin adına onur getirsin.” Tanrı'nın yaşamımda yapmasını istediğim aynı şeyi onun için de yapmasını diledim.

Onun için şefkatle dua ettiğim o ay, yüksek sesle feryat ettim, “Seni bereketliyorum! İsa'nın adıyla seni seviyorum!” Bu, ruhumun derinliklerinden gelen bir feryattı. Kendi yararım adına onun için dua etmek yerine, onun yararı adına onun için dua eder oldum. İyileşmenin tümüyle tamamlandığına inandım.

YÜZLEŞMEYLE GELEN İYİLEŞME

Birkaç hafta daha geçti ve onu yeniden gördüm. Rahatsızlık verici bir duygu yüreğimde oyalanıp duruyordu. Hâlâ eleştirici olma güdüsüne karşı mücadele veriyordum.

Eşim, “John, ona gitmelisin,” diyerek beni cesaretlendirdi.

“Hayır, gitmem gerekmiyor, ben şimdi tamamen iyileşmiş durumdayım” diyerek ona güvence verdim.

Ama Kutsal Ruh'un biraz önce dile getirdiğim şeye tanıklıkta bulunmadığını sezdim. Bu nedenle, Rab'be o adama gidip gitmemem gerektiğini sordum.

Adamla bir buluşma ayarladık ve ona bir armağan götürdüm. Kendimi alçaltıp takındığım yanlış tutumu ona itiraf ettim ve beni bağışlamasını diledim. Barıştık ve yüreğime bağışlama ve iyileşme aktı.

Ofisinden iyileşmiş ve güçlenmiş olarak çıktım. Artık ne acıyla savaşmak ne de ona karşı eleştirici olmak zorundaydım. O günden beri güçlü bir ilişkimiz var ve başka bir sorun yaşamadık. Aslında, birbirimize çok destek çıkıyoruz.

“O adamla ilk tanıştığımızda” dedim Lisa’ya “Benim gözümde kötü bir şey yapamaz görünüyordu. Onda hiç hata görmüyordum. Onu sevmiştim, çünkü onun kusursuz biri olduğunu düşünüyordum. Ama onun tarafından incindikten sonra, onu sevmek pek o kadar kolay değildi. Şimdi iyileşip bu yenilenme sürecinden geçtikten sonra, ne hata yaparsa yapsın, onu ilk tanışmamızdaki aynı yoğunlukta seviyorum. İşte bu olgun bir sevgidir.”

Şu Kutsal Yazı aklıma geldi:

Her şeyden önce birbirinizi candan sevin. Çünkü sevgi birçok günahı örter.

— 1. PETRUS 4:8

Gözünüzde size karşı yanlış yapmayacak olanları sevmek kolaydır. Bu balayı aşkına benzer. Hatalarını görebildiğimiz birini sevmek bambaşka bir şeydir, özellikle onların hatalarının kurbanı olduğumuzda. Tanrı’nın sevgisi beni olgunlaştırıyor, yüreğimi güçlendiriyordu.

O zamandan beri, ona benzer durumlarla karşı karşıya kaldım, ama gücenmekten özgür olmak hiç zamanımı almadı. Nedeni: Yüreğim, gücenme duygusundan özgür yaşamak için alıştırmaya yapmıştı.

Tanrı’nın evimin arka bahçesindeki çardakta bana konuşmasıyla, o adamın ofisinden iyileşmiş olarak çıkmam arasından birkaç ay geçmişti. Bu, yüreğimin alıştırmaya yaptığı ve güçlendiği bir eğitim dönemi idi. O aylarda hiç mesafe katetmiyordum gibime geldi. Daha doğrusu, daha da kötüye mi gittiğimi merak etmiştim.

Ama iyileşme sürecinde güvenli adımlarla ilerliyordum. Rab’-bin Ruhu dayanabileceğim bir yürüyüş hızında ilerlememe izin verdi. Olgunlaşma sürecimin bir parçasıydı bu. Bu deneyimi hiçbir şeyle değişmem ve yaşamıma getirdiği büyüme için minnettirim.

ZORLUKLAR ARACILIĞIYLA OLGUNLAŞMAK

Kolay zamanlarda değil, zor zamanlarda büyürüz. Rab’le olan yolculuğumuzda her zaman zorlu yerler karşımıza çıkacaktır.

Onlardan kaçmak yerine, onlarla yüzleşmemiz gerekir, çünkü onlar O'nda kusursuz olma sürecimizin birer parçasıdır. Onlardan kaçmayı seçerseniz, ciddi anlamda büyümenizi engelleyeceksiniz.

Değişik engelleri aştıkça, daha da güçlenecek ve daha şefkatli olacaksınız. İsa'yı daha fazla seveceksiniz. Eğer zorluklardan geçmiş ve böyle hissetmiyorsanız, büyük olasılıkla gücenmeden henüz iyileşmemişsiniz demektir. İyileşmek, sizin yapmanız gereken bir seçimdir. Bazı insanlar incinir ve asla iyileşmezler. Bu kulağa ne kadar zalimce gelse de, bu onların kendi seçimlerinin bir sonucudur.

İsa, çektığı acılardan söz dinlemeği öğrendi. Petrus, çektığı acılardan söz dinlemeği öğrendi. Pavlus, çektığı acılardan söz dinlemeği öğrendi. Peki ya siz? Siz söz dinlemeği öğrendiniz mi? Yoksa sert, duygusuz, soğuk, kinle dolu ve dargın mısınız? Öyleyse söz dinlemeği öğrenmemişsiniz demektir.

Evet, bazı gücenmelerin “kolay kolay ortadan kalkmayacağı” doğrudur. Onların üstesinden gelmek zorunda kalacak, özgür olmak için mücadele edeceksiniz. Ama bu süreçte büyüyüp olgunlaşacaksınız.

Olgunluk kolay gelmez. Kolay gelmiş olsaydı, herkes ona kavuşurdu. Karşı karşıya kaldıkları muhalefetten ötürü, çok az kişi bu yaşam düzeyine erişir. Muhalefetle karşı karşıya kalırız, çünkü toplumun gidişatı tanrısal yaşamdan uzak ve bencilce bir gidişattır. Dünya, “havadaki hükümranlığın egemeni” (Efesliler 2:2) tarafından yönetilmekte. Bunun doğal sonucu olarak, Mesih'in olgunluk düzeyine erişmek için bencilliğin akışına karşı durmaktan kaynaklanan zorluklarla karşı karşıya kalacağız.

Pavlus, kiliseler kurduğu üç kente geri dönmüştü. Amacı, öğrencilerin canlarını pekiştirmektir. Ancak onları güçlendirme yöntemini görmek oldukça ilginç. Onları şöyle cesaretlendiriyor:

...imana bağlı kalmaları için onlara cesaret verdiler. “Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir.”

— ELÇİLERİN İŞLERİ 14:22

Onlara kolay bir yaşam vaat etmedi. Dünyanın standartları doğrultusunda bir başarı sözü vermedi. Onlara devirlerini sevinçle tamamlayacaklarsa, sıkıntılar diye adlandırdığı muhalefetle karşı karşıya kalacaklarını gösterdi.

Bir nehirde akıntıya karşı kürek çekiyorsanız, akıntıya karşı ilerlemek için sürekli olarak kürek çekmek zorunda kalacaksınız.

Kürek çekmeyi bırakıp gevşerseniz, en sonunda akıntıya kapılıp sürükleneceksiniz. O zaman bile, Tanrı'nın yöntemine göre hareket etme kararlılığında olduğumuz halde, birçok sıkıntıyla karşı karşıya kalacağız. Denenmelerin tümü tek bir ana sorunun yanıtını gösterecek: Dünyanın yaptığı gibi kendinizi sakındıracak mı, yoksa benliğinizi inkâr mı edeceksiniz?

İsa'nın uğruna yaşamımızı yitirdiğimizde, O'nun yaşamını bulacağımızı hatırlayın. Gözlerinizi verdiğiniz mücadeleye değil, ama en sonunda elde edeceğiniz sonuca odaklanmayı öğrenin.

Petrus bunu çok güzel dile getiriyor:

Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşarsınız.

— 1. PETRUS 4:12-13

Acı çekme oranıyla, elde edilecek sevincin oranını karşılaştırdığına dikkat edin. Bu oranla nasıl sevinebilirsiniz? Mesih'in görkemi görüldüğünde, O'nunla birlikte yüceltileceksiniz. Bu yüceltilme, O'na kendi karakterini içinde kusursuz bir konuma getirmesine izin verdiğiniz ölçüde gerçekleşecektir. Bu bakımdan, güvenmeye bakmayınız. Gelmekte olan görkeme bakınız. Haleluya!

HAKLI OLDUĞUNUZU KANITLAMAKTANSA, TÖKEZLEYEN BİR KARDEŞE YARDIM ETMEK ÇOK DAHA ÖNEMLİDİR

On sekiz yaşımdayım. Tek ebeveynli, tek yumurta ikizim bir kız kardeşe ve harika bir akraba çevresine sahip bir evde doğup büyüdüm. Biyolojik babamla asla tanışmadım ve bütün yaşamım boyunca ona karşı yüreğimde bağışlamazlık besledim. Büyük bir Tanrı adamı olan büyükbabam okumam için bana *Şeytan'ın Yemi'ni* verdi. Onu okuduktan sonra, babamı tümüyle bağışlayabildim.

— N. M., NEW MEXICO

AMAÇ: BARIŞMA

Atalarımıza, ‘Adam öldürmeyeceksin. Öldüren yargılanacak’ dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kardeşine öfkelenen herkes yargılanacaktır. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylese, Yüksek Kurul’da yargılanacaktır. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecektir. Bu yüzden, sunakta adak sunarken kardeşinin sana karşı bir şikâyeti olduğunu anımsarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git önce kardeşinle barış; sonra gelip adağını sun.

— MATTA 5:21-24

Bu alıntı İsa’nın Dağdaki Vaazı’ndan yapılmıştır. İsa sözlerine, “Atalarımıza... dediğini duydunuz...” diye başlar. Ardından “Oysa ben size diyorum ki...” der.

İsa bu karşılaştırmayı, verdiği vaazın bu bölümü boyunca yapmaya devam eder. İlk önce dışsal eylemlerimizi düzenleyen Kutsal Yasa'dan alıntı yapar. Ardından onun yerine getirilişini onu yüreğe getirerek gösterir. Dolayısıyla Tanrı'nın gözünde katil, yalnızca adam öldüren kişi değil, aynı zamanda kardeşinden nefret eden kişidir. Yüreğinizdeki şeyler sizin kim olduğunuzu belirler!

İsa açık ve net bir biçimde vaazının bu bölümünde gücenmenin yol açtığı sonuçları betimlemekte.

Öfke ve kin dolu bir gücenmeyi yürekte beslemenin büyük zararını örnek vererek aydınlatmaktadır. Bir kişi kardeşine karşı ortada hiçbir neden yokken öfkelenirse, yargılanma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu öfke meyve verir de kardeşine "Raka!" derse, Yüksek Kurul'da yargılanma tehlikesi altındadır.

Raka sözcüğü, "boş kafalı" veya ahmak anlamına gelir. Bir aşağılama terimi olup Mesih'in zamanındaki Yahudiler tarafından kullanılırdı. O öfke bir kardeşine ahmak diyecek noktaya ulaşırsa, cehennem ateşini hak etme tehlikesi altındadır. *Ahmak* sözcüğü, tanrısız kişi anlamındadır. Ahmak yüreğinde "Tanrı yoktur" der (Mezmur 14:1). O günlerde bir kardeşe ahmak demek, oldukça ciddi bir suçlamaydı. İçlerindeki öfke nefrete dönüşmediği sürece, hiç kimse böyle bir şey söylemezdi. Bugün, bir kardeşe, "Cehenneme git" demek ve bunu gerçekten yürekten isteyerek söylemekle eş değerdir.

İsa, burada öfkenin üstesinden gelinmediğinde, bunun kişiyi nefrete sürükleyebileceğini göstermektedir. Üstesinden gelinmeyen nefret de onları cehennem ateşini hak etme tehlikesiyle karşı karşıya bırakacaktır. Ardından kardeşlerine karşı bir şikâyeti veya gücendikleri bir nokta olduğunu hatırlarlarsa, o kardeşi bulup onunla barışmanın yollarını aramayı en önemli öncelikleri yapmalarını söyler.

Neden bu kadar acele barışmayı aramalıyız, kendi yararımız için mi, yoksa kardeşimizin yararı için mi? Onun yararını gözetmeliyiz ki, o kardeşi güceniklikten kurtarmak için yardımcı olacak bir katalizör görevi görebilelim. Kendisi bizi gücendirmiş olmasa bile, Tanrı'nın sevgisi, ona ulaşip onu yenileme girişiminde bulunmaksızın o kişiyi

öfke içinde bırakmaya izin vermez. Biz yanlış bir şey yapmış olamayabiliriz. Haklı olup olmamanız fark etmez. Haksız olduğunuzu kanıtlamaktansa, tökezleyen bir kardeşe yardım etmek çok daha önemlidir.

Gücenmeler için sınırsız senaryolar söz konusudur.

Belki kendisini gücendirdiğimiz kişi, ona karşı haksız bir davranışta bulunduğumuza inanıyordu. Oysa gerçekte ona zarar verecek bir şey yapmış değilizdir. Yanlış bir sonuca yol açan yanlış bir bilgiye sahip olabilir.

Diğer yandan, *doğru* bir bilgiye sahip olmasına karşın, yanlış bir sonuç da çıkarmış olabilir. Sözlerimiz çeşitli iletişim kanallarından geçerken fena halde çarpıtılmış olabilir. Niyetimiz hiç kimseye zarar vermek olmamasına karşın, sözlerimiz ve eylemlerimiz farklı bir görüntü sergilemiş olabilir.

Genellikle kendimizi niyetlerimizle, ama başka herkesi eylemleriyle yargılarız. Niyet ettiğimiz bir şeyi karşı tarafa iletirken tamamen farklı bir şey iletmemiz mümkündür. Bazen gerçek amaçlarımız bizden bile zekice gizlenir. Niyetlerimizin saf olduğuna inanmak isteriz. Ama Tanrı'nın Sözü süzgecinden geçirdiğimiz zaman, onları farklı bir biçimde görürüz.

Son olarak, belki de o kişiye karşı günah işlemişizdir. Kızgın veya baskı altında olduğumuz bir anımızda, onun canı yanmıştır. Ya da bu kişi sürekli ve bilinçli olarak bize öfkeyle patlamış olabilir ve biz ona nazik ve iyi niyetle karşılık vermişizdir.

Gücenmeye ne sebep olursa olsun, bu gücenmiş kişinin anlayışı kararmış ve varsayımlara, söylenti ve dış görünüşlere dayanarak yargıda bulunmaktadır. Böyle yapmakla, gerçek güdü ve niyetlerimizi ayırt etmiş olduğuna inanmasına karşın kendi kendini aldatmaktadır. Doğru bilgiye sahip olmadan nasıl doğru yargıya sahip olabiliriz? Bütün yüreğiyle ona yanlış yaptığımıza inandığı gerçeğini göz ardı etmemeli ve ona karşı duyarlı olmalıyız. Hangi nedenle bu şekilde hissediyor olursa olsun, kendimizi alçaltıp ondan özür dilemeye istekli olmalıyız.

İsa, gücenme kendi hatamızdan kaynaklanmadığı durumlarda bile o kişiyle barışmamızı teşvik etmektedir. Barışmayı sağlamak amacıyla, alçakgönüllülükte yürümek olgunluk gerektirir. Ama ilk adımı atmak çoğunlukla inciten kişi yönünden daha zordur. Bu nedenle İsa, gücenmeye neden olan kişiye “git önce kardeşinle barış...” demiştir.

GÜCENMİŞ KİŞİDEN BAĞIŞLAMA DİLEMEK

Elçi Pavlus şöyle demiştir:

Öyleyse kendimizi esenlik getiren ve karşılıklı gelişmemizi sağlayan işlere verelim.

— ROMALILAR 14:19

Bu bize gücendirdiğimiz kişiye nasıl yaklaşmamız gerektiğini gösterir. Hayal kırıklığı yaşadığımızı sergileyen bir tutumla gittiğimizde, esenliği teşvik etmeyiz. Yalnızca durumu incinen kişi açısından daha zora sokarız. Gururumuzun kırılması pahasına kendimizi alçaltıp esenlik getiren işlere veren bir tutumu elden bırakmamalıyız.

Belirli bazı durumlarda incittiğim veya bana kızgın olan kişilere yaklaştığımda, bana karşı öfke patlaması içine girmiş ve bencil, düşüncesiz, gururlu, kaba, sert ve daha birçok şey olduğumu dile getirmişlerdi.

Doğal olarak onlara verdiğim yanıt, “Hayır, değilim. Beni anlamıyorsunuz!” şeklinde olmuştu. Ama kendimi savunmaya kalktığımda, yalnızca gücenme ateşleri üzerine daha fazla benzin dökmüş olurum. Bu, kendini esenlik getiren işlere vermek değildir. Kendimiz için dikleşebiliriz, ama “haklarımız” asla gerçek barışı getirmeyecektir.

Bunun yerine onları dinlemeyi ve söylemeleri gereken şeyleri söyleyene dek ağızımı kapatmayı öğrendim. Onlarla aynı görüşü paylaşmıyorsam, söyledikleri şeylere saygı gösterdiğimi ve tutum ve niyetlerimi inceleyeceğimi bilmelerini sağladım. Ardından onları incittiğim için üzgün olduğumu anlattım.

Başka zamanlarda benimle ilgili değerlendirmelerinde haklılardır. Bunu kabul eder ve “Haklısın. Beni bağışlar mısın?” derim.

Bir kez daha söylemek gerekirse, bu, basitçe barışı sağlamak amacıyla kendimizi alçaltmak demektir. İsa, aşağıdaki ayetleri belki de bu nedenle söylemiştir:

Senden davacı olanla daha yoldayken çabucak anlaş. Yoksa o seni yargıca, yargıç da gardiyana teslim edebilir; sonunda da hapse atılabilirsin. Sana doğrusunu söyleyeyim, borcunun son kuruşunu ödemededen oradan asla çıkamazsın.

— MATTA 5:25-26

Gurur, kendini savunur. Alçakgönüllülük kabul eder ve “Hak-lısın. Ben bu şekilde hareket ettim. Lütfen beni bağışla” der.

Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce paktır, sonra barışçıldır, yumuşaktır, *uysaldır*. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı, ikiyüzlülüğü yoktur.

— YAKUP 3:17,

VURGU EKLENMİŞTİR

Gökten inen bilgelik, başka bir deyişle, tanrısal bilgelik, uysaldır. Kişisel çatışmalara gelince, dik başlı veya inatçı davranmaz. Gökten inen bilgeliğe bağlı olan bir kişi, karşısındakinin bakış açısını, gerçeği çığnemediği sürece, kabul etmekten veya o gerçeğe boyun eğmekten korkmaz.

SİZİ GÜCENDİREN BİRİNE OLAN YAKLAŞIMINIZ

Kardeşimizi gücendirdiğimizde, ne yapmamız gerektiğini ele aldık, gelin şimdi bizi gücendiren kardeşimize ne yapmamız gerektiğini ele alalım:

Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun.

— MATTA 18:15

Birçok kişi bu Kutsal Yazı'yı İsa'nın amaçladığı tutumdan farklı bir tutumla uygular. İncindiklerinde, kendilerini gücendiren kişiye öç alma ve öfke ruhuyla gidip onunla yüzleşirler. Bu ayeti, kendilerini inciten kişiyi yargılamak için bir gerekçe olarak kullanırlar.

Ama İsa'nın bize öğrettiği birbirimize gitmemiz gerektiği gerçeğinin arkasında yatan nedeni büsbütün gözden kaçırmaktalar. Birbirimize gitmemizin nedeni, karşımızdakini yargılamak değil, ama barışmaktır. Kardeşimize gidip onun bize ne kadar berbat davranmış olduğunu anlatmamızı istemiyor. Gidip ilişkimizin düzelmesini engelleyen o uçurumu kapatmalıyız.

Bu, Tanrı'nın bizi kendisiyle nasıl barıştırdığı gerçeğiyle paraleldir. Biz Tanrı'ya karşı günah işledik, ama "Tanrı ise bizi sevdiğini [bize olan sevgisini] şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:8). Bizi gücendiren kişiyle aramızı yeniden yapmak için kendi kendimizi korumaktan vazgeçmeğe ve gururumuzu yok etmeye istekli miyiz? Biz daha O'ndan bağışlama dilemeden önce Tanrı gökten bize uzandı. İsa, bizler yol açtığımız güceniklikleri daha kabul etmeden önce, bizi bağışlamayı seçti.

O bize gökten uzandığı halde, O'nun barışma sözünü kabul etmeyene dek, Baba'yla barışamazdık:

Bunların hepsi Tanrı'dandır. Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle *barıştırdı* ve bize *barıştırma* görevini verdi. Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve *barıştırma sözünü* bize emanet etti. Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, *O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.*

— 2. KORİNTLİLER 5:18-20,
VURGU EKLENMİŞTİR

Barıştırma sözü, hepimizin Tanrı'ya karşı günah işlediğimiz ortak zeminine dayanarak başlar. Bir ayrılık olduğunu bilmedikçe, barışmayı veya kurtuluşu arzulamayız.

Yeni Antlaşma'da İsa'nın öğrencileri insanların Tanrı'ya karşı günah işlediklerini duyurdular. Ama neden insanlara günah işlediklerini anlatmak gerek? Onları yargılamak için mi? Tanrı kimseyi yargılamaz? "Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi" (Yuhanna 3:17). Yoksa daha çok onları durumlarını fark edip günahlarından tövbe edecekleri ve bağışlama dileyebilecekleri bir düzeye getirmek için midir?

İnsanı tövbeye yönelten şey nedir? Yanıt Romalılar 2:4'te yer alır:

Tanrı'nın sınırsız iyiliğini, hoşgörüsünü, sabrını hor mu görüyorsun? *O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiğini* bilmiyor musun?

– VURGU EKLENMİŞTİR

Tanrı'nın iyiliği bizi tövbeye yöneltir. Tanrı'nın sevgisi bizi cehennem yargısına bırakmaz. Bize olan sevgisini biricik Oğlu İsa'yı çarmıhta bizim için ölmeye göndermekle kanıtladı. O'na karşı günah işlediğimiz halde, ilk önce Tanrı bize doğru uzanır. Bizi yargılamak için değil, bizimle yeniden ilişki kurmak – bizi kurtarmak için.

Tanrı'yı örnek almamız gerektiğinden (Efesliler 5:1), bize karşı günah işleyen bir kardeşimize de barışma elini uzatmalıyız. İsa bize şu yöntemi gösterdi: Ona git ve yargılamak amacıyla değil, ikinzin arasını açan şey her neyse onu ortadan kaldırmak ve böylece barışıp onunla ilişkisini yeniden kurmak amacıyla ona günahını göster. İçimizdeki Tanrı'nın iyiliği kardeşimizi tövbeye çekecek ve böylece ilişkimiz yeniden kurulacak.

Bu nedenle, Rab'bin uğruna tutuklu olan ben, aldığınız çağrıya yaraşır biçimde yaşamınızı rica ederim. Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörüyle davranın. Ruh'un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin.

– EFESLİLER 4:1-3

ŞEYTAN'IN YEMI

Bu esenlik bağıını, alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı bir tutum takınarak ve birbirimizin zayıf yönlerine sevgiyle hoşgörü göstererek devam ettirebiliriz. Sevgi bağları bunlarla güçlendirilir.

Benimle yüzleşirken yargılayıcı olan insanlara uygunsuz biçimde davrandım. Bunun sonucu olarak barışmaya yönelik hevesimi yitirdim.

Aslında, barışmak istemediklerini düşünüyordum. Yalnızca bana ne kadar çok kızgın olduklarını bilmemi istiyorlardı.

Kendilerine hatalı davrandığım başka bazı insanlarsa, alçakgönüllü ve yumuşak başlı bir biçimde bana geldiler. O zaman dış görüntümü değiştirmek ve onlardan bağışlama dilemekte aceleci davrandım. Öyle ki, bazen konuşmalarını bitirmeden önce beni bağışlamalarını diliyordum.

Hiç size gelip “Bana daha iyi bir arkadaş olmadığın ve şunu veya bunu yapmadığın için seni bağışladığımı bilmeni istiyorum” diyen biri oldu mu?

O zaman size öfke içinde patladıklarında, size “Bana bir özür borçlusun” diyen bir bakış fırlatırlar.

Afallamış bir biçimde aklınız karışık ve incinmiş olarak dona kalırsınız. Aranızdaki bozuk ilişkiyi düzeltmek amacıyla değil, sizi yıldırma ve denetimleri altına almak için gelmişlerdir.

Bize nasıl bir karşılık verirse versin, onu yürekte bağışlamaya karar vermedikçe, bizi gücendiren kardeşimize gitmemeliyiz. Ona yaklaşımadan önce, her türlü kin ve düşmanlık içeren duygulardan kurtulmamız gerekir. Bu duygulardan kurtulmazsak, büyük olasılıkla olumsuz duygulardan yola çıkarak ona ulaşmaya çalışacak ve onu iyileştirmek yerine, daha çok inciteceğiz. Bize karşı günah işleyen biriyle gerçekten doğru bir tutumla barışmaya giriştiğimizde, bizi dinlemek istemezse, ne olacak?

Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al ki, söylenen her şey iki ya da üç tanığın sözüyle doğrulansın. Onları da dinlemezse, durumu inanlılar topluluğuna bildir. Topluluğu da dinlemezse, onu putperest ya da vergi görevlisi say.

— MATTA 18:16-17

Bu her bir aşama aynı amaca hizmet eder: barışmak. Olayın özü şu; İsa, “denemeye devam edin” diyor. Gücenmeye neden olan kişinin nasıl her aşamaya dâhil edildiğine dikkat edin. Bize karşı günah işleyen kişiye gitmeden önce, ne kadar çok başka herkese gidip kime ve neden gücendiğimizi anlatırız. Oysa İsa’nın öğrettiği gibi önce bizi gücendiren kişiyle gidip konuşmalıyız. Başkalarına gidip anlatırız, çünkü kendi yüreğimizde sorunla uğraşıp onu çözmemişizdir. Hikâyeyi kendi bakış açımızdan herkese anlatırken kendimizi haklıymışız gibi hissederiz. Başkaları ne kadar kötü bir davranışa maruz kaldığımız konusunda bizimle aynı görüşü paylaştıkları zaman, gücenme nedenimiz pekişir ve teselli buluruz. Bu tür davranışta var olan tek şey, bencilliktir.

İŞİN ÖZÜ

Tanrı’nın sevgisini motivasyon kaynağımız olarak tutmaya devam edersek, başarısızlığa uğramayacağız. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz. İsa’nın bizi sevdiği gibi başkalarını seversek, karşımızdaki bizimle barışmamayı seçse bile, biz özgür olacağız. Aşağıdaki Kutsal Yazı’ya dikkatlice bakın. Tanrı’nın bilgeliği her durumda bizim için hazırdır.

Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın.

— ROMALILAR 12:18

“Mümkünse” diyor, çünkü bazen bizimle barış yapmayı reddedecek kişiler olacaktır. Ya da barışmak için öne sürdükleri koşulların Rab’le olan ilişkimizde ödün vermemize yol açacağı kişiler olacaktır. Her iki durumda da ilişkiyi yeniden kurmak mümkün değildir.

Tanrı’nın “elinizden geldiğince” dediğine dikkat edin. Gerçeğe bağlı kaldığımız sürece, karşımızdaki kişiyle barışmak amacıyla elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Biz genellikle çok geçmeden kurduğumuz ilişkilerden vazgeçeriz.

ŞEYTAN'IN YEMİ

Bir arkadaşımın çok hayal kırıcı bir durumdan çekip gitmemem için bana verdiği öğüdü asla unutmayacağım. “John, çekip gitmek için Kutsal Yazılar’a dayalı nedenler bulabileceğini biliyorum. Bunu yapmadan önce, bu duruma Tanrı’nın esenliğini getirebilmek için duada mücadele verdiğinden ve elinden gelen her şeyi yaptığından emin ol.”

Ardından da şunu ekledi, “Bir gün geriye bakıp pişman olacak ve kendine bu ilişkiyi kurtarabilmek için elinden gelen her şeyi yapıp yapmadığını soracaksın. Dolayısıyla başvurulacak başka bir şey kalmadığını ve gerçeğe bağlı kalıp ondan ödün vermeden, mümkün olduğu kadar elinden geleni yaptığını bilmek daha iyidir.”

Bu öğüt için son derece minnettardım ve bunun Tanrı’nın bilgeliliği olduğunun farkına vardım.

İsa’nın sözlerini hatırlayın:

Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.

— MATTA 5:9

“Ne mutlu barışı koruyanlara” demedi. Barışı koruyan biri, barışı sürdürmek amacıyla ne pahasına olursa olsun, hatta gerçeğe ilişkin ödün verecek kadar yüzleşmeden kaçınır. Oysa sürdürmeğe çalıştığı barış, uzun sürmeyecek derecede kırılgan ve yüzeyseldir. Barış sağlayan biri, sevgiyle gidip yüzleşecek ve gerçeği ortaya koyacaktır, öyle ki, ortaya çıkacak barış uzun süreli olsun. Yapay ve yüzeysel bir ilişkiyi sürdürmeyecektir. Açık yürekliliği, gerçeği ve sevgiyi arzular. Siyasi bir gülümsemeyle var olan gücenmeyi gizlemeyi reddeder. Başarısızlığa uğrayamayacak cesur bir sevgiyle barışı sağlar.

Tanrı, insan soyuna bu şekilde davranır. Hiç kimsenin mahvolmasını istemez. Ama sırf bir ilişki kurmak için de gerçeğe ilişkin ödün vermeyecektir. Yüzeysel koşullara dayanmayan gerçek bir adanmışlığın var olduğu bir ilişki arar. Bu da hiçbir kötü gücün koparamayacağı bir sevgi bağı geliştirir. O, bizim uğrumuza canını feda etti. Biz de sadece aynı şekilde yapabiliriz. İşin esas özünün Tanrı’nın sevgisi

olduğunu hatırlayın. Tanrı'nın sevgisi asla başarısızlığa uğramaz, asla solmaz ve asla son bulmaz. Kendi çıkarını aramaz. Kolay kolay öfkelenmez ve dolayısıyla gücenmez (1. Korintliler 13:5).

Elçi Pavlus böylesi bir sevginin her türlü günahın üstesinden geleceğini söyler:

Duam şu ki, *sevginiz*, bilgi ve her tür sezgiyle *durmadan artsın*. Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilirsiniz ve böylece Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için İsa Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak Mesih'in gününde saf ve *kusursuz [güceniklikten uzak]* olasınız.

— FİLPİLİLER 1:9-11

Tanrı'nın sevgisi, yem konulmuş güceniklik tuzağından özgür olmanın anahtarıdır. Bu, bol bir sevgi olmalı. Öyle bir sevgi ki, sürekli olarak büyümeli ve yüreklerimizde pekişmeli.

Dolayısıyla bugün toplumumuzda birçok kişi, konuşan ama hiçbir şey yapmayan yüzeysel bir sevgiyle aldatılmış durumda. Bizi tökezlemekten koruyacak sevgi, bir düşmanın iyiliği için bile olsa, kendini düşünmeden canını feda eder. Bu tür bir sevgide yürüdüğümüzde, Şeytan'ın yemini almak için baştan çıkarılamayız.

SONSÖZ

EYLEME GEÇME

Bu kitabı okurken, Rab'bin Ruhu geçmişte veya şu anda ilişkide olduğunuz başkalarına karşı yüreğinizde beslediğiniz bir şeyleri hatırlatmış olabilir. Rab'bin benden, size benimle birlikte basit bir özgür kılınma duası ettirmemi istediğini seziyorum. Ama dua etmeden önce, Kutsal Ruh'tan sizinle birlikte geçmişinizde bir yolculuğa çıkmasını ve kendilerine karşı bir şeyler beslediğiniz insanları size göstermesini dileyin. O insanların kimler olduklarını size gösterirken, O'nun önünde sessizce bekleyin. Orada olmayan bir şeyin peşinden koşmanızın bir gereği yoktur. Öylesine açık ve belirgin bir biçimde önünüze getirecektir ki, o konuda hiçbir kuşku duymayacaksınız. O bunu yaparken, siz o sıralar yaşadığınız acıyı yeniden yaşayabilirsiniz. Korkmayın. O, sizi teselli etmek üzere yanı başınızda olacaktır.

ŞEYTAN'IN YEMI

Bu insanları size yaptıkları herhangi bir suçtan serbest bıraktıkça, her birini kişisel olarak zihninizde canlandırın. Her birini kişisel olarak bağışlayın. Size olan borçlarını silin. Ardından aşağıdaki duayı edin, ama yalnızca bu sözlerle sınırlı kalmayın. Bu duayı bir taslak olarak kullanın ve Tanrı'nın Ruhü'nün sizi yönlendirmesine izin verin.

Baba, İsa'nın adıyla, beni gücendirenleri bağışlamamakla sana karşı günah işlediğimi kabul ediyorum. Bundan tövbe ediyor ve senden beni bağışlamamı diliyorum. Ayrıca sen olmadan onları bağışlayacak yeterlilikte olmadığımı kabul ediyorum. Bu nedenle, yürekte bağışlamayı seçiyorum. [O kişinin adını yerleştirin – her birini teker teker serbest bırakın.] Bana yaptıkları her yanlışlığı İsa'nın kanı altına getiriyorum. Artık bana bir şey borçlu değiller. Bana karşı işledikleri günahı onları bağışlıyorum.

Göksel Baba, tıpkı Rab İsa'nın senden O'na karşı günah işleyenleri bağışlamamı istediği gibi, senin bağışlama gücünün bana karşı günah işleyenlere de gelmesi için dua ediyorum.

Onları bereketlemeni ve seninle daha yakın bir ilişki içine girsinler diye onları yönlendirmeni diliyorum. Amin.

Şimdi serbest bıraktığınız kişilerin adlarını bir günlüğe yazın ve onları bağışlamaya karar verdiğiniz günün tarihini not edin.

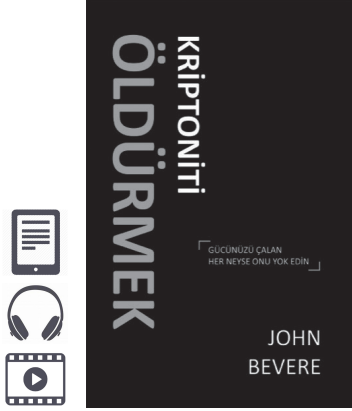
Gücenmeden özgür kalmak için alıştırma yapmanız gerekebilir. (Bu cümleyi anlamadıysanız, on üçüncü bölümü yeniden okuyun) Kendiniz için dua ederken, onlar için de dua etmeye kendinizi adayın. Günlüğünüz hatırlamanıza yardım edecektir. Düşünceler aklınızı bombardımana tutmaya devam ederse, onları Tanrı'nın Sözü'yle tutsak edin ve bağışladığınıza ilişkin kararınızı yüksek sesle dile getirin. Bağışlamak için Tanrı'nın lütfunu dilediniz ve bağışlamazlık O'nun lütfu kadar güçlü değildir. Cesur olun ve imanın iyi savaşını savaşın.

Yüreğinizin güçlenip sakinleştiğini bildiğinizde, o kişilere gidin. Kendi yararınız için değil, ama onların yararı için onlarla barış yapma amacıyla gittiğinizi aklınızda tutun. Bunu yapmakla zaferli olacağınıza ilişkin mührü basmışsınız demektir. Kardeşinizi kazanacaksınız (Matta 18:15'e bakınız). Bu, Tanrı'nın gözünde iyi ve hoştur. Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Amin.

— YAHUDA 24-25

KRİPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Gücünüzü çalanı yok edebilirsiniz

Her engeli aşıp her düşmanı yenebilen Süpermen gibi, Mesih'in izleyicileri olan bizler de karşılaştığımız güçlükleri alt etmek için doğaüstü yeteneğe sahibiz. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin bulunmasıdır.

Elbette, Süpermen gibi kriptonit de hayal ürünüdür. Ama ruhsal kriptonit gerçektir.

Bu kitap, ilk yüzyıl imanlılarında açıkça görülen tanrısal gücü neden birçoğumuzun deneyim edemediğine ilişkin cevaplar sunmaktadır.

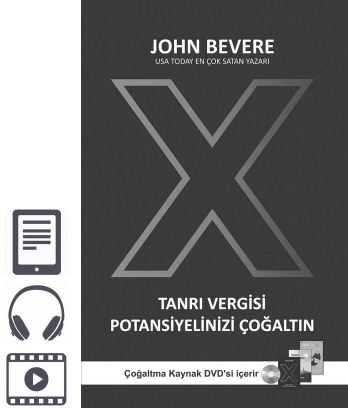
Kriptonit'i Öldürmek'te John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, topluluklarımızı neden zayıflattığını ve onun tutsaklığından nasıl özgür olacağımızı açığa çıkarmaktadır.

Örnek yürekliye uygun olmayan Kriptoniti Öldürmek, ruhsal bakımdan bir şeker olmaktan başka her şeydir. Dönüşümün zorlu ama ödüllendiren yolunda yürümeyi özleyen her Mesih izleyicisi için ciddi bir gerçektir.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X: TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer "hizmette" değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

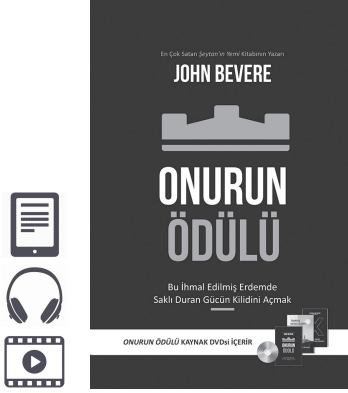
Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

ONURUN ÖDÜLÜ

*Bu İhmal Edilmiş Erdemde Saklı Duran
Gücün Kilidini Açmak*

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedeceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

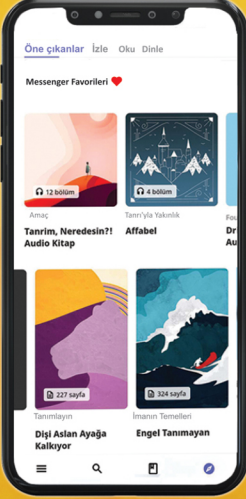
Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

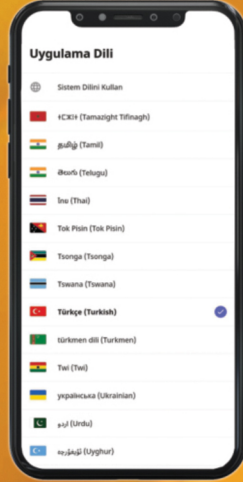

- 120 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişebilir.

Düşmanın öldürücü tuza öldürücü tuzağından kaçın

Şeytan'ın Yemi, Şeytan'ın imanlıları Tanrı'nın isteği dışına çıkarmak için kullandığı en aldatıcı tuzaklarından biri olan gücünmeyi gözler önüne sermektedir. Tuzağa düşmüş insanların çoğu, bunun farkında bile değildirler.

Akılsız bir kişi konumuna düşürülmeyin! Gücünmelerle karşılaşacaksınız ve gücünmenin Tanrı'yla olan ilişkinizi nasıl etkileyeceği size kalmış bir şeydir. Yanıtınız geleceğinizi belirleyecektir. Eğer gücünmeyle doğru bir biçimde uğraşılırsa, daha üzüntülü olmak yerine, daha güçlü olacaksınız.

En çok satanlar listesine girmiş olan bu kitabında John Bevere sizlere gücünmeden nasıl uzak kalabileceğinizi ve kurban zihniyetinden nasıl kaçınabileceğimizi gösterip açıklamaktadır. Bu kitap, kitabı okuyup da yaşamları değişen insanların tanıklıklarını da içermektedir.

Bu kitapta aşağıdakilere benzer zor soruların yanıtlarını bulacaksınız:

- Neden öyküyü bir de "benim tarafımdan" anlatma zorunluluğu hissediyorum?
- Kuşku ve güvensizlik düşünceleriyle nasıl savaşılabirim?
- Geçmişten gelen ve sürekli tekrarlanan incinmelere son vermek için ne yapabilirim?
- Bir kişi beni derinden yaralayıp gücündirdikten sonra güvenimi nasıl yeniden elde edebilirim?

JOHN BEVERE ve eşi Lisa Messenger International hizmetinin kurucusudur. Bir hizmetkâr ve çok satan yazar olan John tutku ve cesaretle gerçekten ödün vermez mesajlar öğretmektedir. Onun en büyük arzusu yeri, dili ya da finansal durumu ne olursa olsun yerel pastörleri desteklemektir. Bu amaçla yazdığı kaynaklar 120'den fazla dile çevrilmiş ve milyonlarca kopyası dünyanın her tarafındaki pastörlere ve liderlere dağıtılmıştır.

MessengerX

Ücretsiz video izlemek ve indirmek için
MessengerX.com sitesini ziyaret edin.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun:

Messenger
INTERNATIONAL

Bu kitap yazarın bir hediyesidir
ve satılmaz.

